



USPOŘÁDAL
Dr. DOBROSLAV OREL.

SLOVA UPRAVIL
VLADIMÍR HORNOF.

HARMONISOVAL
VÁCLAV VOSYKA.

STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ V PRAZE.

Písně obecné.
Recitativy mešní.

Přede mší sv. - Pochválena.

(Třikrát.)

Po-chvá - le - na a po-zdra-ve - na bu-diž nej-svě-těj - ší sva-tost ol - táf - ní, až na vě - ky vě - kův. A - men.

Při stupňových modlitbách. - Vyznávám Bohu všemohoucímu.

Ve jmé - nu Ot - ce i Sy - na i Du - cha sva - té - ho. A - men. Vy - zná - vám Bo - hu vše - mo - hou - cí - mu.

bla - ho - sla - ve - né Ma - ri - i vždy Pan - ně, sva - té - mu Mi - cha - lu arch - an - dě - lu, sva - té - mu Ja - nu Křti - te - li.

sva-tým a - po-što-lům Pe-tru a Pa-vlu, všem sva-tým a vám, ot - če, — že jsem zhře-šil mno-ho, my-šle-ním, ře-či a sku-tky;



má vi-na, má vi-na, má nej-vě-tší vi-na! Pro-čež pro-sím bla-ho-sla-ve-né Ma-ri-e vždy Pan-ny,



sva-té-ho Mi-cha-la arch-an-dě-la, sva-té-ho Ja-na Křti-te-le, sva-tých a - po-što-lů Pe-tra a Pa-vla,



všech sva-tých a vás, ot - če, — o - ro - duj - te za mne u Pá-na Bo-ha na - še - ho!



Při evangeliu. - Ve svatém evangeliu.

Ve sva-tém e-van-ge-li-u Pán Je-žíš při-ka-zu-je nám: Mi-lo-va-ti bu-deš Pá-na Bo-ha své-ho z ce-lé-ho srd-ce své-ho,



z ce-lé du-še své, ze vši my-sli své a ze vši si-ly své! Mi-lo-va-ti bu-deš bliž-ní-ho své-ho, ja-ko se-be sa-mé-ho!



Při obětování. - Přijmi, svatá Trojice.

Přij-mi, sva-tá Tro-ji-ce, je-den věc-ný Bo-že, tu-to o-bět z ru-kou kně-ze, ja-ko pa-mát-ku smr-ti Pá-ně, je-ho slav-né-



ho vzkří-še-ní a na-ne-be-vstou-pe-ní! Spo-lu s ní po-dá-vá-me sa-mi se-be za o-bět před bož-skou ve-leb-no-stí tvoú.



K pozdvihování. - Pozdraveno budiž.

Po - zdra - ve - no bu - diž, pra - vé tě - lo Je - ži - še Kri - sta, kte - ré za mne na kří - ži o - bě - to.

vá - no by - lo. Vnej - hlu - ší po - ko - ře kla - ním se to - bě. Je - ži - ši, to - bě jsem živ.

Je - ži - ši, to - bě u - mí - rám. Je - ži - ši, tvůj jsem ži - vý i mrt - vý. A - men. Po - zdra - ve - na bu - diž,

pře - dra - há kr - vi Je - ži - še Kri - sta, kte - rá za mne na kří - ži vy - li - ta by - la.

V nej - hlub - ší po - ko - ře kla - nin: se to - bě. Je - ži - ši, smi - luj se na - de mnou!

Je - ži - ši, sli - tuj se na - de mnou! Je - ži - ši, od - pusť mi hři - chy mé! A - - men.

K „Pane, nejsem hoden“. - Pane, nejsem hoden.

Pa-ne, ne-jsem ho-den, a - bys ve-šel pod stře-chu mou, a - le to-li - ko rci slo-vem a u-zdra-ve-na bu-de du-še má! (Třikrát.)

Můj Je - ži - ši, po to - bě tou - ží du - še má, ó přijď ke mně, ob-čer-ství a po-sil - ni mne a zů-staň se mnou na vě-ky!

Mešní odpovědi.

A) · Způsob slavný.

1. K oracím.

Český text podle „Řádu korunování krále českého“ z doby Karla IV.

V. Dominus vo - bi - scum. R. Et cum spiritu tu - o.
 V. Hospodin s vá - mi. R. I s tvým du - chem. V. Modlitba. (po modlitbě); R. A - men.
 R. A - men.

2. K evangeliu.

V. Sequentia sancti evangelii secun - dum Mat - the - um. R. Gloria ti - - bi Do - mi - ne!
 V. Slova svatého evangelia po - - dle Ma - tou - še. R. Sláva tobě Ho - spo - di - ne!

3. K prefaci.

Český text upraven částečně podle Českého kancionálu Jistebnického asi z r. 1420, str. 194.

V. Per o - mni - a sae - cu - la sae - cu - lo - rum. R. A - men... V. Do - mi - nus vo - bi - scum. R. Et cum spi - ri - tu tu - o!
 V. Na vše - cky vě - ky vě - ko - - ma. R. A - men... V. Ho - spo - din buď s vá - mi! R. Bu - diž ta - ké s tvým du - chem!

V. Sur - - - sum cor - - da. R. Ha - be - - mus ad Do - - mi - num. E. Vzhů - - ru srd - - ce. R. Má - - me k Hos - po - di - nu.

V. Gra - ti - as a - ga - mus Do - mi - no De - o no - stro! R. Di - - gnum et iu - stum est. V. Dě - ko - vá - ni vzdej - me na - še - mu Pá - nu Bo - hu! R. Hod - né a správ - né jest.

4. K Pater noster.

V. Per o - mni - a sae - cu - la sae - cu - lo - rum. R. A - men. V. Et ne nos in - du - cas in ten - ta - ti - o - nem. R. Sed li - be - ra nos a - ma - lo. V. Po vše - cky vě - ky vě - ko - ma. R. A - men. V. A ne - u - vod' nás v po - ku - še - ní. R. A - le zbav nás od zlé - ho!

5. Před Agnus Dei.

V. Per o - mni - a sae - cu - la sae - cu - lo - rum. R. A - men. V. Pax Do - mi - ni sit sem - per vo - bi - scum! R. Et cum spi - ri - tu tu - o! V. Po vše - cky vě - ky vě - ko - ma. R. A - men. V. Po - koj Pá - ně bu - díž vždy - cky s vá - mi! R. Bu - díž ta - ké stvým du - chem!

B) Způsob feriální.

(Při mši sv. zádušní.)

1. k oracím a 2. k evangeliu jako při A.

3. K prefaci.

<i>R.</i> A - men. —	Et cum spi - ri - tu tu - o!	Ha - be - mus ad Do - mi - num. —	<i>R.</i> Di - gra - um et iu - stum est. —
<i>R.</i> A - men. —	Bu - diž ta - ké s tvým du - chem!	Má - me k Ho - spo - di - nu. —	<i>R.</i> Hod - né a správ - né jest. —

4. K Pater noster a 5. před Agnus dei jako při A.

Ite missa est a Benedicamus Domino.

V době velikonoční.

<i>V.</i> I - te mis - sa est,	al - le - lu - ia,	al - le - - - - lu - - - ia. —
<i>V.</i> O - bět skon - če - na,	al - le - lu - ja,	al - le - - - - lu - - - ja. —
<i>R.</i> De - o gra - ti - as,	al - le - lu - ia,	al - le - - - - lu - - - ia. —
<i>R.</i> Dí - ky vzdá - vej - me,	al - le - lu - ja,	al - le - - - - lu - - - ja. —

O velikých slavnostech.

9

V. I - - - te, _____ mis - - - sa est.
 V. O - - - bět _____ skon - - če - na jest.
 R. De - - o _____ gra - - ti as!
 R. Dí - - ky _____ vzdá - - vej - me!

O svátcích dvojných.

V. I - te, _____ mis - sa est.
 V. O bět _____ skon - če - na.
 R. De - o _____ gra - ti - as!
 R. Dí - ky _____ vzdá - vej - me!

O svátcích mariánských.

V. I - - - - - te, _____ mis - - sa est. _____
 V. O - - - - - bět _____ skon - - če - na. _____
 R. De - - - - - o _____ gra - - ti - as! _____
 R. Dí - - - - - ky _____ vzdá - - vej - me! _____

O nedělích v roce mimo čas adventní a postní.

V. I - - - te	mis - - - - -	- sa	est.
V. O - - - bět	skon - - - - -	- če - -	- na.
R. De - - - o	gra - - - - -	- ti - -	- as!
R. Di - - - ky	vzdá - - - - -	- vej -	- me!

Pro neděle v době adventní a postní.

V. Be - ne - di - ca - mus	Do - - - - -	- mi - no.
V. Bla - ho - ře - čen bud'	Ho - - - - -	- spo - din.
R. De - - - o	gra - - - - -	- ti - as!
R. Di - - - - ky	vzdá - - - - -	- vej - me!

O dnech všedních.

V. Be - ne - di - ca - mus	Do - - mi - no.	R. De - o	gra - ti - as!
V. Bla - ho - ře - čen bud'	Ho - spo - din.	R. Di - ky	vzdá - vej - me!

Mešní písně obecné.

Hospodine, studnice dobroty.

11

1. Kyrie. Chorál.

„Hospodine, studnice dobroty“. Chorální melodie při „Kyrie, fons bonitatis“ z 10. stol. Český text br. Lukáše, po prvé tištěn v bratrském kancionále z r. 1501, list LXVII; notace podle kancionálu Šumotulského.

Ho-spo-di-ne, stud-ni-ce do-bro-ty, jenž nám ze své mo-ci dal Sy-na jed-no-ro-ze-né-ho, smi-luj se nad ná-mi!



Kri-ste, nám mi-lý, Pan-ny sy-nu je-di-ný, zdá-vna od pro-ro-ků žá-da-ný, Ot-cem s ne-be da-ný,



a-bys nás, lid svůj, vě-čné spa-sil, smi-luj se nad ná-mi! Ho-spo-di-ne, U-tě-ši-te-li,



Pa-ne mi-lý, Du-še sva-tý, dá-va-jí-ci da-ry všem vě-rným, kte-ří te-be pro-sí, smi-luj se nad ná-mi!



2. Gloria. - Otče věčný.

Nápěv i slova z kancionálu Samotulského: „Otče nebeský“. Nápěv mensurovaný a poněkud odchýlný od znění husitského v 15. st. při „Felici peccatrici“ o Marii Magdaleně v lat. k. Jistebnickém, list 196a, a při „Virens in civitate“ o sv. Vavřinci ve sborníku Vyšehradském asi z r. 1450, list 133b.

1. Ot - če vě - čný, vše - ho tvor - stva krá - - - li, te - be, Pá - na své - ta, všech - no
2. Bu - diž to - bě, Tvůr - ce, věc - ná slá - - - va, kte - rou svět ti od všech vě - ků

1. chvá - - - li, ne - bes jas - né vý - ši - ny i ho - ry, do - li - ny.
2. vzdá - - - vá, rov - něž Sy - nu mi - lé - mu i Du - chu sva - té - mu.

3. Graduale. - Miluj Pána Boha svého.

Kancionál Rozenplutův z r. 1601, str. 145, O dvojím přikázání lásky.

1. Mi - luj Pá - na Bo - ha své - ho ze srd - ce vždy u - přim - né - ho,
2. Pro Je - ží - še las - ka - vé - ho mi - luj vře - le bra - tra své - ho,

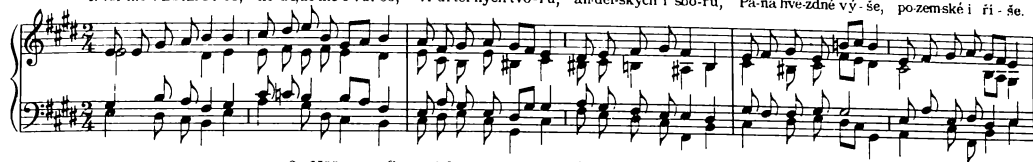
1. z ce - lé du - še, ze vši my - sli, z ce - lé mo - ci své i sí - ly!
2. čin - mu, če - ho sám si žá - dás, tak si po - klad v ne - bi sklá - dás.

4. Kredo. - Věřme v Boha Otce.

13

Přetrem adventní z r. 1588 v rkpe knihovny na Strahově, sign. D F IV 3.

1. Věř-me vBo-ha Ot-ce, ne-be-ze-mě Tvůr-ce, vi-di-tel-ných tvo-rů, an-đěl-ských i sbo-rů, Pá-na hvěz-dné vý-še, po-ze-mské i ři-še.



2. Věřme v Syna jeho,
Spasitele svého,
jenž je roven Otci
věkem, ctí a mocí,
Bůh a člověk pravý,
kníže věčné slávy.

3. Věřme v Ducha pevně,
který světu zjevně
slova pravdy hlásá,
v nichž je naše spása,
milost duši dává,
věčná buď mu sláva!

5. Obětování. - Otče, Bože, věčný králi.

Slova z konce 14. st. podle rkpu univ. knihovny pražské, sign. I F 13, list 171. Nápěv z kancionálu Šamotulského a Karlsperkova z r. 1620, str. 359, o svátosti těla a krve Páně.

1. Ot - če, Bo - - - že, věč- ný krá- - li, při - jmi li - du své - ho chvá- - - - ly,
2. Při - jalt hří- - - chů na - ších ti - - ži, za nás tr - pěl na svém kří - - - ži,



1. žeš nám po - slal Sy - na své - - - ho, jenž sňal hří- - - chy své - ta vše - - ho.
2. o - bé - to - val z lá - sky se - - - be, a - - by nám tak zi - skal ne - - - be.



1. Mo - cný Bůh, O - tec nej - výš sva - tý, sva - tý jest i mi - lý je - ho Syn, spo - lu Duch sva - tý,
2. Sva - tý Bůh, sva - tý, nej - výš sva - tý, klaň se je - mu všech - no stvo - ře - ní, k vý - ši - né ne - bes



1. je - den Ho - spo - din. Sva - tý jest, sva - tý nej - výš sva - tý, slá - vy je - ho pln je ne - bes klin.
2. zpěv až slá - vy zní: Sva - tý jsi, Bo - že, nej - výš sva - tý, to - bě čest buď, vě - čné chvá - le - ní!



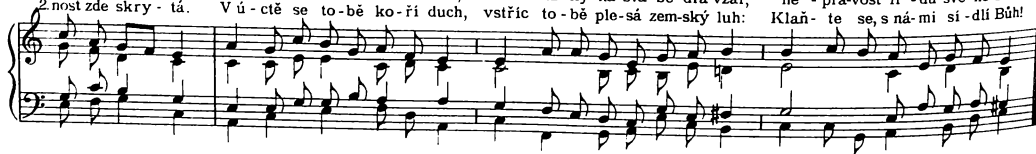
7. Po pozdvihování. - Všemocný, milostivý Pán.

Jiřík Styrša, impressor boleslavský. V kancionále šamotulském píseň „O pravém pokání“.

1. Vše - mo - cný, mi - lo - sti - vý Pán, král vě - čný tvor - stva vše - ho, se - stou - pil s ne - be v zem - ský stan, by z vů - le
2. Je - zu, jenž v prav - dě s ná - mi dlíš, zem všech - na te - be ví - tá, klin je - ji mě - ní v raj - skou říš, tvá ve - leb -



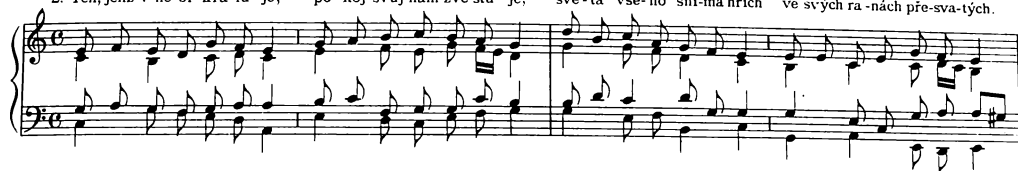
1. Ot - ce své - ho, v o - bět se za nás sva - tou dal, kříž těž - ký na svá be - dra vzal, ne - pra - vost li - du své - ho sňal.
2. nost zde skry - tá. V ú - ctě se to - bě ko - ři duch, vstříc to - bě ple - sá zem - ský luh: Klaň - te se, s ná - mi si - díli Bůh!



8. Agnus. - Kristus, světa Spasitel.

„Stvořitel nebe, země.“ Čes. k. Jistebnický asi z r. 1420, str. 85; též při „Pán Ježíš, náš Spasitel“, tamtéž str. 86.

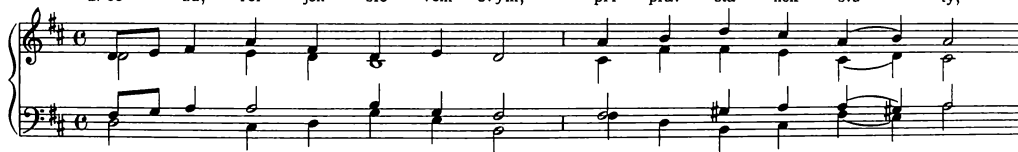
1. Kri-stus, svě-ta Spa-si-tel, věr-ných du - ši té - ši - tel, pod pro-stin-kou způ-so-bou skrý-vá bož-skou slá-vu svou.
2. Ten, jenž v ne-bi kra-lu-je, po-koj svůj nám zvě-stu-je, svě-ta vše-ho sni-má hřích ve svých ra-nách pře-sva-tých.



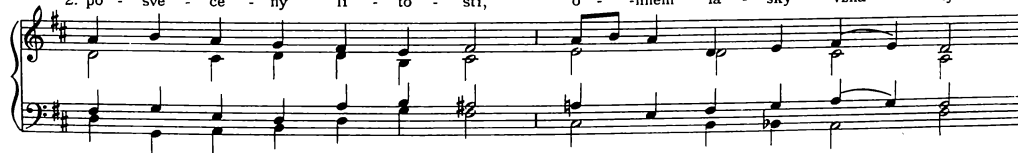
9. Přijímání. - Padnouc na svá kolena.

„Padnúc na svá kolena.“ Nápěv podle čes. k. Jistebnického z r. 1420, str. 66.

1. Pad- -nouc na svá ko - le - na, kla - něj - me se Pá - - nu,
2. Je - - zu, rci jen slo - vem svým, při - prav stá - nek sva- - tý,



1. ne - jsme hod - ni při - ji - mat vzá - cnou ne - bes ma - - nu.
2. po - svě - ce - ný lí - to - stí, o - - hněm lá - sky vzňa- - tý.



10. Závěr. - Hospodine, ulituj nás.

Hospodine, ulituj nás. Novější text podle Rosenmüllerova Kancionáku z r. 1700, str. 121.

Ho - spo - di - ne, u - li - -tuj nás, Je - zu Kri - ste, — u - li - -tuj nás, Spa - si - te - li

vše - ho svě - ta, spa - siž nás i u - -slyš, Ho - spo - di - ne, — hla - sy na - še!

Dej nám všem, Ho - spo - di - ne, — hoj - nost, po - koj v na - ši ze - mi! Ky - ri - e e - lei - son.

11. Ite, missa est. - Jdětež, požehnání.

Čes. k. Jistebnický asi z r. 1420, str. 201.

Jdě - tež, po - že - hna - ní, jmé - nem Pá - ně ce - stou po - ko - je, ne - boť za vás všech - ny o - bět sva - tá dá - na je.

Hospodine, všech věcí Pane.

1. Kyrie. Chorál.

Kyrie incidentale, chorálně a latinsky v rkpe knihovny universitní v Praze, sign. V H 11, list 49a ze 14. stol. Nápěv podle rkpu Vyšehradského asi z r. 1430 a český text podle kancionálu šumavského.

Hos-po-di-ne, všech vě-ci Pa-ne, lid tvůj pro-sí po-kor-ně te-be za smi-lo-vá-ní.

Kri-ste, Sy-nu Bo-ží, věc-ná, ne-sti-hlá mou-dro-sti, se-stup k nám s vý-so-sti, krá-li žá-dou-cí!

Hos-po-di-ne, ó Du-še sva-tý, U-tě-ši-te-lí pra-vý, na-vstiv nás svý-mi da-ry! Pa-ne, smi-luj se!

2. Gloria. - Sláva Bohu na nebi.

K. svatojanský I, 344.

1. Slá - va Bo - hu na ne - bi, po - koj li - du na ze - mi,
2. Chval - me Bo - ha moc - né - ho, do - bro - řeč - me moud - ré - ho,

1. do - brou vů - li ma - jí - cí - mu, Pá - na Bo - ha chvá - lí - cí - mu!
2. vše af čest mu pro - zpě - vu - je, Pá - na své - ho zve - le - bu - je!

3. Graduale. - Chvála tobě, Bože náš.

Podle k. svatojanského I, 344.

1. Chvá - la to - bě, Bo - že náš, všech - nu pro - past pro - ni - káš,
2. Ne - be slá - vy tvé je stín, ty jsi ot - cú Ho - spo - din,

1. nad che - ru - by máš svůj stan, ty jsi vše - ho tvor - stva Pán.
2. to - bé ze - mě, svě - tlo hvězd vzdá - vej věč - ně chvá - lu, čest!

4. Kredo. - Věřím v Otce věčného.

Latinské patrem z 15. stol. v rkpe universitní knihovny pražské VI B 24, list 39b, a české na sobotu v ročníku královéhradeckém z r. 1581. Jako „Vale Jacob stellula“ z 15. stol.

1. Vě - řím v Ot - ce věč - né - ho, Tvůr - ce Pá - na svě - ta vše - - ho,

zem i ne - - be u - - či - nil ke cti jmé - na své - ho sva - - té - ho.

2. Věřím v Krista Ježíše,
Syna jeho přemilého,
zrozeného před věky,
jedíného Pána našeho.

3. Věřím v Ducha milosti,
Pána, jenž vše obživuje,
od věčnosti do věků
s Otcem, Synem v nebi kraluje.

5. Obětování. - Vzácná oběť se ti chystá.

K. svatojanský I, 344.

1. Vzác - ná o - běť se ti chy - stá, Bo - že, Ot - če la - ska - vý, po - dle vů - le
 2. Spo - lu ne - sem za dar to - bě slo - va, ci - ty, my - šle - ní, ne - chat' srd - ce

1. Je - zu Kri - sta kněz ti da - ry při - pra - ví; chléb a ví - no, tvo - je vě - no,
 2. v kaž - dé do - bě chvá - lou jmé - na tvé - ho zni! To - bě žit a to - bě slou - žit,

1. o - bé bu - de pro - mě - ně - no, ja - kož Syn tvůj po - vě - děl, dřív než za nás na smrt šel.
 2. po to - bě vždy snaž - ně tou - žit, až se nám dáš za po - dil: nej - vyš - ší náš bu - diž cíl!

6. Sanktus. - Nejmocnější Bože Otče.

Sanktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1851, list 218a. Nápěv. původně chorální k latinskému sanktus mensu-
rován v čes. rkpech, na př. v Sedlánském k., list 112a, v uvedeném rorátníku a j.

Nej-moc-něj - ší Bo-že Ot-če, vždy-cky sva - tý, nej-mou-dřej - ší Sy-nu Bo-ží sva - tý, nej-do-bro-ti-

věj - ší Tě - ši - te - li, v da-řích hoj - ný, pů-vod-ce pra-vdy, Du-še sva - tý! Ho-spo-dín jsi, Bůh zá - stu-pů,

pl - na jsou ne-be-sa, vše - chna i ze - mě tvé cti, slá - vy, bla - ze je to - mu, kdož tě chvá - li.

7. Po pozdvihování. - Požehnání.

Benediktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218b. Pokračování předcházejícího.

Po - že - hna - ný, Je - zu Kri - ste do - brý, pro - seb - né hla - sy v ne - bi jsi sly - šel,

v smr - tel - ném tě - le na svět jsi při - šel k spá - se tvo - rù svých. Jenžs byl po - slán svě - ta smí - řit hřích,

na - plň všech žá - dost, du - ši dej mi - lost, v ne - bi pak ra - dost, u - veď ji v brá - ny sí - del věč - ných!

8. Agnus. - Beránku tichý.

Šteyrův Kancionál z r. 1683, str. 482.

1. Be - rán - - ku ti - - chý, kte - rýž sní - máš hři - - chy, Pa - - ne Je - ži - ši,
po - hled - niž na nás, smi - luj se, spas nás, křes - fan - skou ři ši!

2. Beránku Kriste,
dárce spásy jisté,
Pane bože náš,
v slávě a moci
roven jsa Otci,
život všem dáváš.

3. Beránku Kriste,
Synu Panny čisté,
králi nebeský,
prosíme všichni
nyní i vždycky:
Chraň lid svůj český!

9. Přijímání. - Veselte se, věřící.

„Veselte se, ó duše“. Šteyrův Kancionál český z r. 1683, str. 479.

Ve - sel - te se, vě - ři - cí, mi - lost se vám sta - - la, lá - ska vě - čně bla - ži - cí

hod vám u - chy - sta - la; v pře - ta - je - mné svá - to - sti ne - bes Pán se bli - ži,
 ple - sej, srd - ce, ra - do - sti, Bůh se k to - bě sni - ží! Ky - ri - e e - le - i - son.

10. Závěr. - Pane Bože, buď při nás.

Slova i nářev ve Franusově kancionále z r. 1505, list 355a, a vo sborníku vícehlasých skladeb, Speciálníku královéhradeckém; list o 10a. V obou rukopisech píseň v tříhlasé úpravě, s nářevem v tenoru. Začáteční slova citována v rejstříku bratrského kancionálu, tisku z r. 1501. Podle téhož nářevu: „Salve decus virginum“ v rkpe univ. knihovny pražské, sign. VI C 50a, list 28a, a Klimenta Bosáka: „Bože Otče, sešliž nám“.

1. Pa - ne Bo - že, buď při nás, až bu - de - me mři - ti, hři - chu vše - ho zba - viž nás,
 ne - dej za - hy - nou - ti! Po - dle vi - ny ne - suď nás, Pa - ne Je - zu Kři - ste,

v slá - vu ne - bes u - veď nás, v mí - sto spá - sy ji - sté! Al - le - lu - ja zpi - vej - me, Je - zu Kri - sta chval - me,

dejž, ať s te - bou v ne - be - sích, Kri - ste, pře - bý - vá - me! Ky - ri - e - lei - son, Kri - ste - lei - son, Kri - ste, smi - luj se nad ná - mi!

2. Mocná nebes Královno, rač nás v lásce mítí,
přimluvkyní u Boha rač nám stále býti;
vyprosíš nám, Maria, Matko Páně čistá,
milost Syna božského, Pána Jezu Krista!
Alleluja zpíváme králi, Synu tvému,
bychom věčně vzdávali chválu jeho jménu.
Kyrieleyson, Kristeleyson, Kriste smiluj se nad námi!

3. Všichni svatí pomozte, prostě krále svého,
aby lid svůj pozemský zbavil všeho zlého,
nad námi se smiloval, odpustil nám viny,
v slávu věčnou uvedl věrné svoje syny.
Alleluja zpíváme králi nebeskému,
by nás ráčil připsati v ráji k sboru svému.
Kyrieleyson . .

11. Ite, missa est. - Posilniž nás.

Po - sil - niž nás ve ví - ře ži - vé, v sva - té lás - ce, na - dě - ji pra - vé, u - slyš, smi - luj se!

Hospodine všemohoucí.

1. Kyrie.

Kyrie chorální „magnae Deus potentiae“ z 13. stol. Nota bez vázání z k. šamotulského LXI., slova podle tišt. k. bratrského z r. 1501, list 57.

Ho-spo-di-ne vše-mo-hou-cí, Pa-ne mi-lý pře-žá-dou-cí, pro své mi-lo-sr-den-ství smi-luj se nad ná-mi!

Kri-ste, s ne-be po-sla-ný, na-ro-ze-ný z či-sté Pan-ny, mi-lo-sti-vě smi-luj se nad ná-mi!

Du-še sva-tý, do-bro-ti-vý, spá-sy na-ši zdro-ji ži-vý, cír-kvi sva-té slí-be-ný, smi-luj se nad ná-mi!

2. Gloria. - Sláva Bohu na nebi.

Teuor z vícehlasého patrem Trajana Turnovského z r. 1580 (Sedlánský graduál) a píseň „Pán Bůh všemohoucí“, již vícehlasně spracoval Johannes Simonides Montanus jako trop ku „Magnificat“ rkp. musea královéhradeckého z 16. stol., sign. 14A, list B7.

1. Slá - va Bo - hu na ne - bi, po - koj li - du na ze - mi, kte - rýž do - bré vú - le je, zá - kon Bo - ží mi - lu - je.

2. Synu Boží vtělený,
pro nás k smrti snižený,
ulituj všech kajících,
odpuť lidu svému hřích!

3. Svatý jsi a nejvyšší,
Bože, Kriste Ježíši,
s Otcem, Duchem tobě zní
věčná sláva, chválení.

3. Graduale. - Bože silný, všemohoucí.

„Bože silný a všemohoucí“. K. Šteyrův z r. 1712, str. 502.

1. Bo - že sil - ný, vše - mo - hou - cí, za - staň se mo - cně li - du své - ho,
2. Při - prav srd - ce slo - vu své - mu, a - by - chom prav - du při - ji - ma - li,

1. se - šli po - moc pře - žá - dou - ci, u - če - ní chraň nás ne - pra - vé - ho!
2. od - pí - ra - li vše - mu zlé - mu, v lás - ce a ví - ře pev - ně stá - li.

4. Kredo. - Nebe, země původce.

„Všemohoucího Otce“. Graduál z r. 1567, rkp. univerzitní knihovny pražské, sign. XVII A 32, list 52b.

Ne - be, ze - mě Pů - vod - ce, vše - moc - né - ho Bo - - ha Ot - ce, vi - di - tel - ných vě - ci všech,
rov - něž ta - ké ne - vi - di - tel - ných, jenž - to vše z ni - če - ho stvo - řil k chvá - le jmé - - na své - ho.

5. Obětování. - Přijmi, Otče v nebesích.

K. svatojanský I, 345.

1. Při - jmi, Ot - če v ne - be - sích, da - ry lá - sky dí - tek svých, shléd - ni na ně v mi - lo - sti, s na - de - hvězd - né vý - so - sti!

2. Touto svatou obětí
tobě, Bože, lid tvůj ctí,
v službu tvoji horlivou
zasvěcuje duši svou.

3. Všechny práce, radosti,
všechny kříže, žalosti,
tobě, Otče nejdražší,
na oltář zde přináší.

6. Sanktus. - Svatý, svatý, svatý Bůh náš.

Šteyrův Kancionál z r. 1712, str. 514; K. svatojanský I, 345.

Sva - tý, sva - tý. sva - tý Bůh náš, sva - tý Kri - stus, Spa - si - tel náš, U - té - ši - tel sva - tý Duch;

je - mu pře - jí v ne - bes í - ni Che - ru - bí - ni, Se - ra - fí - ni, ne - be - šťa - nů jas - ný kruh:

Sva - tý, sva - tý, tři-krát sva - tý, nej-výš sva - tý Ho - spo - din náš O - tec, Syn a pře-sva - tý Duch.

7. Po pozdvihování. - Vítejte, Kriste svátostný.

Chorální nápěv ze sekvence „Veni sancto Spiritus“, mensurovaný podle graduálu tábořského z konce 16. stol., list 346b, a podle Steyruva Kancionálu z r. 1712 při „Navštív nás, Duše svatý“.

1. Ví - tej, Kri - ste svá - tost - ný, Spa - si - te - li mi - lost - ný, klaň se to - bě vše - cka zem!
 2. Dej nám te - be ža - da - ti, dej nám hří - chů pla - ka - ti, při - prav so - bě či - stý chrám!

1. Ty jsi chléb ten ne - be - ský, vzá - cný po - krm an - děl - ský, jenž - to ne - se spá - su všem.
 2. Se - stup vsrd - ce ka - jí - ci, po to - bě jen tou - ži - ci, Je - zu, bud' nám ho - stem sám!

8. Agnus. - Beránku Boží, Kriste.

Steyruv Kancionál z r. 1712, str. 519.

1. Be - rán - ku Bo - ži, Kri - ste, rač nám dát srd - ce či - sté, by - chom tvou
 2. Be - rán - ku, Bo - ži Sy - nu, od - pusť nám hříš - ným vi - nu, v ne - bi slyš

1. vů - li zna - li, o - chot - ně ko - - na - li, smi - luj se nad ná - - mi!
 2. pros - bu na - ši, Je - ži - ši nej - - draž - ši, smi - luj se nad ná - - mi!

9. Přijímání. - Pojdte, bratři, pojdte spolu.

31

K. svatojanský I, 345.

1. Pojd'-te, bra-tři, pojd'-te spo-lu, k ne-be-ské-ho krá-le sto-lu, lá-sky-pl-ný Bůh se blí-ží, k nám se sni-ží.

2. Pán se blíží, úctu vzdejme,
s anděly mu chválu pějme,
duše vroucí, duše čistá,
vítej Krista!

3. Synu Boží požehnaný,
chlobe živý s nebe daný,
přiď, ó přiď k nám v této chvíli,
Jezu milý!

10. Závěr. - Svaté Boží požehnání.

„Svaté Boží požehnání“. „Ite, benedicti“. K. Samotulský N XIII. — „Jenž přelýváš na výsosti“. Komunio obecné v graduálu literátů týnských na Starém městě pražském, rkp. křižovnické knihovny z 16. stol., sign. XVIII A 1. list 200.

1. Sva-té Bo-ží po-že-hná-ní Pá-na Kri-sta bu-diž s ná-mi, kte-rýž smr-tí bo-le-stnou o-te-vřel nám ři-ši svou.

2. Požehnání dává hojné
duši čistě, bohobojné,
zlého věrně zbavuje,
pokoj svůj jim zvěstuje.

3. Poděkujmež všichni Pánu
za tu vzácnou nebes manu,
tělo a krev svou nám dal,
křesťan věrný Boha chval!

11. Ite, missa est. - Nuž, jděte jménem Kristovým.

Podle čes. kancionálu Jistebnického asi z roku 1420, str. 201.

Nuž, jdě - te jmé-nem Kri-sto-vým, vzdej-te Bo-hu dík a čest, neb za nás Je-žíš Kri-stus, Bo-ží Syn, v o-bět smí-ru po-dán jest.

Spěj, duše, k nebes výšině.

Podle k. svatojanského I, 346.

1. Kyrie.

Spěj, du - še, k ne - bes vý - ši - ně, kde sí - dí Ho - spo - din, zde u bran je - ho

sva - ty - ně žel u - přím - ně svých vin! Ó Bo - že, dár - ce mi - lo - sti, nás ne - sud

dle své při - sno - sti a pro smrt Sy - na pře - dra - hou rač dá - ti li - du mi - lost svou!

2. Gloria. - Buď Bohu čest a sláva.

Buď Bo-hu čest a slá - va na ze-mi, na ne - bi, jenž bla-hý po-koj dá - vá všem, kdož ho ve - le - bí.

Chcem do-bré vů-le bý - ti, po-kojsvůj se - šli nám, jenž slun-cem ja-sným svi - ti v slá - vy tvé vě - čný chrám.

3. Graduale. - Poklad slova věčného.

Po-klad slo - va vě - čné - ho Pán v cír - kvi u - lo - žil, po - slal Du - cha sva - té - ho, by stráž - cem je - ho byl.

Du - še sva - tý, v srd - ce přijď a svaž je mi - lo - stí, uč nás prav - du Bo - ži znát, zdroj pra - vé mou - dro - sti.

4. Kredo. - Ó Bože, tvůrce světa všeho.

Ó Bo - že, tvůr - ce svě - ta vše - - ho, v prach před te - bou se ko - ři - - me,

i v Je - zu Kri - sta, Sy - na tvé - - ho, svým ce - lým srd - cem vě - ři - - me;

těž v Du - cha, jenž nás o - svě - cu - - je a tě - ší v kaž - dé ú - ko - sti,

nám da - rů mno - hých u - dě - lu - - je a sí - lí nás svou mi - lo - - stí.

5. Obětování. - Chléb a víno k oběti.

35

Chléb a ví - no k o - bě - ti hle, k ne - bi zve - dl kněz k Sy - na tvé - ho pa - mě - ti, jenž hři - chy na - še nes!

Při - jmi, Ot - če ne - be - ský, ty da - ry dí - tek svých, pro smrt, mu - ky Kri - sto - vy již od - pusť li - du hřích!

6. Sanktus. - Aj, svatý, svatý, svatý.

Aj, sva - tý, sva - tý, sva - tý jest Bůh náš Ho - spo - din, tak pě - je lá - skou vzňa - tý ti v ne - bi Che - ru - bín.

Tvé di - vy, svě - ta krá - li, vše hlá - sá stvo - ře - ní, kéž hlas i na - ši chvá - ly, jak ne - be - šťa - nů zni!

7. Po pozdvihování. - Ó, vítej, Kriste, v pozemský stan.

Ó, vi - tej, Kri - ste, v po - zem - ský stan a na - plň du - ši mi - lo - sti,

tys chléb, jenž své - tu k spá - se byl dán a by - tu - ješ zde v svá - to - sti.

V ní se - be za po - krm po - dá - váš, by člo - věk byl tak vě - čné živ,

v ní s ná - mi ta - je - mně zů - stá - váš, kdo o - ce - ní té lá - sky div!

8. Agnus. - Hleď, duše, Kristus tichý.

Hleď, du - še, Kri - stus ti - chý bře - me - no kři - že vzal, by ne - sl tvo - je hří - chy, za ně se vo - bět dal.

The musical score is written for piano and voice. It features a treble and bass staff for the piano accompaniment and a single staff for the voice. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/8. The melody is simple and contemplative, with the voice part following the piano accompaniment.

Cti Pá - na Kri - sta rá - ny, pa-stý-re své - ho slyš, jak zve tě v lid - ně k so - bě, v mí - ru a lá - sky říš.

This block continues the musical score from the previous one. It maintains the same key signature and time signature. The piano accompaniment consists of chords and moving lines in both hands, while the voice part continues the melody.

9. Přijímání. - Buď chvála Bohu vzdána.

Buď chvá - la Bo - hu vzdá - na, jenž k ho - dům svým tě zve, ó, ví - tej vrou - cně Pá - na a při - prav srd - ce své!

The musical score is written for piano and voice. It features a treble and bass staff for the piano accompaniment and a single staff for the voice. The key signature has one flat (Bb) and the time signature is 6/8. The melody is more rhythmic and joyful than the previous piece, with the voice part following the piano accompaniment.

Jíž klaň se je - mu vdě - čně a sa - n - dě - ly ho chval, a vy - zná - vej ho věc - né: Tys Pán můj, Bůh a král!

This block continues the musical score from the previous one. It maintains the same key signature and time signature. The piano accompaniment consists of chords and moving lines in both hands, while the voice part continues the melody.

10. Závěr. - Buď s námi, nebes vládce.

Buď s ná - mi, ne - bes vlád - ce, jenž moc a slá - vu máš,

tys vůd - ce náš a rád - - - ce a do - brý O - tec náš.

Ó, u - děl k prá - ci sí - - ly a di - lu zda - - ru přej,

všem že - hnej v té - to chvi - - li a mi - lost svou nám dej!

Hospodine, rozpomeň se země.

Xaver Dvořák — Josef Bohuslav Foerster, 1920.

Jos. B. Foerster, op. 119.

Moderato.

SOPRANI.
ALTI.

Ho - spo - di - ne, roz - po - meň se ze - mě, vy - lej smi - lo - va - ni ja - ko ro - su ran - ni

TENORI.
BASSI.

p

p un poco più mosso *cresc.*

na vše plé - mě, na všech ro - du plé - mě! Kři - ste Pa - ne, roz - po - meň se li - du, mi - lost vy - kou - pe - ni

p *cresc.*

allargando *calando*

ja - ko svět - lo den - ni za - zá - fit dej v na - ši tmu a bí - du! Du - chu sva - tý, roz - po - meň se svě - ta,

allargando *calando*

tvo - je lá - ska bla - há. ú - rod - ná jak vlá - ha, at dá rů - - stu, pro věč - nost co zkvě - í!

Gloria. - Sláva na výsostech Bohu.

Con moto, (ma non molto presto.) *mf* *p calando* *a tempo*

Slá - va na vý-so-stech Bo - hu, slá - va Ot - ci, Sy - nu, Du - chu ať se vzdá - vá, ať se vrou - cně, vrou - cně vzdá - vá,

mf *p calando* *a tempo*

p *p* *ritenuto*

a nám li - dem, čím duch po - o - křá - vá, sla - sti vě - čně tu - chu, mír a po - koj ru - ka tvá ať přá - vá!

p *p* *ritenuto*

Kolekty. - Ruce spiaté.

Andante. *p* *p*

Ru - ce spia - té k to - bě po - zve - dá - me, zra - ky na - še pl - né slz a tou - hy, srd - ce na - še,

p *p*

kte - ré bo - lest lá - me; přej nám mi - lo - sti své pa - prsk pou - hý, ať v tvé lá - sce slad - ce o - kří - vá - me!

Evangelium. - Tvoje slovo.

41

Con moto.

Tvo-je slo - vo, to je svět - lo, blud - ným kro - kům to je ce - sta, k to - bě ve - de Bož - ská zvěst ta;

vy - hnan - ství nám na ráj zkve - tlo a v něm slo - vo tvé je své - tlo, v němž - to zá - ři k to - bě ce - sta.

Kredo. - Věřím! Věřím!

Andante con moto.

Vě - řím! Vě - řím! Ži - vot dá mi vi - ra. srd - ci mé - mu ne - bes slad - ký klid,

po - hled v ta - jem - ství se o - te - vi - rá, nad něj ne - můž nic už o - bla - žit,

p zje - vu - je mi Pá - na vše - ho - mi - ra, lá - skou k Ně - mu za - pa - lu - je vše - chen cit. Vě - řím, vě - řím!

Jak mou by - tost vše - cku chvá - ti slad - ká ví - ra tvo - je, Je - ži - ši, bez te - be co lze tu mi - lo - va - ti, vě - řit

v te - be slast mi nej - vy - ší a v té vi - ře by - tost má se vzdá ti, tou - ha je - ji

v to - bě jen se u - ti - ší. Vě - řím! Z mi - lo - sti tvé ví - ra vzrů - stá, Du - chu sva - tý, srd - ci

ty ji přej, ro - le tvá má du - še hři - chem pu - stá, zr - nem vi - ry ty ji

pp

o - si - vej, jak ji hlá - sa - la kdys bož - ská ú - sta, ty jsi Slun - ce, ty ji vze - jit
dej!
vze - jit
o -
dej!

Offertorium. - Co dát tobě.

Andante sostenuto.

Co dát to - bě, své - mu Bo - hu, ol - tá - ři se bli - žim chud, od ze - mě až po o - blo - hu ne - na - lé - zám, co té

p

ho - dno, a v mé tvá - ři ho - ři stud, srd - ce své dám, Bo - že do - brý, zda jen mo - hu, zda jen mo - hu?

p

ritenuto

Moderato.

ritenuto

Sanktus. - Jásej, duše, jásej.

Andante con moto.

Já - sej. du - še, já - sej, já - sej s ne-bes ků - ry hy-mny svo-ji chvá-ly vrou - cně směs!

calando

Ten, jenž stou - pá na ol - tář sem s hů - ry, Bůh tvůj jest, tvá o - bět, ve - le-kněz;

Molto meno mosso.

jenž se bé - ře jmé - nem Pá - ně, jmé - - nem Pá - - ně, na - sích hří - chů

animato

Moderato.

pp ritenuto

ne - ko - ne - čná ce - na, ve prach na ko - le - na, ve prach na ko - le - na!

Po pozdvihování. - Klanějte se.

35

Andante, (non poco lento.)

pp

Kla-něj-te se, kla-něj-te se, na ol-tá-ři slad-ký div, me-zi vá-mi ta-ji zde se Bůh a člověk, Je - žiš živ; pod způ-so - hou

pp

p subito

p

chle-ba, vi-na o-bět kří-že při-po-mí-ná, zno-va Ot-ci dá-vá se. Kla-něj-te se, kla-něj-te se v sva-tém vi-ry ú-ža-se!

p

Agnus. - Beránku Boží, smiluj se!

Molto moderato, (quasi adagio.)

pp

Be-rán - ku Bo - ži, smi-luj se! Be-rán - ku Bo - ži, sli-tuj se! Be-rán - ku Bo - ži, mi-r mi dej!

pp

p

p

pp

animato

Pro svo-jich pět ran, strast-nou tíž, pro tr-ny v skrá-ni, pro svůj kříž pro-miá hřích, ne-be zo-tví-rej, ne-be zo-tví-rej!

pp

f

p calando

ritenuto

animato

p calando

ritenuto

Přijímání. - Má láska věčná.

Andante con moto.

Má lá-sko vě-čná, lá - sko je - di - ná, což vě - rit, vě - rit smim? Ty bli - žíš se, ty sa - ma ne - vin - na, já

hři - šný, jak se rdim! Já te - mny stín, ty sa - ma zá - ře se sná - šíš ke mně od ol - tá - ře. ó srd - ce, ty sa - ma zá - ře se

máš - být je - ho stan, můj Pán, můj Pán, můj Pán! Teď ne - be v srd - ce mé se schy - lu - je, slast je - ho an - de -

lů, v té bě - li chle - ba cí - tím, kdo tu je, v rtů slad - kém po - ce - lu; teď v hlou - bi spo - či - nul v mém

ni-tru, má du - še, dni - se k věč-ně-mu ti ji - tru, ó srd - ce, ty - dnes Bo - ha stan, můj Pán, můj Pán, můj Pán!

ritenuto *pp* *Adagio.* 47

ritenuto *pp*

Požehnání. - Obět drahá skonává se.

Andante. *p*

O - bět dra - há sko - ná - vá se, srd - ce te - skni, vl - hne zrak, vy - hnan - stvim my pú - jdem za - se,

p

ja - ko mo - řem plu - je vrak; žeh - nej nám, ty, Bo - že ně - hy, Bo - že lá - sky, bla - ha

p

pra-me-ni, by - chom sti - hli vě - čné bře - hy, spo - či - nu - li na tvém srd - ci, na tvém srd - ci spa - se - ni.

p dolce *ritenuto molto* *pp*

p dolce *ritenuto molto* *pp*

Bože, před tvou velebností.

Nápěv Rob. Führrera (1807—1861) v Karlíkově „Zpěvníku“ z r. 1860, str. 60, při písni „Tobě, Bože, v zkroutenosti“. Slova podle „Auplné knihy duchovních písní“ Tomáše Fryčaje z r. 1801, str. 109: k svatojanský I, 348.

1. Bo-že, před tvou ve-leb-no-stí na ko-le-na pa-dá-me; za dar pra-vé po-bož-no-sti vrou-cím srd-cem žá-dá-me,

by-chom te-be mi-lo-va-li, ja-ko v ne-bi an-dě-lé, o-bět chvá-ly to-bě vzda-li po-dle sva-té vů-le tvé.

Gloria.

2. Sláva věčná plesej tobě,
Hospodine, Bože náš,
pokoj budíj v každé době
nám, jež za své dítky máš.
Tvorstvo světa veškerého
zpívej tobě žest a dík,
žeš nám poslal Syna svého,
jenžto nás je prostředník.

Obětování.

5. Přijmi obět tištnou, Pane,
skrze ruce duchovní,
přijmi dary věnované,
kteréžto se promění
v tělo a krev Syna tvého,
jak On zřejmý přikázal,
než se za hřích světa všeho
na Golgotě v obět dal.

Agnus.

8. Ó Ježíši, vzácný hoste,
v srdci mém chceš stánek mít,
rci, ať hříchů všech je prosté,
důstojný bys měl tam být.
V tebe věřím, v tebe doufám,
tebe nejvýš miluji,
že jsem zheřčil, oplakávám,
z duše celé lituji.

Evangelium.

3. Boží slovo ukazuje
k věčné vlasti cestu nám,
kdo je věrně naplňuje,
za Kristem jde v nebes chrám.
Učin srdce naše čisté,
ať jest půdou úrodnou,
slovu svému dej, ó Kriste,
vznik a vláhu příchodnou!

Sanktus.

6. „Svatý, svatý, věčně svatý,
Hospodin náš, Pán a Bůh!“
taktó zbožnou láskou vznatý,
zpívej tobě každý duch!
Plna jsou tvé velebnosti,
Bože, zem i nebesa,
všechn tvor ať s uctivostí
Hosanna ti zaplesá!

Příjímání.

9. V duši mou již sestup, Pane,
Ježíši můj nejsladší,
srdce touhou, láskou pláno,
poklade můj nejdražší!
Duch můj plesá blažeností,
nebe celé v duši mám,
když tě, Jezu, ve svátosti
Boha svého přijímám.

Kredo.

4. Věřím v Boha všemohého,
Tvůrce světa celého,
v Jezu Krista, Syna jeho,
Otce v slávě rovného;
v Ducha, který obživuje
duše hojnou milostí,
darů svých nám uděluje,
těší v každé úzkosti.

Po pozdvihování.

7. Cherubíni, Serafíni,
dolů a nebe stupujte,
v písní chvály s námi nyní
slávu Boží zvěstujte!
S nebes trůnu k nám se blíží
jménem Páně Boží Syn,
jenžto shladil na svém kříži
věčné tresty našich vin.

Zvěř.

10. Zehnej, Bože, lidu všemu,
v lásce tvé ať živi jsme,
věrni Kristu, Synu tvému,
zákon svatý plníme!
Děj nám žití ke tvé chvále,
jak nám voláš, Otče náš,
uděl v boji síly stálé,
veď nás tam, kde přebýváš!

Bože věčný.

49

Podle „Kristus Ježíš Nazaretský“ z Karlsperkova Kancionálu z r. 1620, str. 193. Slova „Z úpadů svých v zkroutěnosti“ podle Kancionálu svatojanského I, 361.



Graduale.

2. Jezu Kriste, spásy zdroji,
kž tvá milost duši zhojí,
silí nás a chrání v boji,
bychom zloby hříchů prosti.
žili v míru, lásce, ctnosti.

Obětování.

5. Na oltář, hle, v této době
klade kněz tvůj obět tobě
chleba, vína ve způsobě;
přijmi z rukou jeho, Pane,
dary tyto požehnané!

Evangelium.

3. Slovo tvoje k lidstva spáse,
v moci své a věčné krásě
v celé církvi ozývá se:
slovu svému, Jezu Kriste,
připrav duši, srdce čistě!

- 5a. Naplň duši lásky silou,
aby kázni ušlechtilou
stala se tvou dcerou milou,
a mdlé tělo svatým postem
odumřelo nepravostem.

Kredo.

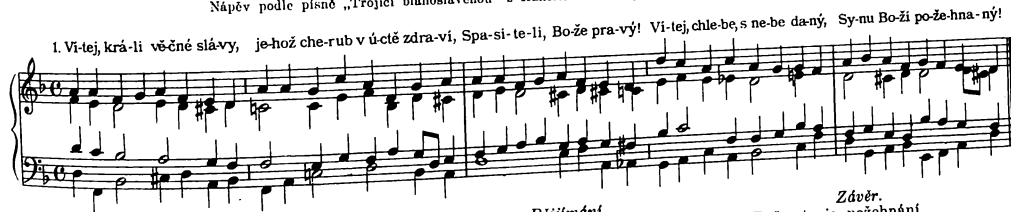
4. Kristus, Syn tvůj, Pán náš tichý,
potřel ducha zlobné pýchy,
shladiv smrti naše hříchy;
pro kříž svatý a smrt jeho
dej nám Ducha přesvateho!

Sanktus.

6. Jezu, věčný knězi, králi,
tebe nebe, země chválí,
Bože svatý, neskonale,
v Trojici tě svatě ctíme.
s cherubíny velebíme.

Po pozdvihování. - Vítej, králi věčné slávy.

Nápěv podle písně „Trojici blahoslavenou“ z Kancionálu Karlsperkova z r. 1620, str. 226.



Agnus.

8. Přijď, ó Kriste, Boží Synu,
sejmi s duše naší vinu,
k světlu ved' ji z noci stínů,
aby hodna tvého těla,
k stolu tvému jíti směla.

Přijímání.

9. Jezu Kriste, věčný chlebe,
dals nám všechno, dav nám sebe,
abys duším zlskal nebe.
Duch tvůj svatý vládni námi,
ať jsme věčně tvými chrámy!

Závěr.

10. Bože, tvoje požehnaní,
nechat sli nás a chrání,
bychom ve svém povolání
sloužili ti s horlivostí,
došli blaha na věčnosti.

Jako dítka k Otci svému.

K. svatojánský I, 351. Slova Jana Drhohlava († 1877).



Gloria.

2. Stvořiteli, Bohu Otci,
zazní zvucný chvalozpěv,
čest buď Synu stejné moci,
jenžto za nás dal svou krev;
buď i tobě rovná chvála,
Duše, dárce milosti,
Bože, tobě sláva stálá,
plesej nebes výsosti!

Evangelium.

3. Rci, jak máme ctít těbe,
Bože, za tvou dobrotu,
žeš nám poslal Syna s nebe,
jenž nás vede k životu.
Jasně svítí slovo jeho
na vzdejš pouti nám,
bychom došli cíle svého,
kde nám budeš slastí sám.

Kredo.

4. Spasiteli, Jezu Kriste,
k tobě vždy se chceme znát:
pro tvou viru z lásky čistě
statky své i život dát.
Zníti bude neustále
v srdci nám tvé cirkve hlas:
cirkve hrad je na tvé skále.
ty ji chráníš v každý čas.

Obětování.

5. Otče, nesem dary tobě,
z rozkazu, jež Syn tvůj dal,
v slavného když hodů době
zázračný čin vykonal.
V darech těchto má se skrýti
jeho tělo, jeho krev,
račiž na ně vlídně zřítí
a nám lásku svoji zjev!

Sanktus.

6. Svatý Bůh náš v jasném stanu.
svatý, nejvyšší svatý jest,
vzdejte, sbory nebešťanů,
nejvyšší mu vzdejte čest!
Slávy jeho plna země,
plny světy nahoře,
chválu pěj mu všechno plémě,
klaň se Pánu v pokoře!

Po pozdvihování. - Cherubinům jesti dáno.

51

Začíná jako „Jezu Kriste, štědrý kněze“.

7. Che - ru - bi - nům je - sti dá - no, Je - zu, na té v ne - bi zřít, nám pak hří - šným
zde je přá - no v svá - to - sti tě ve - le - bit. Bo - že, ty nás ve způ - so - -bě
chle - ba, ví - na k so - bě zveš a nám v na - ší lid - ské mdlo - bě si - lu s ne - be dá - ti chceš.

Agnus.

8. K tobě půjdem, Lásko věčná,
v těžkých zkouškách vezdejších,
milost tvoje nekonečná
chrání a sil nás v dobách zlých!
Dopřej nám, ó vzácný hosti,
jenž zde skrýváš božství zář,
bychom jednou na věčnosti
viděli tě tvář v tvář.

Přijímání.

9. K stolu Páně jíti mohu,
ó, jak velký lásky div,
připravit chci svému Bohu
stánek, aby v něm byl živ.
Víra, láska duši moji
naděje též ozdobuj,
pak se Pán s ní věčně spojí,
láska má i život můj.

Závěr.

10. Obět tvá je dokonána,
Bože, králi nejvyšší,
a tvá smrt je zvěstována,
Beránku náš nejtíšší!
Dej, ať stále rozjímáme
paměť její blaženou,
každý čin, jež vykonáme,
hlásej čest a slávu tvou!

Pozdvihni se, duše, z prachu.

Nápěv podle Veitovy Chorální knihy z r. 1846, č. 44. Slova Boleslava Jablonského (1813—1881) v modlitební knize Eugena K. Tu-pého „Růže sionská“ z r. 1852.

1. Pozdvihni se, du-še, z pra-chu, za-leť k raj-ským kon-čí-nám, s bá-zní, a - le be-ze stra-chu, vstup tam v lá-sky sva-tý chrám!

Vzeľ, kde Bůh tvůj vě-čný si - dli, bla-ži sva-té, svě-ti - ce, a vše kry-je lá - sky kří-dly, ja - ko plod svůj or-li - ce.

Gloria.

2. Sláva tobě, velký Bože,
jenž jsi stvořil tento svět,
jenžto voláš slunce z lože,
v luhy seješ jarní květ.
Jitřní záře, duhy krásá,
světlý den i jasná noc,
všecko slávu tvoji hlásá,
zvěstujíc tvou božskou moc.

Evangelium.

3. Ty, jenž dáváš klasům zrání,
jenžto šatíš lilie,
dej se nám vždy lépe znáti,
jak tě Syn tvůj zjevuje.
Věčná pravda slova tvého
svít nám jasným světlem svým,
v sídla blaha nebeského
vůdcem buď nám bezpečným!

Kredo.

4. Věřím v tebe, Všemohoucí,
jenžto živly v moci máš,
jenž svou rukou všemohoucí
hory zlatem odiváš.
Věřím v tebe, jenžto kvítí
ranní rosou svlažuješ,
jenžto víš, co srdce cítí
a je k sobě v lásce zveš.

Obětování.

5. Přijmi dary sluby svého,
jež tvá země zplodila,
a jež moudrost Syna tvého
za obět si zvolila;
učiň, ať ta obět čistá
slovem tvým se promění
v tělo a krev Jezu Krista
a nám všem je k spasení!

Sanktus.

6. „Svatý, svatý“ prozpěvují
tobě nebes kůrové,
velebnost tvou oslavují
všeho světa tvorové;
moudrost tvá se v bázni chválí
na zemi i na nebi;
Hospodine, tvorstva králi,
tebe lid tvůj velebí.

Po pozdvihování. - Plesej, duše.

Veitova Chorální kniha z r. 1846, č. 77. Nápěv Václava Jindřicha Veita (1806—1864).

7 Ple - sej, du - še, Bůh je s ná - mi, do - tkni, srd - ce, svých se strun! Ten, jenž si - dli

nad hvě - zda - mi, me - zi ná - mi zvo - lil trůn. Klaň - te se mu, zá - stu - po - vé

je - ho věr - ných na ze - mi, tře - ste se, ó hříš - ní - ko - vé, soud - ce sto - ji před vá - mi!

Agnus.

8. Serafín se v prachu koří,
cherub padá na svou tvář,
neboť ten, jenž světy tvoří,
k nám se snížil na oltář.
Bože svatý, Bože silný,
jeden v světa oboru,
nesmrtelný, nerozdílný,
přijmi naši pokor!

Přijímní.

9. K stolu Otce svého spějto,
aboy dítek věřících,
ovoce tu požijevte
k nasycení duší svých!
Ovoce to stromu kříže,
mana, křtenuž Pán nám dal,
Bůh to, jenž nás s Bohem víže,
každý duch joj věčné chval!

Vzdejme díky Pánu svému,
v srdce naše sestoupil,
aby tělu smrtelnému
chlebem spásy věčné byl.
Zůstaň s námi, Jezu milý,
ty jsi vzácný s nebo host,
život náš a pramen síly,
naše radost, blaženost.

Zvěr.

10. Lid tvůj, Bože, se ti klaní
v rozloučení hodině,
udivi svého požehnání,
Otče, věrné rodině!
Žehnej církvi, žehnej vlasti,
žehnej všemu národu,
dej nám, dárce věčné slasti,
vo všem dobrém úrodu!

Ó, shlédni, Bože věčný.

Ó, shlédni, Otče, s nebe. Nápěv J. Steffana ve Veitově Chorální knize z r. 1846, č. 36. Slova podle Karlíkova „Zpěvníku pro kostel a dům“ z r. 1860, str. 53.

1. Ó, shléd-ni, Bo-že vě-čný, k svým dít-kám la-ska-vě, zpěv li - du při-jmi vdě-čný, jenž zni ktvě o - sla-vě!



Ó Kri-ste, Bo-ží Sy-nu, snás se-jmi hří-chů tíž, jenžs pro člo-vě-ka vi-nu nes' na Gol-go-tu kříž.



Gloria.

2. Již plesej čest a sláva
až k nebes prostore,
kde cherub tobě vzdává
svou úctu v pokoře,
Slyš, Bože, zvučné chvály,
jež zpívá ti tvůj lid.
dej v světě pokoj stálý,
dej srdci pravý klid!

Evangelium.

3. Zvěst blahou církev hlásá
nám tvého učení,
v němž pravdy září krásna
a světlo spasení.
Chcem věřit v ně pevně,
je ctíti v srdci svém
a vyznávatí zjevně
svým celým životem.

Kredo.

4. Bůh Otec zemi, nebe
svým slovem vytvořil,
Syn Boží za nás sebe
až k smrti pokořil.
Duch svatý, Dárce síly,
nám dává milost svou
a vede k nebes cili
nás cestou bezpečnou.

Obětování.

5. Ó Pane, račiž sobě
tu obět oblíbit,
již připravili tobě
tvůj kněz a věrný lid.
Těž srdce naše celé
ať v svatě oběti
se tobě v lásce vřelé
dnes věčně zasvětí!

Sanktus.

6. Nuž, pějme s nebesfany:
Tys svatý, Bože náš,
tvé hvězdné svědčí stany,
že slávou oplýváš.
Tvé božské velebnosti
čest na věky se děj,
tvor každý v uctivosti
tí chválu vroucně pěj!

Po pozdvihování. - Ó spasiteli náš.

55

Nápěv J. Steffana.

7. Ó Spa - si - te - li náš, — tys po - ní - žil tak se - be, žes na zem sstou - pil
s ne - be a s ná - mi pře - bý - váš. Kéž ce - lou du - ši svou —
tě Pá - na své - ho ctí - me a vdě - čně ve - le - bi - me tvou lá - sku ne - smír - nou.

Agnus.

8. Tys v obět sebe dal,
ó Beránku náš tichý,
bys světa všeho hříchy
svou smrtí bolnou sňal.
Ó, vzpomeň zemřelých,
je vyproš z temnot noci
a uveď k svému Otci,
v říši věčných sídel svých!

Přijímání.

9. Hle, jaká milost nám,
ty hříšné nevďěčníky
zveš svými hodovníky,
k nim snižuješ se sám.
Řač slovo promluvit
a bude dostatečné,
by v našem srdci věčně
tvé mohlo sídlo být.

Závěr.

10. Buď, Pane, tělo tvé
nám v ctnosti posílněním.
buď krev tvá upevněním
nám v lásce bratrské.
Teď za prací jdem svou,
chcem rozkazů tvých dbáti,
ó, rač nám k tomu dáti
svou milost všemocnou!

Shlédni, Bože, s trůnu na výsosti.

Ityba, „Zpěvy duchovní hlavní školy Vodňanské“ z r. 1851: „V duchu úcty“. Karlíkuv „Zpěvník“ z r. 1860, str. 32: „Otče, jenž jsi hleděl“. K. svatojanský I, 347: „Shlédni, Bože, s nebes vysokosti“. Nápěv Knyův ve Veitově Choralní knize z r. 1846, č. 41.

1. Shléd - ni, Bo - že, s trů - nu na vý - so - sti mi - le k sva - té o - bě - ti, kte - rou ko - náš

chce - me vzkrou - še - no - sti smr - ti Pá - ně k pa - mě - ti; ne - po - hr - dej ka - ji - ci - mi sy - ny,

u - kaž tvář jim mi - lost - nou, za - hlad', Ot - če, na - še mno - hé vi - ny pro smrt Sy - na ža - lost - nou!

Gloria.

2 Zvěstovaly andělů trvých hlasy,
když byl Kristus narozen,
že nám slávy tvé i naši spásy
přezřadouc nastal den.
Pane, dej, by zkvétal v zemské říši
nebeský mír člověku,
ale tobě zde i v nebes výši
sláva budiž do věků!

Evangelium a Kredo.

3. Až, když Spasitel náš milý dospěl,
kázal slova moudrosti,
jak by každý v lásce Boží prospěl,
věčně došel blahosti.
Církví moc dal pravdy nad poklady,
které krví zpečetil,
a pak Duchem moudrosti a rady
k hlásání ji posvětil.

Obětování.

4. Přijmi, Bože, dary s laskavostí,
jež ti církev podává,
každý z nás ti srdce s ochotností
v službu věrnou oddává.
Tobě vroucně milovat a ctíti
s myslí vždycky nevinnou,
pro tvé jméno trpět nebo mřít,
to nám touhou jednou.

Sanktus.

5. Tam, kde kofí se ti u podnoží
tvého trůnu sborové,
tam až zněto tobě, velký Bože,
naši úcty zvukové!
Svatý Bůh náš, svatý, svatý věčně,
plný slávy, veleby,
oslavuj ho všelký tvor věčně
na zemi i na nebi!

Po pozdvihování. - Ó náš Jezu, ty jsi dobrovolně.

6. Ó náš Je - zu, ty jsi do-bro-vol - ně slá - vy své se ob - lou - pil, na kří - ži bys
za nás u-mřel bol - ně, od smr - ti nás vy - kou - pil. Aj, ty du - ši za po-krm se dá - váš
v pře-po-div - né svá - to - sti; co je člo - věk, že ty ne-u - stá - váš bla - žit ho svou mi - lo - sti?

Agnus.

7. Ty, jenž snímáš světa všeho hříchy,
odpuť viny kajícím,
Jezu Kriste, Beránku náš tichý,
ošli pokoj věrným svým!
Synu Boží, spásy věčné zdroji,
duše lidské ulituj,
mír dej v světě, po životním boji
v stánku svém nás ubytuj!

Příjímání.

8. Blahý, kdož se k stolu Páně blíž
hříchů všech a viny prost,
v jeho srdce laskavě se níží
nejzácnější s nebe host.
S ním Syn Boží v této svaté chvíli
vchází v lásky jednotu,
chrání nás a v boji světa sílí,
syti duši k životu.

Závěr.

9. Chceme kráčet cestou nevinnosti,
kterou svatí chodili,
trojediný Bože, naši ctnosti
uděl a nebe posílí!
Nenech hynout v pokušení světa,
s námi buď a žehnej nás,
a když dojdou jednou naše léta,
Bože, duše naše spas!

Ve tvém chrámě.

„Tu ve chrámě tvém klečme“. K. královéhradecký z r. 1846, č. 27. Nápěv Josefa L. Zvonáře (1824—1865). Slova upravil F. Kyselý.

1. Ve tvém chrá-mě zbož-ně dí-me, Ot-če do-břý, Bo-že náš, v ti-chém že-li vzhů-ru zří-me, kde své zář-né sí-dlo máš,
ne-hleď na svých dí-tek vi-nu, ne-dbej zlo-by je-jich či-nů, ne-za-mí-tej hří-šni-ků, ne-za-mí-tej hří-šni-ků!

Gloria.

2. „Sláva Bohu v jasné výši,
lidem mír buď na zemi!“
Pozdrav ten leť do všech říší
a zni všemi zeměmi;
nesmírnáť jest Boží sláva,
sladký mír, ježž Bůh nám dává,
[: buď Pán věčně veleben!:]

Evangelium.

3. Bože náš, chléb slova tvého
přivádí svět k spasení,
světlo, pravda, život z něho
do duší se pramení;
kež se po všem světě šíří,
bludy maří, hněvy mří
[: lásky jeho blahá zvěst!:]

Kredo.

4. V bázni svatě k Otci zříme,
jenž jest tvůrce náš a Pán;
vroucne jeho Syna címe,
jenž nám Otcem k spáse dán;
koříme se Duchu pravdy,
dárce světla, síly, rady,
[: všeho dobra původci:]

Obětování.

5. K tobě, Bože trojjediný,
pozdvihujem mysl svou,
odpusť naše mnohé viny
pro tu oběť přesvatou!
S ní vše síly, touhy, snahy,
vůli svou i život drahý,
[: v skrovný dar ti dáváme:]

Sanktus.

6. Svatý, svatý, nejvyšší svatý
je náš věčný tvůrce Bůh,
slávy jeho vrchovatý
hvězdný kraj i zemský luh;
kež mu čest se vsády děje,
kež mu s duchy nebes pěje
[: i všech lidí vděčný sbor!:]

Po pozdvihování. - Požehnaný, jenž se snížil.

„Ježíši, tvá duše“. Nápěv J. L. Zvonáče z Kuncionálku královéhradeckého, č. 122.

7 Po - že - hna - ný, jenž se sní - žil s ne - bes trů - nu v ze - mě klín, ra - me - na svá
 kří - žem zti - žil, ne - sa bři - mě na - sích vin. Ne - chať lá - skou srd - ce ho - ři,
 v po - ko - ře se je - mu ko - ři, Pán je náš a vě - čný Bůh, Pán je náš a vě - čný Bůh!

Agnus.

8. Beránku, nám s nebe daný,
 ty jsi v bolu za nás pěl,
 abys lidstvu ráje brány
 křížem svatým otevřel.
 Spasiteli, Jezu tichý,
 který snímáš světa hříchy,
 [: smiluj se a odpusť nám!:]

Přijímání.

9. Světlem lásky oltář plane,
 nás však tíží mnohý hřích,
 hodnými nás učíš, Pane,
 vzácných hodů nebeských!
 Půjď k nám, Jezu dobrotivý,
 spáso našo, chlebe živý,
 [: zůstaň s námi, Bože náš!:]

Závěr.

10. Obět svatá dokonána,
 milost hojnou Pán nám dal,
 chvála budíh Kristu vzdána,
 jenž k nám s nebe zavítal.
 Slyš nás, Otče, v nebes výši,
 křesťanské své žehnej říši
 [: pro tu obět přestatou!:]

Písň k Pánu Ježíši. Ježíši, lékaři milý.

„Ježíši, tys moje láska.“ K. svatojánský II, 412.



2. K tobě jdu ze smrti stínu, tobě chci vyznati vinu, ó Pane, k duši mé shlédni, ze prachu k sobě ji zvedni!
3. V touze kdo tebe jen hledá, láska tvá zhytnout mu nedá, za všechny snášel jsi bidu, snímaje nepravost lidu.
4. Ó, vyslyš prosby mé chudé, duše tě chváliti bude, že jsi ji ze hlubin noci přivedl ke svému Otci.
5. V svatyni zaplesá čistá, pokrm kde spásy se chystá, na srdce přivín ji, Pane, údcem tvým ať se stane!

Kde jsi, můj Ježíši.

Nápěv z Chorální knihy z r. 1847 ke Kancionálku královéhradeckému, č. 97. Slova ze sbírky Josefa Vlastimila Kamarýta „České národní duchovní písně“ I, str. 72 z r. 1831.



2. V hříších jsa postaven, naději mám, tobě se, Ježíši, v ochranu dám. Ó Ježíši můj...
3. Upokoj svědomí, duši dej klid, bez tebe, Ježíši, nemohu žít. Ó Ježíši můj...
4. Ke mně když přítel můj nechce se znát, ty jsi má naděje, pevný můj hrad. Ó Ježíši můj...
5. V souzení duši mé útěchu dás, Ježíši, nebeský příteli náš! Ó Ježíši můj...
6. Strasti když dolehnou, bolesti tíž, sflu dej snášeti života kříž! Ó Ježíši můj...
7. Budu-li navštíven nemocí zlou, přispěj mi, Ježíši, pomoci svou! Ó Ježíši můj...
8. Když pak již duše má opustí svět, Ježíši, lásko má, k sobě ji veď! Ó Ježíši můj...

Ó Jezu Kriste nejdražší.

61

„Ó můj Ježíši nejdražší.“ O Jesu mi dulcissime. K. svatojanský II, 407.

1. Ó Je - zu Kri - ste nej - draž - ší, tys na - dě - je má nej - blaž - ší,
tě v plá - či hle - dám je - di - ně a vo - lám v srd - ce hlu - bi - ně,
tě v plá - či hle - dám je - di - ně a vo - lám v srd - ce hlu - bi - ně.

2. Ať meškám v světě kdekoli,
ta touha vždy mne zabolí,
[: jak plesám, když tě opět zřím,
co cítím, když tě přijmout smím. :]

5. Cit nezhasne té milosti,
jenž pln je svatě vroucnosti,
[: a nikdy nemůž zchladnouti,
výš růsti bude, planouti. :]

7. Ta láska s nebes výšiny
mně září v nitra hlubiny
[: a mysl celou proniká,
ať štěstí duši odmyká. :]

3. Být s tebou, jaký blahý cit,
té slasti nelze vyslovit,
[: ó, kéž již duše blažená
je s tebou, Kriste, spojena! :]

6. Ta láska věčným plamenem
vždy hoří mocně v srdci mém
[: a plní duši sladkostí
a blaha všeho hojností. :]

8. Ó, jaký zápal milostný,
a jaký pocit radostný,
[: ó rozkoši všech nejvyšší:
vždy pláti láskou k Ježíši. :]

4. Již vidím, co vždy hledal jsem,
mám, čeho vroucně žádal jsem,
[: již hořím láskou k Pánu jen
a chladnu citem opojen. :]

Ó Jezu, Pane můj.

„Ježíši, Pane můj“. K. svatojanský II, 396.

1. Ó Je - zu, Pa - ne můj, chci bý - ti vě - čně tvůj, od - pusť mno - hé vi - ny, ka - ji - ci - ho slu - hy u - li - tuj!

2. Má lásko jediná.
ach já ta přičína.
že zde strastí došlo
tílo tvé i duše nevinná.

5. By získal zbloudilých
a smířil světa hříchů,
snášel muky kříže,
potupy a hany tvorů svých.

3. Kdo lásku vypoví
a boly Kristovy,
kterýž s nebes slávy
na svět přišel z vůle Otcovy.

6. Pln bolu za nás pňel
a bok svůj otevřel,
vykoupené duše
Otců ve svých ranách navracel.

4. Jak volal pečlivě,
jak hledal dychtivě
ovečky své milé
a jak za ně prosil tesklivě!

7. Ty lásko duše mé,
vlej citty plamenné
z těch ran těla svého
v moje srdce chladné, kamenné.

8. Ať hříchu prosto je
a tebe miluje,
k tobě vroucně touží,
zecla se ti v lásce věnuje.

9. Až duši v soudu čas
tvůj zvání bude hlas,
Kriste, spásno naše,
vo svých svatých ranách ukryj nás!

Ó Jezu, spásno moje.

Nápěv L. Holnina podle Kancionálu areldicece olomoucké, č. 43. Slova upravil X. Dvořák.

1. Ó Je - zu, spá - so mo - je, jak mo - cně lá - skou jme vždy slad - ké jmé - no tvo - je to chlad - né srd - ce mé!

Hle, du - še má, dřív k smr - ti mdlá, teď vzni - ce - na ti plá - po - lá; tys v ra - do - sti, tys v ža - lo - sti
 můj Je - žiš, Bůh a Pán, tys v ra - do - sti, tys v ža - lo - sti, můj Je - žiš, Bůh a Pán.

2. Bys všeho hříchu tíží
 s nás hříšných, Kriste, snál,
 sám na potupném kříži
 se za nás v obět dal;
 ach, zraněné to srdce tvé
 jak sladce mne též k lásce zve!
 [: Ty jediná
 jsi touha má:
 můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

3. Kdo vroucně miluje tě
 a v lásce setrvá,
 jej daří již v tom světě,
 ó Pane, milost tvá;
 jen láska tvá mír duši dá
 a proto lká vždy duše má:
 [: Tys nejdražší,
 tys nejsladší
 můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

4. Tys, Kriste, ve svátosti
 sám za pokrm se dal,
 bys nám svou přítomnosti
 všem život zachoval;
 ó duše má jak okřívá,
 když dojatá chléb požívá,
 [: v němž k spáse nám
 jest ukryt sám
 můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

5. Ó Jezu, lásky zdroji,
 ty touhu duše mé,
 kéž navždy s tebou spoji
 mne svatě srdce tvé,
 bych z vin se kál, tě miloval,
 své spásy dbal a v ráj se bral,
 [: kde v slávě své
 se zjevuje
 můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

Tobě, ó Kriste Ježíši.

K. svatojanáky II, 401.

1. To - bě, ó Kri - ste Je - ži - ši, jenž pa - stýr náš jsi nej - vys - ší, svou du - ši zce - la po - rou - čím.

2. Po cestách světa proved' mne
 a světlem pravdy osvět' mne,
 ať vždy se řídím slovem tvým!

3. Dárce jsi štědrý, bohatý,
 ó Jezu, Bože přesvatý,
 a říše nebes věčný Pán.

4. Z milosti tvé vše dobro mám,
 kéž věrností tobě zachovám,
 v tvou vůli jsa vždy odevzdán.

5. Utěcha má jsi, naděje,
 tvá láska v bídě přispěje
 a v radost všecken změní žal.

6. Světlem mi bude v temnosti,
 dá sílu duši v úzkosti,
 bych pevně v boji každém stál.

7. Kriste, ať tobě jen jsem živ
 a vůle tvé vždy pamětliv,
 v tvou službu duši zcela vzdám!

8. V přetěžkou smrti hodinu
 ať v tobě šťasten spočínu
 a na tvém srdci umírám!

Útěcho duše mé.

„Mé jei potěšenf.“ J. Vitáska „Zpěvy duchovní k varhanám“ z r. 1832, sv. I, č. VIII.

1. Ú - tě - cho du - še mé, Je - zu Kri - ste, Bo - že můj nej - vyš - ší, ú - to - či - šté,

Písně k nejsv. Srdci Páně.

Lide Boží, zde tvůj Pán.

K. Dostál-Lutinov — K. Douša.

1. Li - de Bo - ží, zde tvůj Pán o - tvi - rá ti do - ko - řán pl - ně lá - sky Srd - ce své,

do ná - ru - če své tě zve. Srd - ce Pá - ně, lá - sky chrá - me, to - bě věr - nost

za - cho - vá - me, Srd - ce Pá - ně, lá - sky chrá - me, to - bě věr - nost za - cho - vá - me.

2. Ví to kmet i dítká ret,
ví to celý Boží svět,
jak jsi ty nás miloval,
krev a život za nás dal.
[: Srdce Páně...:]

3. V dobách štěstí, v dobách muk,
zní nám srdce tvého tluk,
v životě i skonání
naše jásá volání:
[: Srdce Páně...:]

4. Voď nás, dobrý Pastýři,
ať tě oko naše zří
po skončení lidských dráh
v nadehvězdých výšinách.
[: Srdce Páně...:]

Ó Srdce Páně.

Vladimír Hornof — Vojtěch Říhovský, 1919.

1. Ó Srd-ce Pá - ně, ar-cho na - ši spá - sy, hlu - bi - no ctno - sti, kvě - te raj - ské krá - sy,
nad svě - tem zá - říš v slá - vě vi - tě - zné, šťa - sten, kdo v to - bě ži - vot na - le - zne,
nad svě - tem zá - říš v slá - vě vi - tě - zné, šťa - sten, kdo v to - bě ži - vot na - le - zne.

Gloria.

2. Ježíši Kriste, nebes věčný králi,
tobě zpěv slávy plesá hvězdou dnu, [
: v království míru svaté Srdce tvé
národy země vlnným hlasem zve. :]

Evangelium.

3. Srdce tvé zákon lásky světu hlásá.
v němžto je život, věčná naše spása,
[: v duši ať mocné hlas nám jeho zní,
zápalem lásky srdce naplní!]

Kredo.

4. Po tobě touží duše vírou vznáté,
moudrosti slunce, zřídlo pravdy svaté,
[: v tebe kdo věří, plní vůli tvou,
k cíli jde svěmu cestou bezpečnou. :]

Obětování.

5. Ve strasti mnohé na světě jsi žilo,
pro hříchy naše zraněno jsi bylo,
[: poslední krupěj krve vydalo,
abys nám hříšným nebe získalo. :]

Sanctus.

6. Zástupy svatých s cherubinů davy
plesají Bohu v písní věčné slávy,
[: s anděly čest a chválu vzdáváme,
hosanna Srdci Páně zpívejme! :]

7. Po pozdvihování. - Klaňme se v úctě Kristu.

7. Klaň - me se v ú - ctě Kri - stu, své - mu Pá - nu, na zem se sní - žil s na - de - hvězd - ných sta - - nů,

za na - še hří - chy v bo - lu u - mí - ral, na ol - tář kří - že Srd - ce svo - je dal,

za na - še hří - chy v bo - lu u - mí - ral, na ol - tář kří - že Srd - ce svo - je dal.

Agnus.

8. Vítej nám, Kriste, Spasiteli světa,
ze Srdce tvého naděj spásy zkvétá;
[: nebeská milost z něho pramení,
lidem všem nese pokoj, smíření. :]

Příjímání.

9. Do srdce svého skryj nás, božský Pane,
archou ať spásy věrným tvým se stane,
[: církvi rač dáti mír a svobodu,
otčinu chraň a žehnej národu! :]

Závěr.

10. K večeru až se života den schýlí,
ó Srdce Páně, buď nám zdrojem síly,
[: k tobě ať blíž se duše přivine,
na věky šťastna v tobě spočine! :]

1. Ó Srdce Pá-ně nej-svě-těj - ší. kla-ním se to-bě vsá-to-sti, ži-vo-te náš a sla-sti rá - je, na-dě-je na-se, ra-do-sti!

- | | | |
|---|--|---|
| 2. S nebe jsi sstoupil, Jezu Kriste,
na sebe břímě kříže vzal,
za naše hříchy na smrt spěchal,
Srdce své v obět smíru dal. | 3. S Golgoty výše v touze lásky
světu jsi srdce otevřel,
aby v něm úkryt, zřídlo spásy
v života bouři člověk měl. | 4. Tajemně dliš zde stále s námi,
k sobě zveš duši v soužení:
Pospěšte blíže k Srdci mému,
starostmi kdož jste ztlíženi! |
| 5. V důvěře své jde k trůnu tvému
břemenem práce znavený,
na Srdci tvém je místo míru,
pokoje přistav blažený. | 6. Ó Srdce Páně, stánku lásky,
žádost splň naší jedinou,
tebe ať ctíme v ráji věčné
s andělů jasnou družinou! | |

Poklad nebes nejvyšší.

K. svatojanský II, 415.

1. Po-klad ne-bes nej-výš-ší, pra-men vě-čné spá - sy, Srd-ce Pá-ně pře-sva-té sla-vte na - še hla - sy:

Chvá-le - no buď vrou - cně, ve-le-be-no vdě - čně, Je - ži - ší, Srd-ce tvé ctě-no bu-diž vě - čně!

- | | | | |
|--|--|---|---|
| 2. Srdce tvé, ó Ježíši,
s námi býti chtělo,
z lásky věčné k člověku
z mukách za nás pnělo.
Chváleno buď... | 3. Pro nás mnoho trpělo,
k spáse našť žilo,
krví svojí předrahou
hříchy světa smýlo.
Chváleno buď... | 4. Krůpěj krve poslední
v obět za nás dalo,
v smrti těžké hodině
k Otci všechny zvalo.
Chváleno buď... | 5. S kříže nám se rozvirá
rána tvého Srdce
a všem říši otvírá
nebeského Otce.
Chváleno buď... |
| 6. Z ní zdroj nový života
v duši lidskou plyne,
sílí duši zemlenou,
která v hříchu hyne.
Chváleno buď... | 7. Ach, má duše k tobě též
v bídě svojí touží,
nový život rozněš v ní,
svaté Srdce Boží!
Chváleno buď... | 8. Uzdrav srdce v ráně své,
zdroj věčné spásy,
by tě v nebi slavilo
s andělskými hlasy.
Chváleno buď... | |

Vzhůru srdce.

Píseň zasvětná nejv. Srdci Páně.

„Vzhůru srdce“. Na slova Vl. Šťastného z r. 1903 složil Fr. Musil (1852—1908, profesor varhanické školy a varhaník při katedrále v Brně).

1. Vzhů - ru srd - ce, vla - sti má, k ne - bi zpěv ať za - lé - tá, Spa - si - te - li chvá - lu vzdej,

vě - čnou věr - nost pří - sa - hej: A - no, Srd - ci Je - ži - šo - vu sli - bu - je - me

věr - nost zno - vu, a - no, Srd - ci Je - ži - šo - vu sli - bu - je - me věr - nost zno - vu.

2. Divotvorná Boží moc
spěla nám vždy na pomoc,
vlast i církev chránila,
když jim zhouba hrozila.
[: Proto Srdci Ježíšovu
slibujeme věrnost znovu...:]

3. Nebudem se hany bát,
vždy jen vůle Boží dbát,
věrni vtry základu,
nejdražšímu pokladu.
[: Proto Srdci...:]

4. Po všem světa oboru
přidružíme se ke sboru
Pána věrných křesťanů.
On nám skytne ochranu.
[: Proto Srdci...:]

Zajásejte, zpěvy vděčné.

Nápěv Vojt. Říhováského. Slova F. Závky. Otištěno se svolením vydavatele Mojžíra Urbánka v Praze.

1. Za - já - sej - te, zpě - vy vdě - čné, za - zvuč chvá - lou chrám i luh, dů - kaz lá - sky

ne - ko - ne - čné dá - vá svě - tu vě - čný Bůh. Je - ži - šo - vo Srd - ce hlá - sa

smi - lo - vá - ní no - vou zvěst, vdě - čně na - še pi - seň já - sá: Srd - ci Pá - ně slá - va, čest!

2. Zloba nesvár v srdce seje,
vyrvat chce květ spanilý,
svatý odkaz Metoděje,
Václava a Lidmily.
Nám však v Bohu kyne spása,
věrnost k víře zmaří lest,
vděčně vlast a církev jásá:
Srdci Páně sláva, čest!

3. Bože, uveď v církev svoji
všechn zbožný slávský lid,
jedna víra ať jej spojí,
jedné lásky hřeje cit!
Ježíšovo Srdce hlásá:
Sjednocení ve mně jest!
Vděčně s církví Slovan jásá:
Srdci Páně sláva, čest!

4. Sjednoť, Bože Spasiteli,
v Srdce svého království
vírou, láskou vesmír celý
k upřímnému bratrství!
Mír a pokoj, štěstí, spása
v Ježíšově srdci jest,
vděčně celý svět ať jásá:
Srdci Páně sláva, čest!

Písň o nejsvětější svátosti.

K požehnání v době vánoční.

Vítej, milý Jezu Kriste.

Hlohovského „Písňe katolické“ z roku 1622, str. 263.

71

1. Vi - tej, mi - lý Je - - zu Kri - - ste, na - ro - ze - ný z Pan - - ny či - sté,
je - hož tě - lo, krev i ži - - vá ve svá - to - sti zde se skrý - - vá.

2. Chlebe spásy s nebe daný,
Synu Boží požehnaný,
přijmi naše chvály skrovné
za dar lásky nevýslovné.

3. Sláva Bohu v nebes výši,
pokoj lidem v zemské říši,
s anděly dnes pějeme tobě
v narození tvého době.

4. Jehož nyní skrytě zříme,
dejž, ať na tě patřit smíme,
tam, kde tebe, Boží synu,
slaví sbory Cherubínů.

K požehnání v době postní.

Pro své rány požehnané.

„Pro své svaté rány, Pane.“ L. Holain, Plesy duchovní, č. 51.

1. Pro své rá - ny po - že - hna - né, pro zá - slu - hy ne - pře - bra - né, od - pusť nám, ó Pa - - ne!
2. Na smrt tvo - ji vzpo - mi - ná - me, rá - ny sva - té u - cti - vá - me, že - hnej nám, ó Pa - - ne!

Svatý Bože, svatý, silný.

Podle improperli čili nářků o Velikém pátku.

1. Sva - tý Bo - že, sva - tý sil - ný, sva - tý ne - smr - tel - ný, smi - luj se nad ná - mi!

2. Pro svou smrt a svaté rány,
Kriste požehnaný,
smiluj se nad námi!

3. Z hlubin hříchů k tobě lkáme,
kříž tvůj uctíváme,
smiluj se nad námi!

4. Svatý Bože, svatý, silný,
svatý, nerozdílný,
smiluj se nad námi!

Svatý, svatý, svatý.

Nápěv při písni „Svet“ ve sbírce „Hrvatska crkvena pjesmarica“, Záhřeb 1917, str. 9.

1. Sva - tý, sva - tý, sva - - - tý, sva - tý, vždy - cky sva - - - tý,
2. Sva - tý, sva - tý, sva - - - tý, sva - tý, vždy - cky sva - - - tý,

1. Je - žíš Kri - stus Spa - si - tel, na kří - ži jenž pro nás pněl.
2. klaň se je - mu ka - žďý duch, Pán je náš a vě - čný Bůh.

Nejsladší Ježíši.

Podle Chorální knihy z r. 1847 ke Kancionálku královéhradeckému, č. 42.

Nej - slad - ší Je - ží - ší, Be - rán - ku nej - tiš - ší, rá - ny tvé sva - té

u - cti - vám, do nich se zce - la za - vi - rám, nej - slad - ší Je - ží - ší!

U - děl s ne - be své - ho po - že - hná - ní, hoi - ných da - rů mi - lo - sti! Dej, ať zde sva - té

ží - vi jsme, po smr - ti šra - stně do - jde - me ne - be - ské ra - do - sti!

K požehnání v době velikonoční.

Chvála buď Bohu.

„Buď Bohu chvála, čest.“ Frygiický nápěv bez doprovodu (Ro) podle Speciálníku královéhradeckého z 1. pol. 16. stol., list b 17b, a podle Samotulského kancionálu. Slova br. Martina Lupáče upravil V. H. podle čes. Jistebnického kancionálu asi z r. 1420, str. 96, a rkp. univerzitní knihovny pražské z 15. stol., sign. XI 52, list 157b, v němž jest i nápěv, ale toninou i rytmem neurčitý. Vá Speciálníku skladatelem trojblasu jest jmenován G o n t r á š e k.

1. Chvá-la buď Bo-hu, čest, ve-le-ben buď vě-čný ne-bes král, jenž nám Sy-na své-ho dal, je-dno-ro-ze-né-ho,
2. Na vě-ky Kristus nám zů-sta-vil zde pa-mět smr-ti své, svá-tost té-la, kr-ve své, v ní-žto On sám si - dí,

1. Je-zu Kri-sta ctné-ho, a - by bo-le-stnou smrt kří-že za nás pod-stou-pil, hři-chy své-ta vše-ho smyl.
2. Bůh a člo-věk ce - lý, a - by chle-bem spá - sy věr-né svo-je na - sy-til, srd - cí na-šich ho-stem byl.

Vítej, duše věřící.

„Zaspívejme vesele.“ Karlsperkův kancionál z r. 1620, str. 410.

1. Vi-tej, du-še vě-ří-ci, sva-té Bo-ží tě - lo, kte-réž za hřích člo-vě-ka na Gol-go-tě pně - lo.
2. Vítej krev těž předrahou vtěleného Pána, kteráž za nás na kříži v obět byla dána.
3. Jezu, skrytý v svátosti, chlebe daný s nebe, dej, ať s duší nevinnou přijímáme tebe!
4. Uděl, bychom na věky v tvář tvou zřítí směli, se svatými anděly chvály tobě pěli.

K požehnání v době svatodušní.

Klaň se Bohu věčnému

„Na kolena padejme.“ Nápěv ze sbírky J. Vítěška „Zpěvy duchovní k varhanám“ z r. 1832, sv. I, č. XI.

1. Klaň se Bo-hu vě-čné-mu, ve svá-to-sti skry-té - mu, jenž své dá-vá po-že-huá-ní srd-ci zbo-žné-mu

- | | | | |
|---|---|--|--|
| 2. Od nás všech buď uctěný,
velebený, chválený,
ó náš Kriste nejmilejší,
Bože vtělený! | 3. Přispěj nám svou milostí,
žehnej naší živnosti,
uďel chleba potřebného
s nebes výsostí! | 4. Pokrmem pak nebeským,
vzácným chlebem andělským
sil nás, až se loučit budem
s bytem pozemským! | 5. Ó dejž, aby duše má
před tvůj trůn se dostala,
Svatý, svatý až na věky
tobě zpívala. |
|---|---|--|--|

Na kolena padejme.

Chorální kniha z r. 1847 ke Kancionálku královéhradeckému z r. 1846, č. 40.

1. Na ko-le-na pa-dej-me, hlu-bo-ce se kla-něj-me, Pá-na své-ho ve svá-to-sti vrou-cně vzý-vej-me!

- | | | |
|---|---|---|
| 2. Ten, jenž v kraji nadvězném
vládne věky tvorům všem,
dary svého požehnání
naplňuje zem. | 3. Jezu Kriste, Pane náš,
opatruj nás v každý čas,
ty, jenž chleba pod způsobou
s námi přebýváš. | 4. V poslední pak hodině
přispěj věrné rodině,
bychom byli povoláni
k nebes hostině. |
|---|---|---|

Ó Ježíši, my v tebe věříme.

„Ó Ježíši, viz naši pokoru.“ K. svatojanský I, 340.

1. Ó Je - ži - ši, my v te - be vě - ři - me a s an - dě - ly se to - bě kla - ní - me: Sva - tý, sva - tý, sva - tý,

sva - tý, sva - tý, sva - tý, nej - mi - lej - ši Je - ži - ši, Be - rán - ku náš nej - tiš - ši!

2. Ó Ježíši, zde skrytý v svátosti,
tys živý chléb, nám daný s výsosti.
Svatý, svatý...

3. Ó Ježíši, vždy s námi zůstávej
a s nebe nám své pozhnání dej!
Svatý, svatý...

Skrytý Bože.

Kancionál svatojanský I, 339.

1. Skry - tý Bo - že, my se ti kla - ní - me, ve své nou - zi o po - moc pro - sí - me, Sva - tý, sva - tý,
2. Na - syť věr - né tě - lem i kr - vi svou po - že - hnej nám mo - ci svou ne - smír - nou!

sva - tý, sva - tý, vždy - cky sva - tý, Je - žiš Kri - stus s v ý - so - sti v nej - své - těj - ši svá - to - sti.

Svatý, svatý, svatý.

J. Vítěšek, „Žpěvy duchovní k varhanám“ z r. 1832, sv. I, č. X.

1. Sva-tý, sva-tý, sva- -tý, sva-tý, vždy-cky sva - tý, Je-žíš Kri-stus s vý-so-sti v nej-své-těj - ší sva-to - sti.

2. Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý,
věčně budiž veleben,
ve svátosti vroucně ctěn!

3. Svatý, svatý, svatý,
svatý, svatý, svatý,
Otec, Syn a svatý Duch,
ve Trojici jeden Bůh.

Tvůrce světa dobrotivý.

„Bože, všechno stvoření.“ Píseň k pozhnání v době žní. Z Rovné.

1. Tvůr-ce svě-ta do-bro-ti-vý, je-hož lá-ska vše-chno ži-ví, shlédni strů-nu ne-be-ské-ho k pro-sbám li-du své - ho!

2. Ty, jenž v slávě nebes sídlíš
a zde s námi skrytě bydlíš,
dej, ať žijem neustále
ke tvé cti a chvále.

3. Úrody nám uděl hojně,
odvrť časy nepokojné,
žehnej naše práce, snahy,
chraň nám domov drahý!

4. Až pak budem unřatí,
s nebe chléb rač duši dáti,
bychom došli v síle jeho
do království tvého.

Věčný král nás požehnej.

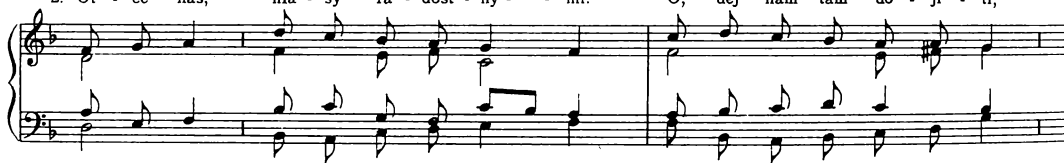
„Král věčný nás požehnej.“ Fr. Bartoš, Národní písně moravské, str. 607.

Z Brušperka.

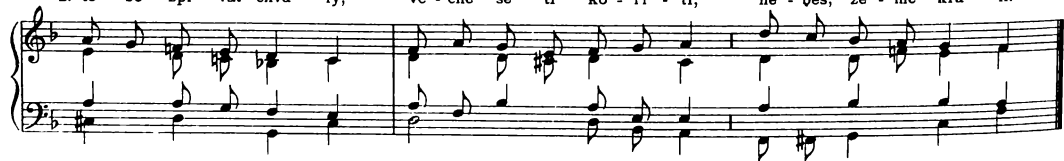
1. Vě - čný Král nás po - že - hnej po - že - hná - nim hoj - -ným, vše - chno do - bré
2. Tam, kde v slá - vě pře - bý - vás s kú - ry an - děl - ský - - mi, a kde ctěn jsi,



1. z ne - be dej du - šim bo - ha - boj - -ným! Ra - čiz nám svých mi - lo - sti
2. Ot - če náš, hla - sy ra - dost - ný - - mi: Ó, dej nám tam do - ji - ti,



1. na ze - mi zde přá - ti, po - tom v ne - bes ra - do - sti stá - nek vě - čný dá - ti!
2. to - bě zpí - vat chvá - ly, vě - čně se ti ko - ři - ti, ne - bes, ze - mě krá - li!



Písň k sv. přijímání.

Ejhle, Beránek Boží.

Před sv. přijímáním.

„Vyznávám Bohu Všemohoucímu,“ str. 302.



Duše Kristova.

Po sv. přijímání.

Anima Christi. Chorál. Laudes vespertinae.

„Páne, nejsem hoden,“ str. 307.

Du-še Kri-sto-va, po - svěť mne, tě - lo Kri-sto-vo, u - zdrav mne, kr - vi Kri-sto-va, na - poj mne! Vo - do z bo - ku Kri-sto-va, ob - myj mne,

u - mu - če - ni Kri-sto-vo, si - liž mne, Je - ži - ši do - brý, vy - slyš mne! Vě - své rá - ny u - kryj mne, od - lou - čit ne - dej od se - be, ú - kla - du zlé - ho

u - chraň mne! V ho - di - ně smr - ti na - vstí - v mne, při - ji - ti k so - bě při - kaž mně, na ne - bi vě - čně ať chvá - lí - m tě na vě - ky vě - kův! A - men.

Ó Jezu, vzácný duše hosti.

(Píseň při prvním sv. přijímání dítěte.)

Podle Zákona „Družinského zpěvníku“ č. 10. Nápěv K. Douši.

1. Ó Je-zu, vzá-cný du- -še ho-sti, jenž na ol-tá-ři s ná-mi dliš, v způ-so-bě chle-ba Bo-že skry-tý,
svých dí-tek srd-ce na-vští-víš. Ó přijď, ó přijď, ó přijď, ó přijď a pro-měň du-ši nám svou při-to-mno-sti
v Bo-ži chrám, ó přijď, ó přijď, ó přijď, ó přijď a pro-měň du-ši nám svou při-to-mno-sti v Bo-ži chrám!

- | | | |
|---|---|---|
| 2. K tobě dnes prvně v touze spěje
tvých dítek zástup nevinný,
abys již s Otcem, Bože svatý,
v kruh nebeské své rodiny.
Ó přijď... | 3. Jezu, tys býval přítel dítek
a v ruce jsi je s láskou bral,
k tobě zas s důvěrou se blíží,
bys milostně jim poželhal.
Ó přijď... | 4. S matičkou milou v Nazaretě
tys v chudém domku rád tak dlel.
kéž bys i v srdci našem dětském
svůj stánek sobě zvolit chtěl.
Ó přijď... |
| 5. Srdce jsi čistě blahoslovil,
hle, svatební nás krásli šat,
abys již s Otcem, Duchem svatým
k nám mohl s nebe zavítat.
Ó přijď... | 6. Zpověď nás svatá očistila,
tvůj obraz, Bože, svítí v nás,
příchodem svým chceš jemu dáti
dnes krásy rajske zářný jas.
Ó přijď... | 7. Kdo jí mé tělo, krev mou pije,
ten ve mně jest a já pak v něm.
řekl jsi, Pane, a my v lásce
se věčně s tebou spojit chcem.
Ó přijď... |
| 8. Kdo jí mé tělo, krev mou pije,
žít bude, vzkříšen na věky,
Jezu, ty budeš naší silou,
byť cesty cíl byl daleký.
Ó přijď... | 9. Dítěm tvým slabým síly třeba,
by nepodlehly nástrahám,
ó Pane, chraň nás všeho hříchu,
buď v životě nám vůdcem sám!
Ó přijď... | 10. Ó Jezu, vzácný duše hosti,
svá srdce tobě věnujem,
ve Srdce tvé se zavíráme
a tobě žít a umřít chcem.
Ó přijď... |

Poznámka. Lze zpívat při sv. přijímání školní mládež vůbec. Potom v 2. sloce místo „prvně“ zpívat ještě „opět“.

Předobry můj Ježíši.

(K sv. přijímání v říších.)

J. V. Kamaryt, „České nár. duch. plnění“ II, 67. Nápěv při „Puer nobis nascitur“ v čas. kancionále Jistebnickém, asi z r. 1420, str. 228.

81

1. Pře-do-brý můj Je-ží-ši, ho-sti srd-ce mé-ho, přijď a u-čiň stá-nek svůj u mne ne-hod-né-ho,
po-sil mne svou svá-to-stí, chle-be du-še pra-vý, kte-rý nám všem o-tví-ráš brá-ny vě-čné slá-vy.

2. Nejsem hoden lásky tvé, duši vina tíží,
srdce mé však kající k tobě, Pane, vzhlíží.
Kéž tvá láska veliká rány hříchů zhojí
a mou duši toužící s tebou věčně spojí!

3. Přijď, ó dobrý Ježíši, v stánek srdce mého,
ať je chrámem důstojným chleba tajemného.
Zůstaň se mnou, Pane můj, tobě chci jen žíti,
až pak smrti přijde den, milostiv rač býti!

Přijď, můj Spasiteli.

Nápěv Vojt. Říhovského.

1. Přijď, můj Spa-si-te-li, přijď, můj Je-ží-ši, po to-bě du-še pra-hne, bla-ho mé nej-vyšší! K svatým ho-dům lá-skysvé,
mi-lost tvá mne vli-d-ně zve. Přijď, můj Spa-si-te-li, ó přijď, můj Je-ží-ši, přijď, můj Spa-si-te-li, ó přijď, můj Je-ží-ši.

2. Přijď, můj Spasiteli, buď dnes hostem mým,
kající duši obživ pokrmem nebeským!
Pán jsi můj a věčný Bůh, k tobě touží vroucí duch:
Přijď...

3. Přijď, můj Spasiteli, mano s výsosti,
obohať srdce chudé pokladem milosti!
Tobě vše ať v službu dám, tobě žiji, umírám!
Přijď...

Vzleť, ó duše, k výšině.

„Ó pokrmě poccstných.“ Šteyráv Kancionál z r. 1764, str. 383. — „Vzleť, ó duše, k výšině.“ K. svatojaneký I. 334.

1. Vzleť, ó du - še, k vý - ši - ně, kde kol Bo - ží sva - ty - ně an - dě - lé se ko - ři,
chvá - lu Pá - nu vzdá - va - ji, sva - tý, sva - tý, zpí - va - ji, ú - ctou vě - čnou ho - ři.

2. Kristus k tobě sstupuje,
darem se ti věnuje
v této svaté době;
uvaž, jaká dobrota,
tajemný chléb života
v lásce dává tobě.

3. Jezu, skrytý v svátosti,
přispěj nám svou milostí,
uděl s nebe síly,
bychom v tebe věříce,
vůli tvou vždy plníce,
spravedlivě žili.

4. Až nám dojde bojů čas,
tělo tvé ať silí nás,
Spasiteli milý,
bychom v nebes údělu
s kůry svatých andělů
věčně tebe ctili.

Písňe adorační.

Ježiši, Bože vtělený.

„Živý chlebe, ctný, andělský.“ Podle Kancionálu Šteyrova z r. 1712, str. 376.

1. Je - ži - ši, Bo - že vtě - le - ný, ne - be - ský krá - li vzne - še - ný, an - děl - ský krá - li, chle - be ctný!

2. Na oltář s nebe sstupuješ,
v způsobech svatých bytuoješ,
s námi zde stánek mítí chceš.
5. Jezu, jenž dlíš tu v svátosti,
darů svých uděl v hojnosti
lidu, jenž tebe vroucně cti.

3. Beránku, Kriste nevinný,
poklade spásy jediný,
otevř nám lásky hlubiny!
6. Srdcem svým ať tě chválíme,
zlého se pilně chráníme,
tobě jen, Kriste, živi jsme!

4. Občerstvi duši znavenou,
posilni mysl sklíčenou,
bloudící osvět pravdou svou!
7. Ve smrti s tebou smíření,
tělem tvým svatým sílení,
v tobě ať dojdeme spasení!

Klaním se ti v úctě.

Adoro te. Mensurovaný chorál vydání vatikánského. Laudes vespertinae, str. 10.



2. Jenom světlo víry
duši zjevuje,
že tu s námi Bůh náš
vpravdě bytuje;
věřím vše, co hlásal
světu Kristus Pán,
v němž je základ pravdy
lidstvu všemu dán.

5. V paměť smrti Páně,
chlebe života,
dala nám tě k spáse
Boží dobrota,
nechať duše má jen
z tebe živa je,
z tebe, chlebe sladký,
vždy se raduje!

3. Na svém kříži Pán náš
božství utajil,
zde i člověčenství
svoje spolu skryl;
že zde Bůh a člověk,
věřím srdcem svým,
milost jeho vyzívám
s lotrem kajícím.

6. Spasiteli božský,
Jezu Kriste můj,
duši moji hříšnou
krev tvá očisťuj,
jejíž jedna krůpěj
jenom stačila,
aby všeho světa
viny obmyla.

4. Ran tvých jako Tomáš
vidět nežádám,
že jsi Pán a Bůh můj,
vroucně vyznávám;
naplň srdce věrou,
láskou plamennou,
dej, ať v tebe doufám
celou duši svou!

7. Kéž, ó Jezu Kriste,
jenž tu skrytě dlíš,
srdce toužícího
žádost naplníš,
bych tě v říši slávy
zjevně uviděl,
ve tvář tvoji božskou
věčně patřit směl.
Staň se!

Mocný světa králi.

„Mocný světů králi.“ Kancionál Karleperkuv z r. 1620, str. 401: O obecných potřebách. — „Ctný poklad moudrosti.“ Kancionál Rešátkuv z r. 1610, I, 91.

1. Mo-cný-svě-ta Krá-li, ta-jem-ný Je-ží-ši, Spa-si-te-li dra-hý, Bo-že náš nej-vys-ší, vslá-vě ač s Ot-cem svým
2. Chval-me té-lo Pá-ně v pře-dra-hé svá-to-sti, kr-vi je-ho sva-té klaň-me se svrouc-no-stí! Pán lid svůj na-vští-vil,

1. na ne-bi kra-lu-ješ, k nám se v lás-ce sni-žu-ješ, a zde s ná-mi stá-le v svá-to-sti by-tu-ješ,
2. spá-sy nám vze-šel den, vdě-čné od nás bu-diž ctěn, za své da-ry vzá-cné na vě-ky ve-le-ben!

Ó Jezu, hosti nebeský.

„Ježíši, hoste nebeský.“ K. svatojanský I, 307.

1. Ó Je-zu, ho-sti ne-be-ský, mé bla-ho, stat-ku můj, ó vzá-cný chle-be an-děl-ský,

zvol u mne stá-nek svůj! Jsem la-čen, ty mne na-syť zas, jsem ži-zniv, ty mou ži-zeň zhas a vždy mne o-pa-truj!

2. Jen láska tvá mne, Pane, veď,
kde kyne spásy cíl,
jas pravdy tvé mi v duši svět,
bych z cestý nezboudil.
A v nouzi, v bídě života
tvá nekonečná dobrota
mě mocně chraň a sil!

3. Ó Jezu, v žalu ty mne třeš
a v strastech, úzkosti
vždy na pomoc mně vlídně spěš,
dej sílu v slabosti!
Pout života je daleká,
však duše má se neleká,
když se mnou, Pane, jdeš.

4. Tys síla má a naděje,
inoc tvou, ó Pane, znám,
duch můj se v bázni neclivěje,
když tebe, Lásko, mám.
Jsem tvor a tys můj Stvořitel,
můj Pán a Otce, Spasitel,
tys Bůh a já tvůj chrám.

5. Vše tobě, Jezu, počtu vzdej
říši nebes, ráje sbor,
tvým jménem slavně zaplesej
klín země, témě hor!
Vše klan se tobě, Pane náš,
jenž s námi skrytě přebýváš,
a tobě chválu pěj!

Ó náš milý Jezu Kriste.

J. L. Zvonář. Chorální kniha z r. 1817 ke K. královéhradeckému. K. svatojanský I, 342.

1. Ó náš mi - lý Je - zu Kri - ste, jenž zde s ná - mi pře - bý - váš, ty, jenž ka - ždē

srd - ce či - sté, při - byt - kem svým na - zý - váš, vzhléd - ni na nás, jenž se to - bě

v pra - chu ze - mě kla - ni - me, o - čisť srd - ce, vzdě - lej so - bě v něm svůj stá - nek, pro - sí - me!

2. Jak je milo s tebou býti v lásky svatém spojení,
ve svátosti tebe cítiti, z níž nám život pramení.
Žehnej nám a spoj se s námi, věčně drahý Ježíši,
žehnej nám a zůstaň s námi, blaho naše nejvyšší!

3. Bychom svatě živi byli, vyznávali pravdu tvou,
tebe vroucně velebili, dej nám k tomu milost svou!
Láska tvá, jež duši sílí v přemilostné svátosti,
v poslední nás uved chvíli do nebeské radosti!

Chvalte, ústa.

A) Chorální nápěv. Pango lingua. Hymnus sv. Tomáše Akvinského, přel. K. Dostál-Lutinov.

1. Chval-te, ú - sta, pi - sní vrou - ci Tě - lo Pá - né v prů - vo - du, chval-te ka - lich kr - ve skvou - ci,
kte - rou k lid - stva o - bro - du, vý - květ Mat - ky ne - hy - nou - ci, pro - lil král všech ná - ro - dů. Staň se!

B) Zpěvy duchovní k varhanám z r. 1832, sv. I., č. 12.

1. Chval-te, ú - sta, pi - sní vrou - ci Tě - lo Pá - né v prů - vo - du, chval-te ka - lich kr - ve skvou - ci,
kte - rou k lid - stva o - bro - du, vý - květ Mat - ky ne - hy - nou - ci, pro - lil král všech ná - ro - dů. Staň se!

2. Nám byl dán i zrozen z Panny,
tělo čisté na se vzal,
bydle mezi pozemšťany,
sámě slova rozšíval,
než se vrátil v rajske stany,
divuhodný zákon dal.

5. Před svátostí touto slavnou
ve prach skloňme kolena,
bohoslužbu starodávnou
nahrad nová, vznešená;
tam, kde lidské smysly slábnou,
všechno víra znamená.

3. Za večere sedá k stolu
vposled s bratří družinou,
po zákonu jedí spolu
krmi svatou, povinnou,
dvanáctě apoštolů
sebe dává hostinou.

4. Slovo z chleba Tělo chystá,
jež má lidstvo k nebi vznést,
vino mění ve krev Krista,
a kde smysl zmaten jest,
přesvědčiti srdce čistá
stačí pouhá víry zvěst.

6. Otci Tvůrci, Zrozenému,
zazní chvála, dík a ples,
čest a spása, síla Jemu,
žehnání se vznášej dnes,
Duchu z obou vyslanému
hlahol zpěv až do nebes! Staň se!

Vítej, vítej, přezáračné tělo.

Vítej, vítej, tělo přezáračné. Nápěv složil L. Holátn. Píesy duchovní z r. 1883, str. 186.

1. Vi - tej, vi - tej, pře - zá - zra - čné tě - lo, kte - ré za nás na Gol - go - té pně - lo,

vi - tej, ma - no, da - ná s ne - be nám! Zdrá - va bu - diž, sva - tá kr - vi Kri - sta,

v ni - žto ná - poj pře - ta - je - mný chy - stá du - ši či - sté Vy - ku - pi - tel sám.

2. Zdrávo budiž. Srdce Ježísovo,
s tebou Bůh se pojí, věčné Slovo,
v tobě plesá svatá Trojice.
Čest a chvála budiž tobě vzdána,
svatosvatá duše Krista Pána,
nevyvážná míru studnice!

3. Božství Páně, věkověčná krásu,
nebesťanu neskonale spáso,
ve svátosti požehnáno buď!
Synu Boží, ve svátosti kraluj,
k ctnosti ved nás, hříchu všeho vzdaluj,
svatou láskou zaněj naši hruď!

Zde nebeská je mana.

„Aj, tu jest chléb andělský.“ Steyrův Kancionál z r. 1683, str. 355.

1. Zde ne-be-ská je ma-na nej-mi-lej-ší, zde tě-lo Kri-sta Pá-na nej-svě-těj-ší.
Ó ple-se-jme, dík vzdá-ve-jme, zde Bůh je náš, Je-žíš, Spa-si-tel náš!

2. Zde obět ona pravá, přezádoucí,
v níž Bůh nám sebe dává všemohoucí.
Ó plesejme, dík vzdávejme,
zde Bůh je náš,
Ježíš, Spasitel náš.

3. Zde útěcha je jistá zarmoucených.
zde lék se duši chystá usouzených.
Ó plesejme, dík vzdávejme,
zde Bůh je náš,
Ježíš, Spasitel náš.

4. Nám žehnej, Bože spásy ve svátosti.
ať v kraji věčné krásy na výsosti
tě chválíme a slavíme,
jenž Bůh jsi náš,
Ježíš, Spasitel náš.

Zdráv buď, chlebe.

„Zdráv buď, chlebe.“ Steyrův Kancionál z roku 1712, str. 370 a Kancionálek z r. 1707, str. 164.

1. Zdráv buď, chlebe, kterýž s ne-be k nám jsi na svět se-stoupil, a-bys sy-til, chrá-nil, si-lil du-še, jež jsi vy-koupil. Ó Je-ží-ši nej-mi-lej-ší!

2. Zdráv buď, Kriste, jenž jsi jistě skrytý v této svátosti,
věřím v tebe, živý chlebe,
klaním se ti s vroucností.
Ó Ježíši nejmilejší!

3. Bože živý, dobrotný,
tebe vřele miluji,
v každé době zcela tobě
srdce svoje věnuji.
Ó Ježíši nejmilejší!

4. Buď mu vůdcem, bdělým strážcem,
chráň je, Spasiteli můj,
nevinností, květem ctností,
láskou svatou ozdobuj!
Ó Ježíši nejmilejší!

5. K tvé ať chvále žije stále,
tebe cť a velebí,
po skonání bez ustání
chválí tebe na nebi!
Ó Ježíši nejmilejší!

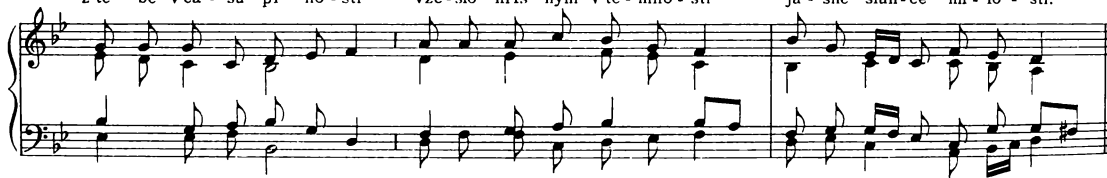
Královno všech ctností.

„Zdrávas, císařovno vši ctností.“ Nápěv i slova v latinském kancionále Jistobnickém z 2. pol. 15. stol., list 219a, a ve Speciálniku z 1. pol. 16. stol. pro trojhlas, list o8b. K témuž nápěvu „Vale imperatrix caelica“ a několik písní rorátních.

1. Krá - lo - vno všech ctno - stí, buď zdrá - va, to - bě chvá - lu tvor - stvo vše - chno vzdá - vá,



z te - be vša - su pl - no - sti vze - šlo hříš - ným v te - mno - sti ja - sné slun - ce mi - lo - sti.



2. Raduj se, ó Maria Panno,
spasení nám Synem tvým je dáno,
budiž jemu chvála, čest,
z Jesse On je ratolest,
jakož v Písmě psáno jest.

3. Sborů svatých královno, paní,
před tebou se nebe v úctě sklání,
nad kůry jsi zvýšená,
korunou hvězd věččená,
Matko Páně vznešená!

4. Tebe panen zástupy zdraví,
tebe jasní cherubíni slavi,
kdož by slovem vypravil
slávy tvé jen malý díl,
již ti Syn tvůj připravil.

5. Maria, ó žádoucí Máti,
rač se v lásce ke svým dětem znáti,
které k tobě ruce pnou,
tebe chválí písní svou,
ochranu svou přemocnou.

6. Prosiž za nás u Syna svého,
bychom žili podle vůle jeho,
věrní Otci věčnému,
spolu Duchu svatému,
Bohu věčně živému.

Matko Boží, neslýcháno.

91

Podle K. svatojanského II, 475.

1. Matko Bo - ži, ne - slý - chá - no po všem svě - tě od vě - ků, a - bys tam, kde k to - bě lká - no, ne - při - spě - la člo - vě - ku.



Matko Pá - ně mi - lost - ná, ce - lý svět to svě - dčí zje - vně, kdo se k to - bě vi - ne pe - vně, mar - ně te - be ne - vzý - vá.



Ty ho sly - šíš, ne - o - sly - šíš je - ho pro - sby za - ji - stě, je - ho pro - sby za - ji - stě.



2. Matko Boží, lásky zdroji,
ty jsi naše naděje,
nechť v žití těžkém boji
pomoc tvá nám přispěje!
Matko Páně...

3. S důvěrou kdo k tobě kráčí,
k Matce božské milosti,
sílíš jej a těšíš v pláči,
stíráš slzy žalosti.
Matko Páně...

4. Ó, rač při mně vždycky státi,
silná má jsi důvera,
v tobě, Krista svatá Máti,
milost září veškerá.
Matko Páně...

5. Veď mne, bych šel za tvým Synem
v nevinnosti, čistotě,
věren zůstal každým činem
Bohu ve svém životě.
Matko Páně...

6. Na smrtelném někdy loží
buď nám mocnou ochranou,
bychom šťastně v ruce Boží
poručili duši svou.
Matko Páně...

7. Shlédni v lásce s jasné výše,
uslyš prosby dětí svých,
otevř brány nebes říše
hlasu proseb pokorných!
Matko Páně...

8. Vypros, bychom hodni byli
zaslíbení Kristových,
s tebou jednou věčně žili
v blahých stanech Otcových.
Matko Páně...

Matko přesvatá.

„O sanctissima, o piissima, dulcis Virgo Maria.“ Nápěv sicilský.

1. Matko pře-sva-tá, ctnost-mi bo-ha-tá, sla-dká Pan-no Ma-ri - a! Nad hvězdy krá-sná, nad slun-ce ja-sná, Ma-tko Pá-ně, pros za... nás!

2. V každém povzdechu,
Boží útěchu
vypros, Panno Maria!
V nebeské říši
Bůh vždy tě slyší,
Matko Páně, pros za nás!

3. V naší slabosti,
v slzách, v úzkosti,
těš nás, Panno Maria!
nemoc-li souží,
k tobě duch touží:
Matko Páně, pros za nás!

4. Panno, přispěj nám,
Matko, shlédni k nám,
vyslyš vzdech náš, Maria!
Důvěra v tebe
dá lék nám s nebe,
Matko Páně, pros za nás!

5. Ó kéž milost tvá,
mocná přimluva
přispěje nám, Maria!
Nadějí máme,
k tobě vždy lkáme:
Matko Páně, pros za nás!

Matko spásy, holubice.

„Matko čáky, holubice.“ K. svatojanský II, 477.

1. Ma-tko spá-sy, ho-lu-bi-ce o - li - vo-vím-zdo-be-ná, hříš - ní - ků ty sli - to - vni - ce, za krá-lov-nu zvo-le - ná,

s ne-be na nás mi-le shléd-ni, dit-ky svo-je z hří-čů zved-ni, z hlu-bin no - ci k ja-sno-sti veď nás své-tlem mi-lo-sti!

2. Zdráva buď, ty dome zlatý,
trůne božské moudrosti,
tebe zvolil Pán náš svatý,
zstoupiv s nebes výsosti.
Za nás přednes díky Synu,
že smyl naši těžkou vinu,
smrtí svou že snal s nás trest,
budiž jemu věčná čest!

3. Zdráva budiž, kotvo spásy,
skvostná archó úmluvy,
andělů všech zpěvné hlasy
chvály tvé zda vysloví?
V náručí tvou, ó svatá Panno,
dítko nebes bylo dáno,
Bůh Syn mocný od věků,
jenž se snížil k člověku.

4. Bez poskvrny slunce jasné,
vonná růže zbožnosti,
lampo, v nížto neuhasne
nikdy světlo milosti!
Ty jsi Bohu nejmilejší
pro svou lásku nejvěrnější,
Bůh Syn zve tě Matkou svou,
trůnu svého ozdobou.

5. Sláva buď ti, požehnaná
mezi všemi ženami,
jížto chvála byla dána
nad jasnými hvězdami.
Chválu pějte, nebes sbory,
chválu pějte, doly, hory,
pějte všichni tvorové
Marii, své Králové!

Ó Maria, útočiště naše.

93

Nápěv v tonině lydičské při písní: „Collaudemus matrem domini“ v k. Franusové r. 1505, list 247.

1. Ó Ma - ri - a, ú - to - či - ště na - še, an - děl Pá - ně te - be po - zdra - vil: „Pan - no, z Du - cha
po - čneš Me - si - á - še, a - by lid - stvo z hří - chů vy - ba - vil.“ Slyš, ó Ma - tko, zbožné na - še zpě - vy,
vy - slyš pro - sby dí - tek hří - šné E - vy, ať nám Syn ívůj, di - vem zro - ze - ný, ráj zas vrá - tí hří - chem ztra - ce - ný!

Gloria.

- Když Pán Ježíš, Bůh a člověk pravý,
dán jest tobě, Matce pozemské,
anděl, již Boha věčně slaví,
s ráje spěl v luhy betlemské.
S nimi pějme nyní v zkroutělosti:
„Sláva, sláva, Bohu na výsosti!“
jen pros, Matko, ať duch pokoje
z říše míru k nám též zavěje.

Obětování.

- Když jsi v chrámu Páně nemluvítko
v Simeona lokty vkládala,
tehdy jsi též, přeblažená Matko,
Kristu život v obět dávala.
S tebou Bohu v této svaté chvíli
v obět nesem snahy své a síly,
chceme vždy jen Krista milovat,
jemu stále žít a umírat.

Evangelium.

- Mudrci se zbožně, Matko blahá,
uklonili tvému dítěti;
moudří dosud jeho slova drahá
ukládají věrně v paměti.
Oblohy a země krása zhyne,
slovo Syna tvého nepomine;
pros, ať světlo jeho učení
na cestu nám svítí k spasení.

Sanktus.

- V chrám jsi vedla Syna, zbožná Panno,
by ctil Otce s tebou společně,
nyní tobě v slávě nebes dáno
s duchy Boha slavit pověně;
s nimi pějme: Svatý Hospodine,
sláva tvoje nikdy nepomine,
plny jsou již nebes výšiny,
plny také světa hlubiny.

Po pozdvihování. - Matičko, tys provázela Pána.

K. svatojanaký I, 364.

6. Ma - ti - čko, tys pro - vá - ze - la Pá - na, když se na smrt za nás u - bi - ral, du - še tvé se

do - tkla ka - ždá rá - na, na kři - ži když za nás u - mí - ral. S te - bou v lás - ce lí - bám sva - té tě - lo,

kte - ré za hřích své - ta v mu - kách pně - lo, s te - bou lí - bám kr - ve krů - pě - je, z nichž nám zkve - tla spá - sy na - dě - je.

Agnus.

7. Maria, ó přezlostná Máti,
bolu meč tvé srdce pronikal,
když se Synu tvému smáli kati,
nepravost jenž lidu svého snal.
Pod křížem zde Páně s tebou lkáme,
k němu v prosbě mysl pozvedáme:
Smiluj se a z hrobu pokraje
uveď duše naše do ráje!

Přítěmání.

8. Syn tvůj milý v smrtelném svém boji
tobě Jana za útěchu dal,
nám pak všem své tělo a krev svoji
v paměť věčnou muk svých odevzdal.
Ó náš Jezu Kriste, hřeby spiatý,
nejsemé hodni jísti pokrm svatý,
Pano, rei jen slovo jediné,
ať náš neduh všechen pomine!

Závěr.

9. Když pak zvolal Syn tvůj: „Dokonáno!“
v těžkých mukách v hrozném trápení,
duše tvá tu zaplesala, Panno,
že je dáno lidstvu spasení.
Vypros nám, ať v ctnosti prospíváme
a pouť zemskou šťastně dokonáme,
aby dal nám Syn tvůj na trůnu
s tebou věčné slávy korunu!

Panno blahoslavená.

Chorální kniha z r. 1847 ke Kancionálku královéhradeckému, č. 19: „Blahoslavená panno.“

95

Pan-no bla-ho-sla-ve-ná, Ma-tko mi-lo-sti, ne-dej v hří-sích u-mří-ti bez li-to-sti. Po-sled-ní
 ať jsou slo-va má Je-žíš, Jo-sef, Ma-ri-a. Po-sled-ní ať jsou slo-va má Je-žíš, Jo-sef, Ma-ri-a.

Vítej, kněžno rajských stanů.

„Vítej, Královno nebeská“ z K. svatojanského I. 877.

1. Ví-tej, kně-žno raj-ských sta-nů, ví-tej, pa-ní ne-be-šfa-nů,
 2. Ple-sej, Pan-no pa-nen ja-sná, na-de vše-chny tvo-ry krá-sná,
 1. zdrá-va, krá-lo-vno, zdrá-va buď, Pan-no, z kte-ré svě-tu svě-tlo je dá-no!
 2. zdrá-va, zdrá-va buď, Ma-ti-čko či-stá, pro-siž Je-ží-še Kri-sta!

Srdce Krista, Boha svého.

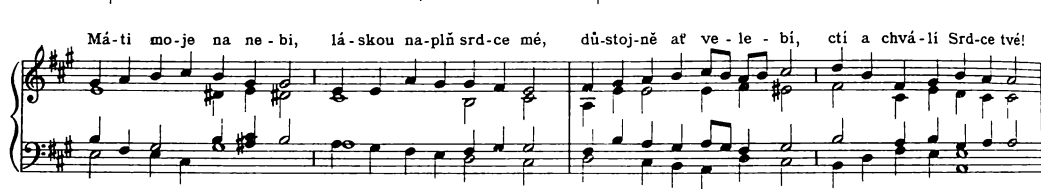
Píseň k Srdci Panny Marie.

Nápěv Vojtěcha Říhovského z r. 1919. Slova podle Holainových „Těst duchovních“ č. 80.

1. Srd-ce Kri-sta, Bo-ha své-ho, ten ctí, kdo je mi-lu-je a kdo Srd-ci Mat-ky je-ho česť a chvá-lu vě-nu-je.



Má-ti mo-je na ne-bi, lá-skou na-plň srd-ce mé, dů-stoj-ně ať ve-le-bi, ctí a chvá-li Srd-ce tvé!



2. V svatostánek Srdce tvého,
plný lásky, milosti,
sstoupil Pán náš s trůnu svého,
s věčných nebes výsosti.
Máti moje...

3. Ty jsi hříchu prvotnému
podrobena nebyla,
stánek čistý Synu svému
lásku Otce zvolila.
Máti moje...

4. Srdce tvoje archou bylo,
v nížto Bůh sám spočíval,
když se jemu zalíbilo,
aby s námi přebýval.
Máti moje...

5. Srdce tvoje, láskou vznaté,
krásou ctností zářilo,
Pánu svému v touze svaté
život celý sloužilo.
Máti moje...

6. A když Syn tvůj v obět dán byl
za všech lidí neřesti,
Srdce tvé, ó Máti, zranil
sedmý měč bolesti.
Máti moje...

7. Srdce Matky žalostivé
budiž od nás uctěno,
v něm je zřídlo lásky živé,
za nás bylo zraněno.
Máti moje...

8. Srdce tvé, ó nebes Máti,
žehnej věrné rodině,
v žalu rač nám pomoc dáti,
příspěj v smrti hodině!
Máti moje...

Boží Rodičko.

Na svátek Zvěstování P. Marie.

K. avatojanský II, 443.

1. Bo - ží Ro - di - čko, Kri - sta ma - ti - čko, te - be zdra - ví vrou - cně du - še má,
lá - skou na - pl - něn, ži - ti ka - ždý den chvá - lím te - be, Pan - no Ma - ri - a!

2. Jako na nebi
tebe velebí
archandělských sborů slavný hlas,
tak ať k nebi výš,
v nadehvězdnu říši
chvála má zní tobě všechen čas!

3. Komu na nebi,
komu na zemi
udělil tak velké slávy Bůh,
tobě zvěstoval,
tvorstva mocný kral,
Otec, Syn a spolu svatý Duch.

4. Otec s výsosti
hleděl v milosti
na tvou duši čistou, andělskou;
tobě zvěstoval,
zaslíbení dal,
královnou že budeš nebeskou.

5. Divnou mocí svou
tebe přecistou
záračné Duch svatý zastínil,
z tebe počat byl,
nám se narodil
ten, jenž hříchy světa všeho smyl.

6. Boží Syn tě ctil,
poddán tobě byl,
láskou něžnou tebe miloval,
dobrý Spasitel,
na kříží když pněl,
v ochranu nás tobě, Matko, dal.

7. V dobách žalosti,
v bídě, těžkosti,
kam má jít duše sklíčená?
Pod ochranu tvou,
v náruč materskou,
kde ji čeká po noc slíbená.

8. Boží Rodičko,
Krista Matičko,
chvály slyš a prosby dětí svých,
nebes královnou,
naše ochrano,
přimlouvěj se za nás v nebesích!

Veselými hlasy.

Na svátek Narození Panny Marie.

Nápěv i slova z kancionálu Sedlánského z 15. stol., list 165b. Slova upravil X. Dvořák.

1. Ve - se - lý - mi hla - sy spo - lu pro - zpě - vu - jme, vždy - cky po vše - ča - sy

Bo - ha zve - le - bu - jme, chvá - lu vzdá - va - ji - ce, z do - bro - di - ní je - ho je - mu dě - ku - ji - ce.

2. Jaká radost vroucí
všemu světu přišla,
kdyžto hvězda skvoucí
z Jakoba jest vyšla,
z nížto slunce světla
předivného vzešlo
a všem spása zkvetla.

5. Poněvadž z všech tvorů
nás tak zamiloval,
král jsa duchů sborů,
v smrtelnost se oddal
naše pro spasení,
následujmež jeho,
dát nám utěšení.

3. Hvězda přeskvoucí ta
Maria jest Panna,
jež nám slunce skýtá
Syna Krista Pána,
kterýž od temnosti
vyvésti nás ráčil,
přived' ku jasnosti.

6. Kriste, Pane milý,
dej nám pro vtělení,
bychom z hříchů byli
žalem naplnění.
A v tvé pravdě stáli,
bychom po své smrti
s tebou kralovali.

4. Nuž my všichni vřele,
ó křesťané, nyní
chvalmež Spasitele
z toho dobrodiní,
Syna s Matkou ctěme
a tak z milosti té
spásy nabudeme.

7. Alleluja jemu
budiž, věčná chvála
králi nebeskému
od nás dokonalá;
jenž jsa věčným Pánem,
sebe dej nám chválit
věky věkův. Amen.

Chvalme v písní veselé.

Na svátek Jména P. Marie.

„Vychvalujme vesele.“ Steyrův kancionál z r. 1712, str. 678.

1. Chval - me v pí - sni ve - se - lé Ma - tku Pá - ně vzne - še - nou, ji - žto v ne - bi an - dě - lé



vě - čně pě - jí chvá - lu svou. S ni - mi Ma - tce mi - lo - sti v po - ko - ře a ra - do - sti



vždy ú - ctu vrou - cně vzdá - vej - me a pi - seň chvá - ly zpi - vej - me!



2. Slyš, jak slavně všechen svět
chválou jména tvého zní,
z tebe vzešel ráje květ,
v němž je naše spasení.
Máti Páně nevinná,
přimlouvej se u Syna,
by sejma hříchu všeho tíž
nás přijal jednou v nebes říš.

3. Ty jsi síla zemdlených,
těšitelka sklíčených,
naděje všech zbloudilých,
útočiště dítek svých.
Ty jsi rájem rozkoše,
tebe ctíme nade vše,
ó Matko Páně, v každý čas
nás chraň a v kříží potěš nás!

4. Hvězdo jitřní zářivá,
k tobě zrak se nese výš,
z bouře světa láska tvá
uveď duši v míru říš,
bychom tobě s anđely
písně chvály zapěli.
a Boha zřeli tváří v tvář,
kde slávy jeho skví se zář.

Buď zdráva, panen koruno.

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie.

„Buď zdráva, panen ozdobo.“ K. svatojanský II, 45.

1. Buď zdrá - va, pa - nen ko - ru - no, tvé jmé - no bu - diž chvá - le - no, tys ja - ko
 rù - že spa - ni - lá, svou krá - sou svě - tu zá - ři - la, ó Ma - ri - a, ó Ma - ri - a!

2. Až, z tebe vzešel ráje květ,
 jež v touze volal všechen svět,
 Pán spásy, jehož velebí
 sbor cherubinů na nebi,
 ó Maria, ó Maria!

3. Tys díky Bohu vzdávala,
 když na rukou jsi chovala
 své dítko divem zrozené,
 dar nebes, Slovo vtělené,
 ó Maria, ó Maria!

4. Pán světa, Boha Otce Syn,
 jenž zástupů je Hospodin,
 svou matkou tebe v úctě zval,
 tě ctil a vroucně miloval,
 ó Maria, ó Maria!

5. Když hříchy světa na se vzal
 a s křížem k smrti své se bral,
 jak srdce tvé se zachvělo,
 s ním spolu lkálo, trpělo,
 ó Maria, ó Maria!

6. Když s křížem svého v bolu pněl,
 meč ostrý ve tvém srdci tkvěl,
 tys vzhůru k němu zírala,
 tvá duše žalem zmírala,
 ó Maria, ó Maria!

7. Žes nesla s Kristem kříže tíž,
 Pán vzal tě k sobě v nebes říši,
 by slávy věčné korunou
 tam věčil milou Matku svou,
 ó Maria, ó Maria!

8. V tvář Pána svého šťastna zříš
 a v ráji slavně vévodíš,
 kde Otec, Syn a spolu Duch
 je ve trojici jeden Bůh,
 ó Maria, ó Maria!

9. Tam v říši Boha věčného
 pros Krista, Pána našeho,
 ať jeho svatou milostí
 též dojdeme věčné radosti,
 ó Maria, ó Maria!

10. Ať jeho moc a dobrota
 dá sílu v bouři života
 a vede cestou bezpečnou
 nás všechny šťastně v náruč tvou,
 ó Maria, ó Maria!

Písň k májové pobožnosti.

101

Maria, tys naše radost.

Nápěv J. Zatiřanského při „Ty, jenž sídlíš na výsosti“ z „Vlastimila“ R. Nejedlého. Slova podle k. svatojanakého II, 479.

1. Ma - ri - a, tys na - še ra - dost, ú - tě - cha všech v sou - že - ní, ty jsi věr - ných srd - ci zá - dost

v zá - rmu - tku a trá - pe - ní; ty jsi ji - stá sí - la v mldo - bě, ra - da du - ši sklí - če - ných,

po - moc dá - váš těm, kdo k to - bě po - spi - cha - ji v sou - že - ní, po - spi - cha - ji v sou - že - ní.

2. Uslyš prosbu, vyslyš lkání,
ukoj naše toužení;
lásky tvoje, nebes Paní,
smutek v radost promění.
Pomoz nám, ach, pomoz, Máti,
vyslyš vroucích duší hlas,
rač se za nás přimlouvati,
[u Synáčka zastáň nás!:]

3. Sídlo Boží, nebe krásné,
tebe v slávu přijalo,
jen tvých zasluh jméno jasné
na zemi nám zůstalo.
Ó Maria, zůstaň s námi,
matkou buď nám pečlivou,
odvrať hoře s nehodami,
[chraň nás mocnou rukou svou!:]

4. Cestou kříže ke spasení
milý Syn tvůj vede nás
a své věrné ze soužení
v ráje volá svatojas.
Matko božské rady, síly,
vypros nám té milosti,
bychom s Kristem hodni byli
[městi kříž svůj s radostí!:]

5. Blažen jest, kdo Jezu Krista
celou duší miluje;
požehnaná duše čistá,
jež se Bohu věnuje.
Matko Boží, hvězdo spásy,
sviř nám v žití temnoty,
ozdob duši rouchem krásy,
[nevinností, čistoty!:]

6. Pod tvůj plášť se utíkáme,
ty nás chraň a provázej;
na tvou pomoc spoléháme,
ty, ó Matko, k nám se znej!
Čistou láskou srdce tvého
chceme Boha milovat,
v boji světa víře jeho
[věrnost chceme zachovat!:]

Matko Boží, kněžno máje.

Nápěv podle mariánské písně z 15. stol.: „Genitricem cordialiter“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 251a.

1. Ma-tko Bo-ží, kně-žno má- -je, zpě-vem svým tě sla-ví-me, s kvě-ty lu-čin, s pí-sní há- -je

te - be zbo-žně zdra-ví-me, s kvě-ty lu-čin, s pí-sní há- -je te - be zbo-žně zdra-ví-me.

2. Na tvůj oltář země dává
jara květy bělostné,
celým světem zní tvá sláva,
chvalozpěvy radostné,
celým světem zní tvá sláva,
chvalozpěvy radostné.

3. Ty jsi zlatá nebes brána,
hvězda krásou záříš,
tobě Bohem milost dána
býti spásy denicí,
tobě Bohem milost dána
býti spásy denicí.

4. V slzách svých kdo k tobě vzhlíží,
Matko božské naděje,
láska tvá mu v těžkém kříží
na pomoc vždy přispěje,
láska tvá mu v těžkém kříží
na pomoc vždy přispěje.

5. Shlédni s trůnu nadhvězdného
k prosbám našim důvěrným,
u Ježíše, Syna svého,
připrav stánek dětem svým,
u Ježíše, Syna svého,
připrav stánek dětem svým!

6. Pros, ať v jasných luzích ráje
tebe jednou spatříme,
s květy lučin, s písní máje
věčně tebe chválíme,
s květy lučin, s písní máje
věčně tebe chválíme!

Matko Páně, neslyšáno.

Slova podle Zákova „Družinského zpěvníku“. K. E. Macan 1919.

1. Ma - tko Pá - ně, ne - slý - chá - no, že by vtě - žké sta - ro - sti mar - ně by - lo k to - bě lká - no,

k Ma - tce bo - žské mi - lo - sti. Ni - kdo, ni - kdo v stra - sné do - bě bez po - mo - ci ne - zů - stal, kdo své ru - ce,

Má - ti, k to - bě v ži - vé vi - ře vrou - cně pjal, kdo své ru - ce, Má - ti, k to - bě v ži - vé vi - ře vrou - cně pjal.

2. Ty jsi matka Ježíšova,
v němž je božství plný jas,
proseb tvých zni mocná slova
k trůnu jeho v každý čas.
K tobě v lásce Pán se sklání,
slyší slova matčina,
[: srdce tvého každé přání
všemocné je u Syna:]

3. Jazyk zbožný slaví tebe,
všemohoucnost prosebnou,
před tebou se koří nebe,
královnou svou velebnou;
také na nás osvěď, Máti,
královského žezla moc,
[: budeme-li k tobě lkáti,
přispěj v strasti na pomoc:]

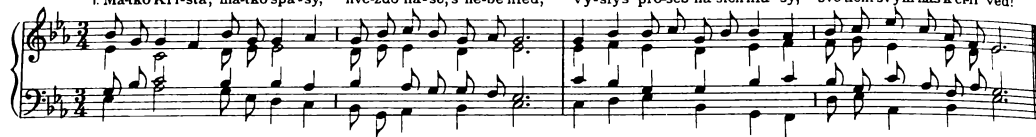
4. Maria, svým okem vlídným
shlédni na svou rodinu,
otevř smutným, chorým, bídným
srdce svého hlubinu!
Se svým Synem, plna bolu,
šla jsi cestou křížovou,
[: přispěj nám, ať s tebou spolu
nesem tíše bolest svoul:]

5. Maria, ó Máti Krista,
do všech žití temnosti
svít nám jako hvězda čistá
naděje a radosti;
nadej srdcím zajít v sešti,
nadej hynout v hříchu jím,
[: veď je tam, kde věčné štěstí
svítí duším blaženým:]

Matko Krista, matko spásy.

Na slova A. Heyduka K. Em. Macan. Ve sbírce „V rozpuku“, vyd. V. Kotrba v Praze.

1. Matko Kri-sta, ma-tko spá-sy, hvěz-do na-še, s ne-be hled, vy-slyš pro-seb na-šich hla-sy, svě-tlem svým nás k ci-li veď!



2. Jako plavečům v širém moři,
nám též vůdčí hvězdou buď,
uťeš srdce v každém hoři,
světlem lásky naplň hrud!

3. Matko Boží, jejíž krása
duchů všech se koří sbor,
svít nám s nebe k naší spásce,
ukroť živilů moc i vzdor!

4. Z moře světa bouřných vřtů
uveď, Matko, děti své
v tichý přístav štěstí, míru,
kam nás Syn tvůh v lásce zve.

Neopouštěj nás.

Podle k. svatojanského II, 482.

1. Ne-o-pou-štěj nás, Ma-tko, ne-o-pou-štěj nás! Dě-ti tvé se k to-bě vi-nou, pros, ať v hří-chu ne-za-hy-nou,



veď nás ce-stou ne-vin-no-sti, na-uč lá-sce, za-svěť ctno-sti! Ne-o-pou-štěj nás,— Ma-tko, ne-o-pou-štěj nás!



2. Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!
Cesta světa plna hloží,
přispěj nám, ó Matko Boží,
Kněžno máje, hvězdo spásy,
vyslyš našich proseb hlasy:
Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!

3. Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!
Pohled v lásce s výšin ráje,
tobě nesem květy máje,
srdcem, zpěvem svým tě ctíme,
s tebou Pána velebíme.
Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!

4. Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!
S tebou půjdem cestou kříže
za tvým Synem k nebi blíže,
zůstaň s námi, vypros síly,
bychom došli k nebes cili,
Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!

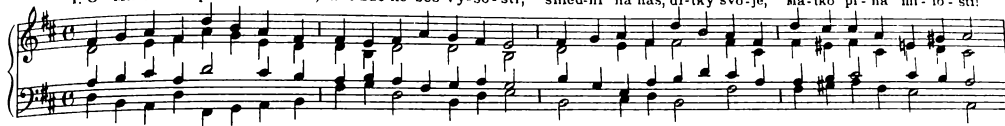
5. Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!
Podle kříže, Krista Máti,
chceme věrně s tebou státi,
dátí vše i život celý
v lásce svému Spasiteli.
Neopouštěj nás,
Matko, neopouštěj nás!

Ó Maria přemilostná.

Z 19. stol.

105

1. Ó Ma-ri-a pře-mi-lo-stná, hvě-zdo ne-bes vý-so-sti, shléd-ni na nás, dí-tky svo-je, Ma-tko pl-ná mi-lo-sti!



O -tevř spá-sy vě-čné zdroj, v lá-sce své se s ná-mi spoj, o -tevř spá-sy vě-čné zdroj, v lá-sce své se s ná-mi spoj!



2. Tobě sloužit, tebe chválit,
tebe ctít v každý čas,
chceme v lásce ustavičné,
přijmi za své dítky nás!
[: A když hrozí světa boj,
otevř nám své lasky zdroj!:]

3. K tobě srdce naše touží
s oddaností dětinnou,
spravuj naše náklonnosti,
nechť duše nezhyne!
[: Rány hříchů našich zhoj,
Boží lásky otevř zdroj!:]

4. Buď i stálou v boji stráží,
přispěj naší slabosti,
a když vůle ochabuje,
napomínej k stálosti!
[: Prapor tvůj je mocná zbroj,
pod ním řady naše spoj!:]

5. Hlavu hada potřela jsi,
tobe slávy zdobí jas,
kdo je v bouři světa zmítán,
k němu zni tvé lasky hlas:
[: „Jen se, dítě, upokoj,
vzhůru ke mně ruce spoj!“:]

6. Matko Páně, zbuduj sobě
mezi námi stánek svůj,
květy růžské víry, lásky
v srdci našem vypěstuj!
[: A kde lásky Boží zdroj,
tam se s námi věčně spoj!:]

Před obraz Panny Marie.

Devant l'image de Marie. „Manuel des pèlerinages“ Paris 1901, s. 426.

1. Před o-braz Pan-ny Ma-ri-e, ná-ro-de, v ú-ctě po-kle-kni, pra-por tvůj, jenž ti dra-hým je, skloň se, kdy jmé-no je - ji zni!



2. Zášito vlasti, ochraň nás,
národ tvůj nechce zemřít,
nepřátel zrádných rozlom svaz,
nedopusť víry snížit!

3. Maria Panno, potěš se,
víra se v srdce vrátila,
na zemi rodnou usměj se,
Ježíši věrnost silbila.

4. Zástupy spějí v otčů chrám,
svatyně plní zbožný lid,
s prosbami dlek zni k výšinám;
Ježíše rač nám naklonit!

5. Národ tvůj nikdy nezradí
důstvěti víry otčů svých,
věrna ti bude, nad ním bdi,
zachraň ho Kristu v dobách zlycht!

Zněte zvučně, písně slávy.

Nápěv J. Zaričanského.

Při gloria písně „Ty, jenž sídlíš na výsosti“ z „Vlastimila“ R. Nejedlého.

1. Zně-te zvu-čně, pi-sně slá - vy, Ma-tce Bo - ži v kvě-tů máj, tvor-stvo vše-chno dnes ji zdra - vi,

slun-ko zla - té, ne-bes ráj: Kně-žno má - je, bu-diž zdra - va, ty jsi rá - je vzá-cný květ,

to - bě ú - ctu ne - be vzdá - vá, jmé-nem tvým zni ce - lý svět, jmé-nem tvým zni ce - lý svět.

2. Prve nežli nocí tmavou
avito slunce v záři své,
světa Pán té zvyšl slávou,
nebem znělo jméno tvé:
„Zdráva budiž, Panno jasná,
tebe chválí světlo hvězd,
ty jsi hvězda spásy krásná,
[: budiž tobě sláva, čest! :]

3. S nebem slavme svatou Pannu,
Jesu Krista dala nám,
když den spásy s nebes stanú
svitl zemským končinám.
Ona jest i Matkou naší,
proseb lidských slyší vzdech,
milost její k nám se anášl
[: světlem lásky v dobách všech.]

4. Panno mocná, Boží Máti,
tebe a láskou dětinnou
chceme Matkou milou zvátí,
ctiti duší nevinnou.
Sílu, věrnost v světa boji
skytne mocná pomoc tvá,
boly naše všechny zhojí,
[: duši čistou zachová.]

5. Vyproš míru požehnání,
želojící lánů zlatý klas,
ruka tvá ať svatá chrání
role naše v bouřný čas!
Až se život k smrti schýlí,
nakloň k nám svou vládnou tvát,
by nás přijal Syn tvůj milý
[: v slávy věčné svatozář :]

Písně poutní k Panně Marii.

Horo krásná, spanilá.

Fr. Sušil, „Moravské národní písně“ r. 1860, čís. 49.

1. Ho - ro krá - - sná, spa - ni - lá, Ma - ri - a kde pře - bý - vá,

jak jsi krá - sná k mi - lo - vá - - ní, Sva - to - hor - - ská Ma - ri - a!

2. Uslyšel jsem krásný hlas,
Matka Boží volá nás:
Pojďte ke mně, děti moje,
přišel čas, již přišel čas.

3. Kvítek růže spanilý
slaví Pannu Marii,
zpěvné háje, květy máje,
chválu její zvěstují.

4. Poutníčkové rozmlí,
pozdravujeme Marii,
čisté srdce Boží Matce
darujeme, ó darujeme!

5. Převzácný náš klenote,
nejkrásnější na světě,
kdo má tebe, ten se z tebe
jako v nebi raduje.

6. Matičko, slyš volání,
prosíš za nás křesťany,
aby Bůh náš smiloval se
nad námi, ach nad námi.

7. Svatohorská Maria,
vyprosíš nám u Syna,
ať vždy víra, naděje, láska
mezi námi přebývá.

8. Zvláště rač se přimlouvat,
až my budem umírat,
bychom hodné Tělo Páně
přijali, ach přijali.

Jaký to nad řekou jásot a ples.

Nápěv podle „*Manuel des pélerinages*“, Paris 1901, str. 214. Slova podle zpěvníku „*Poutní zpěvy*“ 1909, VI. Vydal křižovník Božetěch.



- | | | |
|---|---|--|
| 2. Nyní, kde hlaholí tisíců zpěv,
vidělo dítě kdys nebeský zjev:
Buď zdráva... | 3. Pod bílým závojem líbeznou tvář,
pod bílým obláčkem jitřenky zář:
Buď zdráva... | 4. Na rouchu bělostném blankytný pás,
na nohou růží dvou překrásný jas:
Buď zdráva... |
| 5. Kdo jsi, ó zjevení, a jak se zveš,
od dívky chudobné což pak ty chceš?
Buď zdráva... | 6. „Bez hříchu přecísté Početí jsem,
pokání pravé chci, pověz to všem!“
Buď zdráva... | 7. „Prosím, dej znamení citelům svým,
ať keť tam na skalách rozkveté jim!“
Buď zdráva... |
| 8. „Až dá keť v zimě teď poupě i květ,
uvěří tobě snad celičků svět.“
Buď zdráva... | 9. Nevydal růží keť, holý tak stál,
vyšel však pramen vod ze hloubi skal.
Buď zdráva... | 10. Nemocné robátko okřálo v něm,
rozkvěto poupátko na důkaz všem.
Buď zdráva... |
| 11. Ozdravěl mnohý v něm z nemoci béd,
vykvet mu na tvářích růžový květ.
Buď zdráva... | 12. Proto tam nad řekou jásot a ples
Královně nebeské k nebi se vznes:
Buď zdráva... | 13. Zástupy národů spěchají k ní,
pozdravy tisíců radostně zní:
Buď zdráva... |

Nad Hostýnskou horou.

„Nad Hostýnskou horou“. Z Néeic u Soběchleb. Fr. Sušil, „Moravské národní písně“ r. 1860, čís. 63.

1. Nad Ho - stýn - skou ho - rou vy - chá - zí slu - ne - čko, na sto - krát buď

po - zdra - ve - na, na sto - krát buď po - zdra - ve - na, ne - be - ská Ma - ti - čko!

2. Přimlouvej se za nás
vždycky i v každý čas,
[: a když z těla duše vyjde:],
přijmi ji pod svůj plášť!

4. A když v ruce Boží
prosbu svou uloží,
[: od Boha má příslibeno:],
jistě vše obdrží.

3. Až pak státi budem
před soudem nebeským,
[: Matka Boží prosbu složí:],
přispěje dětem svým.

5. V nebes ráj když přijdem,
buď Pán Bůh pochválen,
[: se svatými všemi svými:]
na věky veleben!



A) Tisíckráté pozdravujem tebe.

Chvalozpěv k Panně Marii, vytištěný u A. H. Landfrasse v Jindřichově Hradci r. 1830. Text upravený.

1. Ti - síc - krá - te po - zdra - vu - jem te - be, ó Ma - ti - čko Kri - sta Je - ži - še, — ty jsi krá - sou

ve - ške - ré - ho ne - be, to - bě ce - lá ři - še ko - ři se. — U Bo - ha jsi ze všech nej - prv - něj - ší,

to - bě česť a chvá - lu nej - před - něj - ší an - dě - lé a sva - tí vzdá - va - jí, krá - lo - vnu svou

v to - bě vzý - va - jí, an - dě - lé a sva - tí vzdá - va - jí, krá - lo - vnu svou v to - bě vzý - va - jí.

2. Přispěj také nám, ó Matko naše, všichni vroucím srdcem žádáme, jediné tys útočiště naše, po Bohu my nad tě nemáme, ať ti můžem chválu prozpěvovat a tvé svaté jméno zvelebovat, [: tak jak tobě patří po Bohu, zpěv náš ať se vznáší v oblohu! :]
5. Ó překrásná Paní, na Libanu jako cedr k nebi zvýšená, jako cypřiš vzácný na Sionu, jako v Kades palma vznešená, jako růže v Jerichu jsi krásná, jako ranní denice jsi jasná, [: oliva jsi krásná na poli, javor u vod v tichém údolí :]
8. Kdož by mohl všechnu slávu tvoji na tom světě ústy vyznati, kterou Syn tvůj pro lásku jen svoji ráčil tobě v nebi chystati. Byť i všichni chválu tobě pěli, jménem tvým zněl obor světa celý, [: světlem větším září sláva tvá, v luhu rajsském, Matko Kristova! :]
1. Tisíckrát pozdravujeme tebe, ó Matičko Krista Ježíše, ty jsi okrasou celého nebe, tobě se kofí celá říše. Ty jsi u Boha ta nejprvnější, tobě čest a chválu nejpřednější [: andělé a svatí vzdávají, královnou tebe nazývají. :]
4. Ty jsi na Sionu utvrzená, přebýváš v městě posvěceném, dříve než bylas na svět zrozená, počtána jsi v slovu prorockém; teď požíváš věčné blaženosti, kteráž připravena od věčnosti [: byla ti od Boha věčného, Otce, Syna, Ducha svatého. :]
3. Neboť mocný Tvůrce nebes, země stánek svatý v tobě vyvolil, človčenství naše přijav z tebe, slávou Matky své tě ozdobil, Ježíš Kristus, Bůh a člověk pravý, moudrost věčná, vládce nebes slávy, [: hořké muky kříže podstoupil, aby lidstvo všechno vykoupil. :]
6. Lilie tys ze všech nejkrásnější, která dýše vůni libeznou, ze všech květů ty jsi nejvzácnější, obderstvuješ duši znavenou. Před tvou krásou slunce, měsíc hasne, Paní mocná nebes říše jasná, [: ty jsi jistá brána nebeská, blaho naše, radost andělská. :]
9. Před obrazem tvým, ó Matko Páně, chceme prosby svoje skládati, kéž nás chrání matčské tvé ramě, kdykoliv tě budem žádati. V smutku světa, v nouzi, v těžkém kříži, k tobě srdce s důvěrou se blíží: [: Ó rač v nebi mocnou přimlouvou býti nám vždy štědré pomocnou! :]
- B) Text znárodnělý. — K. svatojanský II, 471.
2. Přispěj nám také, ó Matko naše, všickni s vroucím srdcem žádáme; tys jediné útočiště naše, po Kristu nad tebe nemáme; ať chvalozpěv tobě prozpěvovat, můžem tvoje jméno zvelebovat, [: bychom se zalíbili Bohu, chceme tě chválit v každou dobu. :]
5. Zdrávas, schránko Boha nejvzácnější, zdrávas, Panno neporušená, za chrám Trojice nejdůstojnější již od věčnosti vyvolená. Ty jsi nad slunce, měsíc světlejší, paní a královna nejsvětější, [: ty jsi jistá brána nebeská, mocná královna archandělská. :]
8. Vypros víru, naději a lásku, v ctnostném životě setrnutí odvrát od nás hlad, mor, též i válku, dej šťastné života skonání; a když hlas soudce spravedlivého odtud z tohoto světa bídného [: ráčí nás k soudu povolati, tenkrát, Matko, rač nás zastati! :]
4. Na Sionu ty jsi utvrzena, v městě sídlíš věčně blaženém, dřív než bylas na svět narozena, počtána jsi v slovu prorockém. Požíváš teď oné blaženosti, připravené tobě od věčnosti [: od dobroty Boha věčného, Otce, Syna, Ducha svatého. :]
7. Zdráva budiž, Panno nejslavnější, Matko Páně neporušená, Trojice jsi stánek nejsvětější, od věčnosti Bohem zvolená. Panno moudrá, schránko Boha vzácná, na obloze duho velmi krásná, [: šalámouna křeslo vznešené, Gedeona rouno zrozené! :]
10. Vypros víru, naději a lásku, svělo ctnosti v duši roznecuj, odvrát od nás hlad a mor a válku, v bídě každé při nás věrně stůj! Až pak Syn tvůj z žiti pozemského před trůn slávy své a soudu svého [: duše naše bude volati, tehdá, Matko, rač se zastati! :]

Píseň k Matce Boží Staroboleslavské.

Nápěv J. C. Sychry z r. 1919. Slova J. V. Kamaryta, „Čes. duch. národní písně“ II, 116.

1. V mi-lé Če-chům sva-ty-ni, v Sta-ré Bo-le-sla-vi, an-děl Bo-ží Ma-ti-čku dnem i no-cí zdra-vi:



Zdrá- - vas, zdrá- - vas, zdrá-vas Ma-ri - a, zdrá- - vas, zdrá- - vas, zdrá - vas Ma-ri - a!



2. Staří věrní Čechové
v lásce vždy ji měli,
po všech vlasti končinách
chvály její zněly:
Zdrávas...

3. Bratři Cyril, Metoděj,
apoštolé svatí,
otce naše učili
Matku Boží znáti:
Zdrávas...

4. Svatý Václav, kníže náš,
věrných Čechů vládce,
v touze zbožné spěchával
k nebes čistě Matce:
Zdrávas...

5. Svatá Boží Matičko,
v Staré Boleslavi,
národ celý s andělem
vroucně tebe zdraví:
Zdrávas...

6. Za svůj lid se přimlouvej,
žehnej české zemi,
chvála tvá ať radostně
plesá kraji všemi:
Zdrávas...

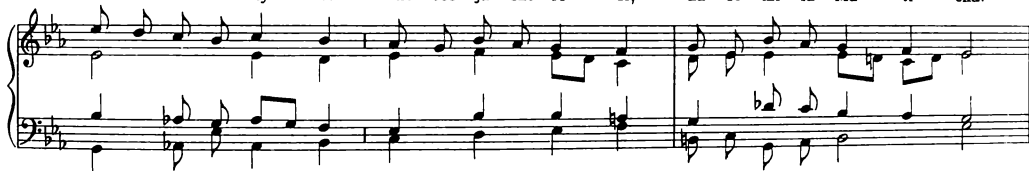
V touze duše spěchá.

Na slova Vladimíra Hornofa složil r. 1919 Josef Omáčka, ředitel kůru v Rakovníku.

1. V tou-ze du-še spě - chá k sva-té Ma-tce Bo - ží, bla-žen, kdo své pro - sby v ru-ce je - jí vlo- - ží.



Ma - ri - a ho sly- - ší v ne - bes ja - sné ři- - ší, na - še mi - lá Ma - - ti - - čka.



2. Přes ty hory, doly,
luhy, tiché lesy,
píseň má tě volá:
Matko moje, kde jsi?
Maria mne slyší...

3. Svaté věže chrámu
kynou vlně zdáli:
Pějte Matce Boží,
pějte píseň chvály!
Maria vás slyší...

4. Na svém trůnu svítí
jako ranní zoř,
neste jí své žaly,
všechnu strast a hořel!
Maria vás slyší...

5. Kdo ji s duší čistou
věrně ctí a vzývá,
milost Boží s nebe
v duši jeho splývá.
Maria ho slyší...

6. Vesel se, má duše,
s písní hájů, lesů
zpívej Matce Boží
v radosti a plesu!
Maria tě slyší...

Písňe k sv. andělům strážným.

Anděle Boží, strážce můj.

Nápěv zo Zpěvníku školy jindřichohradecké z r. 1863. Slova podle Šteyrová Kancionálu z r. 1683, str. 392.

1. An - dě - le Bo - ži, strá - žce můj, o - chrán - ce věr - ný, vù - dce můj,

vždy - cky mne řídí a na - pra - vuj, ke vše-mu do-bré-mu, ke vše-mu do-bré-mu po - vzbu - zuj!

2. Ctnostem mne svatým vyučuj,
ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj,
tělo, svět, ďábla přemáhám,
[: na tvoje vnuknutí:]
pozor dám.

3. Svatě ať život dokonám,
po smrti chválu Bohu vzdám,
tam, kde je svatí velebí,
[: se sbory andělů:]
na nebi.

V nebes jasné výši.

„Vy, co v nebi dlíte“. K. svatojanský II, 488.

1. V ne-bes ja - sné vý- - ši sva - tí an - dé - lé, vy jste na - ši mi - - lí, věr - ní přá - te - lé!

Tam, kde lá - sky vě - čné slun - ná sví - tí - zář, ne - u - stá - le zří - te Pá - na své - ho tvář.

2. Vy jste naše věrná,
Bohem daná stráž,
pod ochranou vaší
tělo i duch náš.
Prosby, vzdechy lidské
nese vaše dlaně
před trůn Boha věčný
v nebes zlatou bář.

3. Kladete je v nebi
v Boha svatý klín,
aby z duší našich
odňal žalů stín.
Láska vaše střeží
duši v každý čas,
duch by temnot zrádný
neoklamal nás.

4. Není toho hoden
člověk v hříchu svém,
že vy sstupujete
s nebes v naši zem.
Ale velká láska
k lidem velí vám,
byste v bidách našich
pomáhali nám.

5. Ó, jak odměníme
péči vaši jen,
nad námi že bdíte
stále v noc i den?
Stůjte s námi v boji
s nepřítelem zlým,
posilujte duši
svatým slovem svým!

6. Vnukejte nám v duši
světlo svatých rad,
chráňte v nitru našem
božských ctností sad!
Až pak duši na soud
zvátí bude Bůh,
uvedte ji šťastnou
v ráje jasný luh!

Písně k svatým.

K sv. Josefu.

Zdráv buď, strážce Jezu Krista.

Podle k. svatojanského II, 516.

1. Zdráv buď, strá-žce Je - zu Kri - sta. jimž nám dá - na spá - sa ji - stá, sva - tý Jo - sef bu - diž ctěn!

Bůh sám dal mu pod o - chra - nu Je - ži - še a sva - tou Pan - nu, bu - diž od nás ve - le - ben, bu - diž od nás ve - le - ben!

2. Jaká radost ušlechtilá
ve tvé čisté duši byla,
když jsi Krista v náruč bral;
z jeho milé dětské tváře
lásky božské plála záře,
[: měnic v radost každý žal. :]

5. Na tvých rukou často dlíval,
na tebe se vděčně díval
v těle lidském věčný Bůh;
jakým štěstím duše celá
v chvíli té se rozechvěla,
[: ó, jak plesal zbožný duch! :]

8. Prosby své ti přednášáme,
Boha vděčně velebíme,
že tě smíme zbožně ctít;
tebe v každém našem kříži,
v starostech a každé tíži
[: za ochránce svého mít. :]

3. Ty jsi choval Pána světů,
nejkrásnější ze všech květů,
o něj v lásce pečoval;
jako strážce Krista bdělý,
věnovals mu život celý,
[: v službu jeho vše jsi dal. :]

6. Kdož by nechtěl celovati,
s tebou v lásce objímati
Dítka nebes, ráje květ,
jemuž v nebi vše se koří,
jehož láskou cherub hoří,
[: slunka jas i hvězdný svět. :]

9. Prosiž za nás Hospodina,
Jezu Krista, jeho Syna,
v nebes jasné výšině;
zvláště buď nám prostředníkem,
naším mocným pomocníkem
[: v smrti těžké hodině. :]

4. Velká milost tobě přána,
že jsi mohl nebes Pána
k spáse světa odchovat;
Syna Otce nebeského,
z Panny čisté zrozeného,
[: dáno tobě synem zvát. :]

7. Ty jsi hoden cti a chvály,
po veškeré světa dáli
jméno tvoje svaté zní;
ó, jak skvíš se krásou ctností,
zdoben slávou, důstojností,
[: před níž ráj se uklání. :]

10. Pohnut prosbou strážce svého,
zbav nás, Kriste, všeho zlého,
přijmi duši kajícnou,
bychom ve tvém rajském městě
po pozemské naší cestě
[: patřit mohli ve tvář tvou. :]

Já jsem si vyvolil za ochranu.

Nápěv z Chorální knihy z r. 1847, č. 183, ke Kancionálku Královéhradeckému. Slova podle lidového kancionálku Vojtěcha Hlavatého, souseda miletinského, z r. 1806.

1. Já jsem si vy - vo - lil za o - chra - nu Je - ži - še, Ma - ri - i, sva - tou An - nu,
s mo - dlit - bou dů - věr - nou po - spí - chám k nim, od nich vždy po - mo - ci dou - fa - ti smím.
Mi - lo - stí svou k so - bě mne zvou, ne - be - skou o - chra - nou du - ši mé jsou.

2. S důvěrou dětinnou každého dne
ruka má v modlitbě k nebi se pne,
v zármutku, neštěstí slyší můj hlas,
vím, že mně přispějí v příhodný čas.
Milostí svou...

4. Opuštěn v neštěstí přítelem svým,
ponížen před světem člověkem zlým,
v strasti a nehodách, v úzkostech všech
k nebesům zalétá duše mé vzdechem.
Milostí svou...

3. Tisní-li duši mou chudoby tíž,
nemoc když vkládá mi na bedra kříž.
bouře-li zdvihá se, chvěje se zem,
svatou mám důvěru ve srdci svém.
Milostí svou...

5. Až se mně přiblíží odchodu den,
u nich chci hledati pomoci jen,
Ježíš a Maria s matičkou ctnou
na věky budou pak radostí mou.
Milostí svou...

K svatým patronům českým.

K oltáři Páně.

Proba k českým patronům.

Nápěv J. C. Sychry. Slova V. Šťastného.

Kol-tá-Fi Pá-ně pl-ni tou-hy spě-jme k Je-ží-še Kri-sta dra-hé o-bě-ti, ze hlou-bi du-se Ho-spo-di-nu pě-jme.

k ne-bes ať vý-ši duch náš za-le-tí! To-bě, ó Bo-že, z vin se vy-zná-vá-me, na mi-lost při-jmi di-tky zblou-di-lé!

Pa-tro-ne sva-tý, je-hož v ne-bi má-me, o-ro-duj za nás, sva-tý Cy-ri-le, o-ro-duj za nás, sva-tý Cy-ri-le!

Gloria.

Ó, budiž chvála Hospodinu vzdána,
lidem buď mír, již dobré vůle jsou,
nebeská všem je otevřena brána,
plní kdož vřem cestou Pánů jdou.
Vzdávěj svým otcům díky neustálé
za světlo víry, vědění národe,
aby nám jasně zářilo i dále:
[: Oroduj za nás, svatý Metodě!:]

Kredo.

Věříme v Boha, Otce všemocného,
v Ježíše Krista, stejné podstaty,
spolu též v Ducha, dárce milostného,
v němžto je poklad pravdy bohatý.
Statečně chceme při své víře státi,
písně se střílci cesty nepravé,
s dědicem svatým život za ni dáti:
[: Oroduj za nás, svatý Václav!:]

Obětování.

Chleba a víno v obět tobě nesem
podle tvé vůle, Pane na nebi;
tobě se v obět skýtá země s plosem,
jméno tvé svatá církev velebí.
Pastýře ctného dal jsi vlasti naší,
dobrého otce lidu k útěše,
k němu se prosba k nebes výši vznášá:
[: Oroduj za nás, svatý Vojtěš!:]

Sanktus.

Zapějme vroucně Pánu píseň slávy,
k nám se již blíží nyní na oltář,
nebesa nebes Krále svého zdraví,
andělé před ním kloni svoji tvář.
S nimi tam skví se jako hvězda krámsá,
z nížto všem světlo lásky zářilo,
národa matka, macešnice jasná:
[: Oroduj za nás, svatá Lidmila!:]

Benediktus.

Požeňmán budiž, jenžto jménem Páně
přichází z nebe, plný milosti,
ó, kéž se hostem duše naší stane,
pramenem spásy, čistých radostí!
Dej, by se ze te zpřítomnosti blahé
radoval stáje věčný národ tvůj,
za mír a blaho naší vlasti drahé:
[: O svatý Jene, v nebi oroduji:]

Agnus.

Beránku Boží, který snímáš viny
celého světa, jenž jsi vykoupil,
pohlédni na nás, na své hříšné syny,
zlého nás zbav a ve všem dobrém siii
Světové naší, kteří v nebi dlíte
před Božím trůnem, slyšte národ svůj,
chraňte nám, svatý Prokope a Vite,
[: Anežko svatá, za nás oroduji:]

Závěr.

Požeňnoj nám, ó Bože, s nebes výše,
ochraňuj národ, který tobe ctí,
zachovej pokoj křesťanské své říše,
srdce všech naplň láskou, svorností!
Ochránci svatí naší drahé vlasti,
kteří nám za stráž Bohem dáni jsou:
Stůjte vždy při nás ve veliké strasti,
[: národ svůj chráňte mocnou přimluvou!:]

K sv. Vojtěchu.

Hospodine, pomiluj ny!

Z 12. stol.; nápěv i slova dle kroniky břevnovského mnicha Jana z Holešova z r. 1397. Rkp. univ. knihovny v Praze, sign. III D 17, list 16b.

Ho - spo - di - ne, po - mi - - luj ny! Je - zu Kri - ste, — po - mi - - luj ny!

Ty, spa-se vše - ho - mí - ra, spa-siž ny i u - slyš, Ho-spo-di-ne, — hla - sy na - še!

Dej nám všem, Ho-spo-di-ne, — žízn a mír v ze - mi! Kr - leš, kr - leš, kr - leš!

Hospodine, ulituj nás.

Novější text při mešní pění: „Hospodino, stodnice dobroty“, závěr, str. 821.

Přeslavná knížat koruno.

Praesulum salvo corona celebris. Nápěv Vojt. Říhovského, 1919.

1. Pře-sla-vná kní-žat— ko-ru-no, buď zdrá-va, o-zdo-bo-na-še, q-chrán-ce a ot-če,
ra-do-sti sí-lo,— ro-zko-ši všech du-ší, po-zdra-ven bu-diž, po-zdra-ven bu-diž!

2. Mládí své útlé
zavětil jsi Bohu,
útrapy těžké,
námahy a práce
pro viru svatou
trpělivě snášels
[: po život celý:]

3. Tebe svým zove
zbožný národ český,
Polsky tě slaví
zástup lidu četný,
Uhři ctí tebe,
učitele svého,
[: v pochvale mnohé:]

4. Nakloň se k prosbám
citelů svých věrných:
V plesu ať stálém
chráněncové tvoji
jméno tvé slaví,
nepřátelské zloby
[: jsouce vždy prosti:]

5. Otče, rač kněžstvu
vyprosití síly,
nedopusť útrap
zakoušeti lidu,
prosícím tebe
ochráncem buď dobrým
[: v hodině každé:]

6. Ve víře pravé
jedno ať jsme všichni,
ve víře pravé
umírejme všichni,
nachem co krve
růžové jsi stvrdil,
[: přetrvěj věky:]

7. Chvála buď Otci,
stejně též i Synu,
kterýž jsa vítěz
nade smrtí slavný,
svatého Ducha
mocného nám dává
[: po věky všechny:]

Když mile máj zavívá.

Slova od kanovníka Procházky, nápěv od J. N. Vítěška (1771–1839). „Pět svatoj. hvězd“, z roku 1837, vyd. Dědictví svatojanské.

1. Když mi-le máj za-ví-vá, tu ple-sá věr-ný Čech, a v kra-jích vla-sti všech zvuk zbož-ných pí-sní zní-vá;

to te-be če-ská zem, ó Je-ne sva-tý, zdra-ví, jenž pl-ný cti a slá-vy dlíš v kra-ji nad-hvězd-ném.

2. Tys druhdy z duše celé svůj národ miloval, zaň často ruce spíal výš k nebi v prosbě vřelé. Rád spěchal k bratřím svým a štědré tvoje dlaně vždy podle vůle Páně chleb nesly chudobným.
3. Hle, s láskou, oddaností tě slaví česká zem, tys vlasti synům všem vzor zářný vzácných ctností. V dnech štěstí, v dobách zlých tvůj příklad světu svítí, chcem podle něho žítí, buď vůdcem dětí svých!
4. Kde zdroj tvé zmužlosti a síly svatě byl, že smrt jsi podstoupil, své plně povinnosti? Tys život v obět dal, bys zpověď věrně tajil a svatost její hájil, jak Bůh ti přikázal.
5. Kdo těšil v oné chvíli tvé srdce nadšené, žes v muce plamenné, pln mužné, svatě síly, nes' ohně krutý žár, prost bázně, strachu všeho a v touze srdce svého blíž spěchal v smrti zmar?
6. Byl Bůh to všemohoucí, jenž věrně s tebou stál, bys mužně vytrval, vzor víry, lásky vroucí. Kéž v zkoušce těžký čas nás Bůh též mocný sllí, ať k vítěznému cíli hlas jeho vede nás!
7. Když z vůle krále zlého jsi ve hrob chladný kles', tvůj duch se výše nes' v kraj ráje nadhvězdného. A, svntozáře hvězd tu svítila noci tmavou, skráň tvoji věčně slávou, žes Boží hlásal čest.
8. Let tři sta přeletělo tak bouřně českou zem a v rodném kraji tvém sta proseb k tobě znělo. Lid český zaplesal, když hlas tvůj z temna hrobu mu věstil novou dobu, z níž národ ze sna vstal.
9. Tvůj jazyk milčlivý k nám z hrobu pronulvil a nový život vřil zas v rodné české nivy. Tam k hrobům světců svých v klín Prahy stovčtáte lid zbožný v touze svatě spěl z krajů slovanských.
10. Z dob minulosti dávných jas víry mocné plál, když ve chrám vstupoval svých mučedníků slavných. Z jich hrobu zněl mu hlas: Buď věren víře, vlasti, jsa hotov život klásti v jich službě v každý čas!
11. Ó Jene, svědku Páně, chraň svého dědictví, jaks hájil tajemství až k smrti odhodlaně. Chcem vděčně tebe ctít, tys otec vlasti pravý, ó, žehnej s nebes slávy svůj věrný, český lid!
12. Ó, pros, ať požehnáni dá vlasti Hospodin a zbaví nás všech vin, lid věrný zlého chrání. Ať hojnou úrodou zem naši rodnou daří a v mlru zlaté září nás střeží mocí svou.

Vzhůru ať k nebes výšinám.

„Pobožnou píseň k chvále tvé.“ Nápěv Jana N. Vítěška (1771—1839). „Pět svatoj. hvězd“, Dědictví svatoj. z r. 1837. K. svatojanský II, 536.

1. Vzhů - ru ať k ne - - bes vý - - ši - nám ra - do - stně zpěv se vzná - - ší:

Ó Je - ne sva - - tý, ví - - tej nám, o - chrán - ce vla - - sti na - - ší!

2. Nebeské světlo zářilo
na tvoje dětské skráně,
nebe si tebe zvolilo
za svědka víry Páně.

3. K oltáři Bohem povolán,
chváliš ho srdcem celým,
a jak ti určil nebes Pán,
strážcem jsi pravdy bdělým.

4. Chudým jsa otcem pečlivým,
poklad si v nebi skládáš,
s Ježíšem, božským Místrem svým,
neští kříž sobě žádáš.

5. Nadarmo muky strojí král,
marné jsou hrozby jeho,
Bohu jsi věrnost šiboval,
nezrušíš slova svého.

6. Na smrt již spěješ odhodlán,
zplesala duše čistá,
v nebi že světa všeho Pán
korunu svou jí chystá.

7. Po boji v kraji nadhvězdám
světlem se slávou slávy,
cherub kde v sboru vítězném
na věky Pána slaví.

8. Pohlední zrakem milostným
s výsostí v luhy zemské,
požehnej věrným dětem svým,
rodné své zemi české!

9. Nedej, by kleslo v pohanu
národa tvého jméno,
přijmi je v mocnou ochranu,
aby vždy bylo ctěno!

10. Jenž jsi byl v strastech posilou,
útěchu dával v pláči,
naplň všech srdce láskou svou,
za vzorem tvým ať kráčí!

11. Mysl nám vypros hrdinnou,
bychom vždy v pravdě stáli,
Bohu pak účtu povinnou
slovem i skutkem vzdali.

12. K přimluvě Jana svatého,
Bože, slyš naše hlasy,
v ochraně svěťce našeho
uved' nás v přístav spásy!

Vroucně vítán budiž, Jene svatý.

123

„Vroucně vítán budiž, Jene svatý“ z Chorální knihy z r. 1847 ke Kancionálku Královéhradeckému, č. 198. K. svatojanský II, 530.

1. Vrou - cně vi - tán bu - diž, Je - ne sva - tý, ze - mě če - ská ple - sa jmě - nem tvým, pi - seň slá - vy

v stá - nek ne - bes zla - tý chva - lo - zpě - vem zni dnes ra - dost - ným. Ty jsi při - klad vi - ry v Kri - sta stá - lé,

věr - ný strá - žce sva - tých ta - jem - ství, k vla - sti na - ši ne - smr - tel - né chvá - le, v cír - kvi Pá - ně jmé - no tvé se skví.

2. V zemi české kolébka tvá stála,
ozářena slávou nebeskou,
duše dětská láskou Boží plála,
čistotou se okvěta andělskou.
Pán nás spasiliv spanilostí tvé ctnosti,
k službě svatě tobe vyvolil,
ozdobil tě kněžskou důstojností,
abyš vůdcem lidu svého byl.

3. Světlem jasným Jan již v církvi září,
chlouba Prahy, celé otčiny,
hříšné těši, slzy stírá s tváří,
mírání bol a lidu chudiny.
Řekni svou jak druhdy Pave! v Římě
hlásá cestu spásy jedinou:
Vzítí kříž a s Kristem nésti břímě,
za ním jíti s myslí hrdinnou.

4. A co ústy výmluvnými káže,
potvrzuje skutky života,
a když svátostí jazyk jeho váže,
neloká ho smrti tma.
Nebojí se hněvu královského,
nejojí, co Pán mu zakázal,
nezdáří Jan nikdy Boha svého,
jehož knězem na věky se stal.

5. Darmo zloba světa hrozí Janu,
darmo statky časné slibuje,
v mukách ohně věrný nebes Pánu,
jemu rád svůj život věnuje.
Jako skála, do níž bily vlny,
kterou bouře živila nepohnou,
stojí pevně, lásky Boží plný,
neza Pánu v obět hořel svou.

6. Hle, již na smrt odhodlaně spěje,
zmučen klesá v lůno Vltavy,
žáře hřezdná nad řekou se chvěje,
planouc v závoj noci mlhavý.
Takto vchází v nebes věčné říše,
zdoben jasnou palmou vítězství
nebe samo světlem a nebes výše
dává jemu slávy svědectví.

7. Duši čistou blaží nebes sláva,
telo svaté národ celý cti,
jako dárné řetv jemu vzdává
v Prahy zlaté věrném objeti.
Jazyk jeho lidu všem hlásá
víry Páně pravdu vznešenou,
v nížto klyne duši naší spása,
cesta v říši nebes blaženou.

8. Buďme stále věrní pravdě Boží,
za níž dal svůj život svatý Jan,
když i svět kříž těžký na nás vložil,
silou našl bude nebes Pán.
Věrní Kristu, dojdeme cíle svého,
tam, kde září světy nadhvězdné,
a kde chválí Tvořce všemocného
světců našich sbory vítězné.

9. Slyš, ó, slyš nás, otče svatý Jene,
primluvej se za nás u Boha,
ať se nad tvou vlastí stále klene
míru, lásky jasná obloha.
Nechť věrných Čechů zbožné plémě
v úctě chová svatý odkaz trojí,
za svůj lid a blaho české země,
mučedníku Pánu, oroduj!

K sv. apoštolům slovanským.
Ejhle, oltář Hospodinův září.

Pavel Křížkovský (1820—1885). Slova J. Soukopa.

1. Ej - hle, ol - tář Ho - spo - di - nův zá - ři, pře - sva - tá nám o - bět na - stá - vá,

po ti - síc let den - ně s jas - nou tvá - ři ot - či - na ji zbo - žné ko - ná - vá.

Za při - kla - dem dá - vným se to dě - je Cy - ri - la a ot - ce Me - to - dě - je,

již - to ro - zkaz Kri - stův pl - ni - li, pa - mět smr - ti je - ho sla - vi - li.

2. „Sláva, sláva na výsostech Bohu!“
nad Betlemem pěti andělů,
a ten zpěv se podnes nad oblohu
k nebes Pánu vznáší vesele.
Nechť jen se věčně věků vzdává
králi králů po všem světě sláva,
kterou předkům našim věstili
apoštolé naši přemili.

3. Zaznělo nám slovo pravdy věčně
Solunianův ústy před věky,
podnes v krásce skví se nekonečné,
obor světa zní jím daleký;
přinesli k nám oni Písmo svaté,
bychom z pravdy, ze studnice zlaté
moudrost nebes pilně vážili,
Bohu sloužit vždy se snažili.

Obětování.

4. Přijmiž, Otče, obět nekravou,
kterou v onen večer poslední
slavil Syn tvůj myslí přelaskavou,
přivítivě na nás pohlédl
Jak jsi vlídně k Velehradu hleděl
a svou milost lidu připovědl,
když se v naší vlasti slavila
první obět tobě přemilá.

Sanktus.

5. Svatý, svatý, svatý Hospodine,
slávy tvé jsou plna nebesa,
láska tvoje všemu tvorstvu kyne,
svět ať celý tobě zaplesá!
Sestup, Kriste, přezázračně dolů,
ať se tobě pokloníme spolu
s celou vlastní, s celým národem,
s Cyrilem a otcem Metodem.

Po pozdvihování.

6. Otvírá se nebes jasná brána,
záračně kněz slovo vyslovil;
vítěj, duše, vítěj Krista Pána,
jenž se v způsob vína, chleba skryl!
Občerství tě krví svou a tělem,
spojíš se dnes se svým Spasitelem,
jenžto život drahý za tě dal
a tě v církev Soluniany zval.

Agnus.

7. Vítěj, Kriste, vítěj, chlebe živý,
Beránku, jenž světa hřích jsi snal,
pohled, jak jsme tebe žádostivi,
neb jsi nás všech k sobě povolal!
Ach, my hříchem ztratili jsme nebe,
kež nám dáno zas je skrze tebe
přimluvami apoštolů tvých,
věrozvěstů našich slovanských.

Příjímání.

8. Hle, i v této milostivé době
zve tě k stolu svému nebes Pán,
slyš, jak volá laskavě tě k sobě,
Boží hod zde tobě uchystán;
kež si duše Krista zamiluje,
apoštolů viry následuje,
nadějí též svatou zplápolá,
že ji Pán kdys v ráj svůj povolá.

Závěr.

9. Nechť tvůj oltář nikdy neuhasne
v našich zbožných vlastech slovanských!
Nechť se denně v míru září jasně
koná obět v chrámech křesťanských!
Z ní ať splývá v srdce lidu všeho
milost hojná požehnaní tvého,
bychom věrní víře zůstali,
kterou bratří svatí hlásali.

10. Vyslyš, Pane, vyslyš prosbu vřelou,
kterou k trůnu tvému skládáme,
požehnej vlast, žehnej církev celou,
zůstaň s námi, zbožně žádáme;
provázej nás na vezdejší pouti,
nedej lidu svému zahynouti,
pro zásluhy svaté oběti
dej nám šťastně k tobě dospěti!

Bože, cos ráčil.

Velehradská poutní. Slova VI. šťastného.

1. Bo - že, cos rá - čil před ti - si - ci ro - ky roz - že - ti ot - cům vi - ry svě - tlo bla - hé, jen - žto jsi ři - dil

a - po - što - lů kro - ky z vý - cho - du k na - ší Mo - ra - věn - ce dra - hé, k to - bě hlas pro - sby z té - to vla - sti va - ne:

dě - dictví ot - ců za - cho - vej nám, Pa - ne, k to - bě hlas pro - sby z té - to vla - sti va - ne: dě - dictví ot - ců za - cho - vej nám, Pa - ne!

2. Na Velehradě bratři ze Soluně
 Cyril a Metod kázali nám spásu,
 ochranu skytli v církvi svatém lůně,
 učili národ znáti etnosti krásu.
 [: Od doby té nám světlo víry plane:
 dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

4. Kolik to bouří nad vlastní se sneslo,
 o život bylo zápasit nám v boji,
 mohutné sídlo Švatopluka kleslo,
 Velehrad víry bez pohromy stojí.
 [: Apoštolů tu dílo požehnané:
 dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

3. Jazykem rodným Boží chválu pěli,
 mateřskou řečí knihy svaté psali,
 získali láskou Kristu národ celý,
 život nám na vše věky zachovali.
 [: Nezhyne rod, jenž věřit neustane:
 dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

5. Velehrad náš, ten rozkvétá vždy znova,
 nížádná moc už nám ho nerozboří,
 pokud náš národ v hloubi srdce chová
 důvěru k Matce, která divy tvoří.
 [: Maria za nás prosit nepřestane:
 dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

Ozdobná světla otčiny.

Hymnus k sv. Cyrilu a Metodovi. VI. Hornof - J. B. Foerster, 1920.

1. O - -zdo - bná svě - tla ot - či - ny, zá - ři - ci s ne - bes vý - ši - ny,

vi - tej - te, já - sá Slá - vů zem vý - -ro - čním vám dnes po - zdra - vem.

2. S plesáním Řím vás uvítal,
v otcovskou náruč svoji vzal,
korunou knížat ozdobil,
něstí ji dal vám nových sil.

3. Do zemí cizích spěcháte
učení hlásat přesvaté,
bludy kde duše zmámily,
světlo jste pravdy vznítily.

4. Srdce všech hříchů zbavené
ohněm plá lásky nadšené,
pusto kde bylo po léta,
etnosí květ divem rozkvétá.

5. V blažených sídlech nebeských
vyslyšte prosbu synů svých:
S národem Slávů zůstaňte,
poklad mu víry zachraňte!

6. V jednom ať Krista ovčinci
sejdou se bratři bloudící,
víry ať květem bohatým
vyspějí v roveň otcům svým.

7. Trojice svatá, rozněť v nás
nebeské lásky zářný jas,
abychom slavných otců svých
věrně šli v svatých šlépějích.

K sv. Václavu.

V zemi věrných Čechů.

Vladimír Hornof - Fr. Suchý, varhaník ve Staré Boleslavi, 1918.

1. V ze-mi věr-ných Če - chů ra-do-stný den svi - tá, šlé-stím ne-bes ple - sá ji-tra sva-tá zář.

zpě-vem ve-leb-ným jej ná-rod ce-lý ví - tá, bí-lé kvě-ty lá - sky kla-de na ol-tář.

Ky-ri-e e-lei-son, smi-luj se, ó Pa-ne, v mi-lo-sti a lá - sce shlé-dni na svůj lid,

že - hnej ná-ro-du a vla-sti mi-lo-va-né, hoj - nost ze-mi dej a mí - ru sva-tý klid.

Gloria.

2. Chvalme nebes Pána chválou svatých jeho, jasným světlem slávy zdobil naši zem v kraji věčných květů dvorstva nebeského vojevodou českým, svatým Václavem. Vínkem mučedníků ovil jeho skráně, vyvolenců svých jej slávou ozdobil, aby divem lásky zářil v církvi Páně, v srdci slovanského lidu věčně žil.

Kredo.

4. Víro naše svatá, silo dávných věků, dědictví jsi otců, duši drahokami, zářila jsi květem plným rajských vděků ve svatyně naše, v zbožných duších chrám. Drahý rubín krve stkví se na tvé skráni, za tebe náš dědic život v obět dal, věren Pánu svému, víry příkázání krví mučednickou slavně vyznával.

Sanktus.

6. Svatý, svatý, svatý, Bože věčné slávy, velebnost tvou hlásá čistých duší květ, hosanna ti pějí cherubinů davy, v podnoží tvém plesá divů plný svět. Chválou jména tvého země česká zněla, ozdobena slávou světců vítěznou, kéž by v sboru jejich duše naše směla chválit tebe, Bože, věčně písní svou!

Příjímání.

8. Beránku náš Boží, Pane Jezu Kriste, milost tvoje září v nebes věčný stan, v pokoře se blíží k tobě duše čistě, život dáváš tomu, kým jsi milován. V dvorstvu nebes jasném dědic české země, v náruč tvoji sladkou národ celý zve, pevně státi bude zbožné jeho plémě, v lásce věrné střežíc poklad víry své!

Evangelium.

3. Slova Páně hlásal životem svým celým, apoštolem víry vlasti naší byl, Boha miloval i lid svůj srdcem věrlým, příkaz lásky Páně skutkem naplnil. Za své vrahy prosil v posledním svém vzdechu. „Bůh ti odpust, bratře!“ šeptal jeho ret, nikdy nezahyne plémě věrných Čechů, dokud bratr bude bratru odpouštět.

Obětování.

5. Tobě, Bože věčný, obět chleba, vína láska lidu v účtě klade na oltář, proměň dary čisté v tělo a krev Syna, který slovem pravdy změnil země tvář. Posvět duši naši, Pane Jezu Kriste, jenž se Otcí svému za nás podáváš, bychom tobě nesli v obět srdce čisté, jako Václav svatý, zbožný kníže náš!

Po pozdvihování.

7. Klaníme se tobě, Bože náš a Pane, pod způsobou chleba, vína tajemnou, víra duši slíli, láska v srdci plane, naděj život vlévá v duši zemlenou. S naším vojevodou v účtě poklekáme víra jeho pevná plní naši hrud, tebe ve svátosti, Pane, vyznáváme, s námi, Jezu Kriste, Bože skrytý, buď!

Dávěr.

9. Zehnáls, Pane, otcům, milostí své květem odíval jsi štědré práce jejich plod, z lůna slávy věčně shlédni k jejich dětem. Žehnej slovem lásky Čechů věrný rod! Přijď, ó Jezu Kriste, spáso světa všeho, duším světlo víry, srdcím lásku dej, sešli pomoc svoji s trůnu nebeského, českou zemi chraň a lidu požehnej!

Svatý Václave.

Nejstarší nápis při 1. a 2. sloce podle rukopisu univ. knihovny v Olomouci z roku 1471—81, sign. III E 8, list 11b, podle katolického graduálu knihovny musejní v Praze z r. 1473, sign. XII A 1, list 219, a podle tenoru polyfonního trojhlasu ze Speciálního královhradeckého z 1. pol. 16. stol. Nejstarší text podle kronky Beneše Krabice z Veitmile z r. 1368 (sloka 1. 3. 2.), podle rkpu Olom. III E 2 (sloka 1. 2. 8.), podle XII A 1 (sl. 1. 2. 3. 4. 5.), podle husitského sborníku Litoměřického asi z r. 1480 (sl. 1. 3. 2. 6. 4. 7. 8. 9. 10.) a podle Speciálního (sl. 1. „Náš milý, svatý Václave“, 2. 4. 3.). Notace k sloce 3.—10. upravena podle sloky 1. a 2. z rkp. III E 8 a XII A 1.

1. Sva - tý Vá - cla - ve, vé - vo-do če-ské ze - mě, kně-že náš, pros za ny Bo - ha, sva - té-ho Du-cha! Kriste-le - i - son.



2. Po-mo-ci my své žá - dá - me, smi-luj se nad ná - mi, u - těš smut-né, od-veď vše zlé, sva - tý Vá-cla - ve! Kriste-le - i - son.



3. Ne-be-ské jest dvor-stvo krá - sné, bla-ze je-mu, kdož tam pů - jde, v ži-vot vě-čný, o - heň ja - sný sva - té-ho Du-cha. Kriste-le - i - son.



4 Ma-ri-a, Ma-tko žá-dou - ci, tys krá-lo-vna vše-mo-hou - ci, pro-siž za ny, za kře-sťa - ny, Ho-spo-di - na. Kři-ste-le - i - son.



5. Ty jsi dě-díc če-ské ze - mě, roz-po-meň se na své plé - mě, ne-dej za-hy-nou-ti nám i bu-dou-cím, sva-tý Vá-cla-ve! Kři-ste-le - i - son.



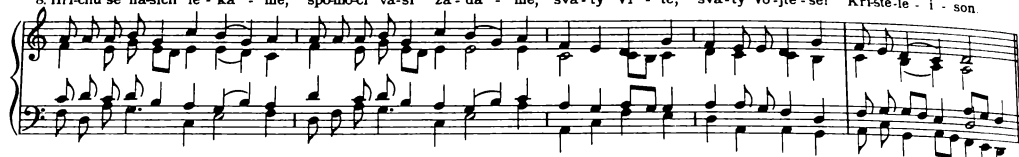
6. An-dě-lé sva-tí ne-be - ští, ra-čte nás k sobě při-vé - sti, tu, kdež slá-va ne-pře-stá - vá vě-čné-ho Bo-ha. Kři-ste-le - i - son.



7. Vši-chni sva-tí spo-má - he - -jte, za-hy-nou-ti nám ne-de - -jte, v svě-tě blu-dném ať ne-za-hy-nem! Kři-ste-le - i - son.



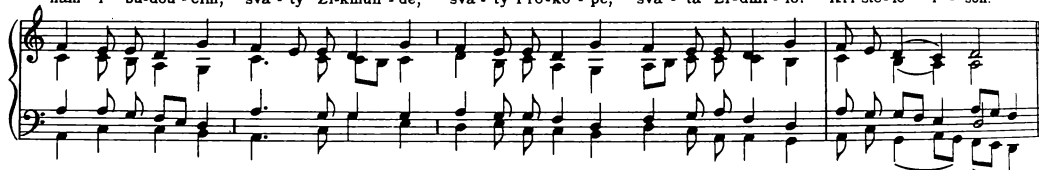
8. Hří-chů se na-šich le - ká - me, spo-mo-ci va-ší žá - dá - me, sva-tý Ví - te, sva-tý Vo-jtě-še! Kri-ste-le - i - son.



9. Vy jste dě-di-ci če-ské ze - mě, ra-čte po-mně-ti na své plé - mě, ne-de-jte za-hy-nou-ti



nám i bu-dou-cím, sva-tý Zi-kmun-de, sva-tý Pro-ko-pe, sva-tá Li-dmi-lo! Kri-ste-le - i - son.



10. Bo-hu Ot-ci chvá-lu vzde-jme, sva-tým se křížem po-že-hne-jme, ve jméno Ot-ce, i Sy-na je-ho, i sva-té-ho Du-cha. Kri-ste-le - i - son.



Svatý Václave.

Novější nápěv a text podle k. svatojan. II, 588.

1. Sva - tý Vá - cla - ve, vé - vo - do če - ské ze - mě, kni - že náš, pros za nás Bo - ha, sva - té - ho Du - cha! Kri - ste e - le - i - son.

2. Ty jsi dě - dic če - ské ze - mě, roz - po - meň se na své plé - mě; ne - dej za - hy - nou - ti nám ni bu - dou - cim, sva - tý Vá - cla - ve! Kri - ste e - le - i - son.

3. Po - mo - ci my tvé zá - dá - me, smí - luj se nad ná - mi, u - těš smu - tné, za - žeň vše zlé, sva - tý Vá - cla - ve! Kri - ste e - le - i - son.

4. Ne - be - ské jest dvor - stvo krá - sné, bla - ze to - mu, kdo tam do - jde, v ži - vot vě - čný, o - heň ja - sný sva - té - ho Du - cha. Kri - ste e - le - i - son.

5. Ma-ri-a, matko žá-dou-ci, tys krá-lo-vna vel-mo-hou-ci, pro-siž za nás, za kře-sťa-ny, svě-ho Sy-na, Ho-spo-di-na! Kri-ste e-le-i-son.

6. An-dě-lé sva-tí, ne-be-ští, ra-če nás k sobě při-vé-stí tam, kdež chvá-la ne-pře-stá-vá vě-čné-ho Bo-ha. Kri-ste e-le-i-son.

7. Vši-chní sva-tí za nás pro-ste, za-hy-nou-tí nám ne-de-jte, sva-tý Vi-te, sva-tý Nor-ber-te, sva-tý Zik-mun-de,

sva-tý Pro-ko-pe, sva-tý Vo-jtě-še, sva-tý Je-ne Ne-po-mu-cký, sva-tá Li-dmí-lo, sva-tý Vá-cla-ve! Kri-ste e-le-i-son.

8. Bo-hu Ot-ci chvá-lu vzde-jme, sva-tým křížem se že-ň-ne-jme, ve jmé-nu Ot-ce i Sy-na je-ho i Du-cha sva-té-ho. Kri-ste e-le-i-son.

Svatý Václav, české kníže.

Slova J. V. Sládka, nápěv J. E. Macana, pedagogického správce Klárova ústavu slepců v Praze, ze sbírky „V rozpuku“, vyd. Kotrba.

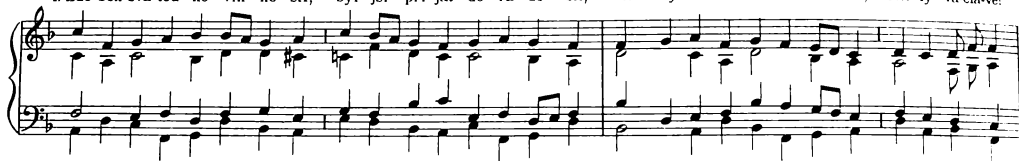
1. Sva - tý Vá-clav, če-ské kní-že, od vě - ků nám vo - je - vo-di, od po-ro-by, ka-ždé tí - že, věr-ný lid svůj o - svo-bo - di.



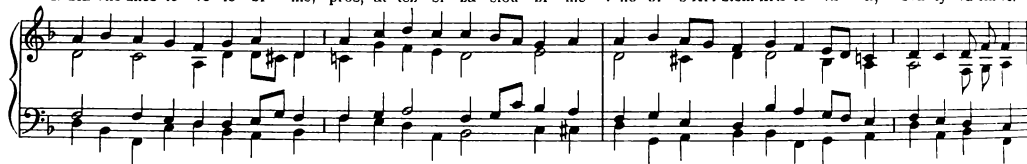
3. Če-ské ze-mě kvě-te krá-sný, v ne-bes dvůr jsi ve-šel ja-sný, v slá-vu Kri-sta ví-tě-zné-ho, sva-tý Vá-cla-ve!



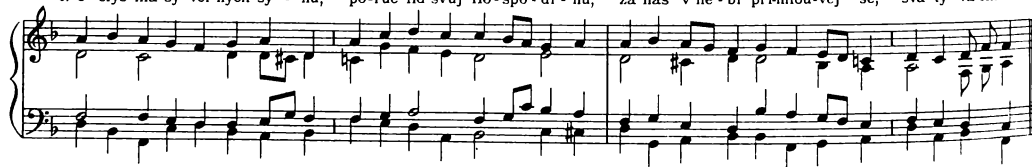
4. Zdo-ben sva-tou ne-vin-no-stí, byl jsi při-jat do ra-do-sti, v stán-ky Bo-ha vše-mo-cně-ho, sva-tý Vá-cla-ve!



5. Sla-vně dnes tě ve-le-bi-me, pros, ať též si za-slou-ží-me v ne-bi s Kri-stem kra-lo-va-ti, sva-tý Vá-cla-ve!



6. U-slyš hla-sy věr-ných sy-nů, po-ruč lid svůj Ho-spo-di-nu, za nás v ne-bi při-mlou-vej se, sva-tý Vá-cla-ve!



Písně za zemřelé.

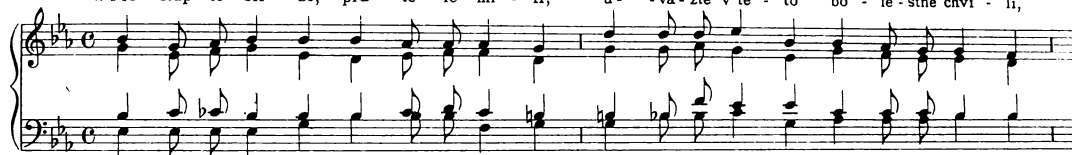
Pohřební písně.

V d o m ě.

Přistupte blíže.

„Přístup blíž k márám.“ Z Velké; Fr. Bartoš, „Národní písně moravské“ 1901, č. 2048.

1. Při - stup - te blí - že, přá - te - lé mi - lí, u - va - žte v té - to bo - le - stné chví - li,



jak náš ži - - vot ry - chle hy - ne, ja - ko květ jar - ní po - mi - ne.



2. Nezměnitelný ortel je smrti,
všemu, co živo, souzeno mřít;
pomni smrti v každém věku,
skrýt je den její člověku.

3. Bratr náš milý v zahradě Boží
k spánku dnes skráně umdlené složil,
marně nářek, marně pláč zní,
rady již Boží nezmění.

4. Vyslyš, ó Bože, pokornou žádost,
v nebesích dej mu slávu a radost,
milost tvá, jež rány léčí,
duši ať věrnou potěší!

Zapěj, srdce zarmoucené.

„Ej, již tenkrát jsem dokonal.“ Erben, „Moravské písně a říkadla“ z r. 1863, č. 508.

1. Za - pěj, srd - ce za - rmou - ce - né, po - zdra - vě - sky po - sle - dní, o - ko sl - zou
za - ro - se - né, k Bo - hu výš se po - zve - dní! Ho - di - na se při - bí - ži - la,
od nás spě - chá du - še mi - lá, z bí - dy ze - mě v rá - je stan dnes ji vo - lá ne - bes Pán.

2. Láska Boha všemocného
zve ji v říši nadhvězdnou,
aby vzala z ruky jeho
palmu slávy vítěznou.
Zalet', duše, v rajské světy,
tam, kde skví se jara květy
v Boha věčném útlůu
pod ochranou andělů.

3. V lůno hrobu nesem tělo,
v posvěcenou Boží zem,
duši vstříc se rozpelo
nebe lásky pozdravem.
Za plnění povinností
čeká ji tam na věčnosti
slávy věčné odměna,
spravedlivým slíbená.

4. Země lehká budiž tobě,
duši světlo věčné svít,
odpočívěj tise v hrobě!
Bůh ti sešli svatý klid!
Až pak jednou s nebes výše
zazní v světa dálné říše
na vzkříšení Kristův hlas,
u Boha se sejdem zas.

Život náš je plavba k hrobu.

„Život náš je plavba“. František Gregora (1819—1887), Pohřební písně a sbory (s průvodem hudby).

1. Ži - vot náš je plav - ba k hro - bu, tě - žký zá - pas s vl - na - mi, od dět - ství až



na práh ro - vu smr - ti stín jde za ná - mi, smr - ti stín jde za ná - mi.



2. V přístav jeden pluje všechno,
žebrák, rolník, měšťan, král,
stařec, žena, malé dítě,
[: podíl svůj by každý vzal.:]

3. Dálný břeh mé vlasti nové
nadějí se zelená,
po životní strasti mnohé
[: čeká mne tam odměna.:]

4. Kriste, pro své rány drahé,
pro své muky, těžký kříž,
uděl duši spásy blahé
[: tam, kde míru věčná říš.:]

V kostele.
Vysvobod' mne.

Podle choráluho „Libera“.

Vy - svo - bod' mne, ó Pa - ne,* od zá - hu - by vě - čné* v o - nen - den hrů - zy stra - šný, —.

kdy ne - be třá - sti se má i ze - mě, — † až při - jdeš sou - dit ve - ške - ren svět o - hněm, —

✠ A já hrů - zou se chvě - ji a dě - sím se, — až roz - su - dek při - jde a s ním bu - dou - cí hněv tvůj,*

kdy ne - be třá - sti se má i ze - mě, — ✠ Tot' den o - nen, tot' den hně - vu,

vše - ho sou - že - ní a bě - do - vá - ní, toť den vel - ký, nad ji - né tak hoř - ký. † Až při - jdeš sou - dit

ve - ške - ren - svět o - hněm... † Od - po - či - nu - tí vě - čné ze - mře - lým dej, Pa - ne, a svě - tlo vě - čné nechť jim sví - tí!

Vy - svo - bod' mne, ó Pa - ne,* od zá - hu - by vě - čné* v o - nen den hrů - zy stra - šný,_____*

kdy ne - be trá - sti se má i ze - mě._____ † Až při - jdeš sou - dit ve - ške - ren - svět o - hněm...

Před odchodem z kostela.

Do ráje nebes.

Chorální nápěv „In paradisum“.

Do rá - je ne - bes* ať pro - vo - dí tě an - dě - lé a při tvém při - cho - du ať mu - řed - ní - ci

tá při - jmou a tě u - ve - dou do sva - té - ho mé - sta Je - ru - sa - le - ma!

An - dě - lův ať sbo - ry te - be ví - ta - ji a tam s La - za - rem

kdy - si chu - dob - ným vě - čné - ho po - ži - vej po - ko - je!

U hrobu.

Můj mladý život dokonán.

„Můj mladý život konec má.“ Bartoš, „Národní písně moravské“ 1901, č. 2081.

1. Můj mla - dý ži - vot do - ko - nán, má ra - dost i můj žal,
 duch z lu - hů zem-ských za - lé - tá výš v na - de-hvězd - nou dál. Tam v tou - ze spě - chám
 k Je - ži - ši, by vo - chra - nu svou nej - vyš - ší mne Spa - si - tel můj vzal.

2. Tam před trůn věčné slávy své,
 kam zve mne Boží hlas,
 též vás Bůh milý povolá,
 až uzrá žití klas.
 Když na hrob v slzách přijdete,
 mé duše zbožné vzpomeňte,
 jen za to prosím vás.

3. Nuž s Bohem, milí rodiče,
 a kdož mě mívá rád,
 svou bolest Bohu poručte,
 že život mladý zvad'.
 Vždyť na čas jen se loučíme
 a na věky se spojíme,
 kde věčných květů sad.

Pojď, ó duše vyvolená.

„Pojď, dušičko vyvolená.“ Erben, „Prostonárodní české písně a říkadla“ z r. 1863, č. 801, Bartoš, „Národní písně moravské“ 1901, čís. 2014 z r. 1821.

1. Pojď, ó du-še vy-vo-le-ná, kr-ví Pá-ně vy-kou-pe-ná, při-jmi v ne-bi slá-vu vě-čnou, ra-dost rá-je ne-ko-ne-čnou!



2. Andělé již čekají tě,
vínkem slávy ozdobí tě,
zástup jasných nebešťanů
přivítá tě v rajském stanu.

3. Duše šťastná, požehnaná,
kteráž jsi tam povolána,
plná blaha, vidíš stále
pramen štěstí, nebes krále.

4. Ať, kdož může vysloviti,
lidským slovem vyjevití,
jakou radost v nebi mají
ti, kdož s Kristem přebývají.

5. Pomáhej nám, Jezu Kriste,
bychom v světě žili čistě,
potom s tebou přebývali,
věčně tebe požívali.

S mrtvým se tělem rozlučme.

„Rozžehnejme se s tím tělem.“ K. Šamotulský U III. L. Bartoš, „Národní písně moravské“ 1901, č. 2032 a 2038, K. svatojánský II, 813.

1. S mr-tvým se tě-lem ro-zlu-čme, v po-ko-ji Bo-hu po-ru-čme, v na-dě-ji tě-la vzkří-še-ní, vě-čné-ho v ne-bi by-dle-ní.



2. Ze země vzat, jde člověk v zem,
vstane však opět v těle svém,
v soudu až onen vážný čas
zvátí nás bude Kristův hlas.

3. Ve slovech těch se potěšme,
konati dobro pospěšme,
důvěrně Pána čekajme,
při smrti v něho doufejme!

4. Ježíši, pro svůj svatý kříž
přijmi tu duši v nebes říš,
šťastna ať tam se raduje,
na věky s tebou kraluje!

Mešní písně za zemřelé.

145

Bože, věrným zemřelým.

Nápěv Rob. Führera (1807—1861) k písni „Vyslyš naše volání“. Vítěšek, Zpěvy duchovní k varhanám z r. 1833, sv. II., č. IV.
K. svatojanský II, 814 a Foerstrův „Katolický varhaník“, str. 9.

1. Bo - že, věr - ným ze - mře - lým mi - lo - stiv rač bý - ti, ne - chaf své - tlo

vě - čné jim v kra - ji ži - vých svi - tí! Dej, ať v ří - ši nad - hvě - zdnou

spě - jí z mí - sta ža - lu, v ne - bi s cír - kví ví - tě - znou pě - jí to - bě chvá - lu!

Sekvence.

Evangelium.

Obětování.

Sanktus.

2. V onen hněvu, hrůzy den, Písmo jak nám praví, přijde Kristus ozářen bleskem božské slávy. Kříže svaté znamení v dáli nebes vzplane, z hrobu těsných vězení mrtvých k soudu vstane.
3. Štasten, kdo vždy odevzdán plnil vůli Boží, nebeskou mzdu Kristus Pán v ruce jeho složil. Se zástupem andělů dobří v nebe půjdou, v ráje blahém údělu věčně plesat budou.
4. Nesem, Bože, k oběti plody země naší, majíce vždy v paměti dary nad vše dražší, jež nám podal Boží Syn na svém svatém Kříži, aby shladil našich vin převelikou tíži.
5. Svatý jest Pán zástupů, svatý, nejvyšší svatý, kdož je hoden přístupu před trůn jeho zlatý? Před ním jasný Cherubín sklání u prach hlavy, slunci moře jest jen stín velké jeho slávy.

Po pozdvihování. - Hle, Bůh sám k nám přichází.

6. Hle, Bůh sám k nám při - chá - zi s ne - be - ské - ho dvo - ru, o lá - sku se

u - chá - zi u svých vlast - ních tvo - - rů. A zde v hoj - né zá - so - bě

mi - lost svo - ji sklá - - dá v chle - ba, ví - na způ - so - bě, v o - bět se - be dá - - vá.

Po pozdvihování.

7. Synu Boží, jenžto hřích
snímáš všeho světa,
nechat palma blažených
duším věrným vzkvétá;
rač je pozvat k pokoji,
mír kde svatý září
spravedlivým po boji
před tvou božskou tvář.

Přijímání.

8. Tebe, Kriste, přijali
na smrtelném loži,
dej, by s tebou plesali
v stánku lásky Boží;
se svatými anděly
Otce tvého ctili,
za vše, co zde trpěli,
věčně šťastni byli.

Závěr.

9. Až nás také povoláš
z pouti této časné,
přej nám místa, Pane náš,
v říši ncbes jasné!
Spoj nás s všemi přáteli
ve sbor jeden stálý,
bychom tobě zapělí
s nimi píseň chvály.

Otče lásky na výsosti.

„Pohřební žaltář“ Hd. učitele Mat. Linky ve Sv. Janě u Čes. Budějovic z r. 1844.

1. Ot - če lá - sky na vý - so - sti, Bo - že, pl - ný sli - to - vno - sti,

vy - slyš pro smrt Sy - na své - ho pro - sby li - du kře - stan - ské - ho!

Graduale.

2. Smíme doufat vyslyšení,
tebou jsouce ujištěni,
že tvá láska neskončená
jest i mrtvým prislibena.

Sekvence.

3. Syn tvůj za ně prosit káže,
jenž nás k lásce k bližním váže;
neb když duše neumírá,
hrob též lásky nezavírá.

Obětování.

4. Treští trpí spravedlivé
ze tvé ruky dobrotné;
jako oheň zlato čistí,
tak jim bolest slávu jistí.

Sanktus.

5. Bože svatý, neskonale,
změň již v radost jejich žaly,
by tě mohli chválit vděčně,
patřit na tě v nebi věčně.

Po pozdvihování.

6. Kriste, Božský Těšiteli,
věrných duší Spasiteli,
s námi toužíš stále býti,
ó, jak máme tebe ctíti!

Agnus.

7. V kajcnosti uznáváme,
kterak nevědčně se máme
k tobě, s nebe přichozímu,
dobrodinci největšímu.

Přijímání.

8. Jezu Kriste, chlebe živý,
Bože věčný, milostivý,
věrným duším račiž dáti
věčně tebe požívatí.

Závěr.

9. Nám pak uděl, Bože, síly,
bychom věrni tobě byli,
v milosti tvé dokonali,
s nimi pěli tobě chvály.

Lehké odpočnutí.

„Pohřební žaltář“ Hd. učitele Matěje Linky ve Sv. Janě u Čes. Budějovic z r. 1844.

1. Leh-ké od-po-či-nu-ti ze-mře-lýn dej, Pa--ne, pro tvě mi-lo-sr-den-ství ať se vše-chném sta-ne!



Jež-to vte-be vě-ři-li, zhři chůsvých se ká-li, vsí-dla raj-ská při-jmi je, slá-vy vě-čné krá-li!



Graduale.

2. Pro své rány bolestné,
Kriste, Boží Synu,
nesud přlně zemřelých,
odpusť jejich vinu!
Duše milý, přesvatý,
naplň církve žádost,
uveď duše z očistce
v nebes věčnou radost!

Sekvence.

3. Svatá Boží Rodičko,
Máti naše milá,
pros, by věrným dušičkám
milost dána byla.
Všichni svatí v nebesích
s milou matkou Páně
u Beránka Božího
orodujte za ně!

Obětování.

4. Přijmi, Otče nebeský,
dary chleba, vína
v pamět smrti bolestné
vtěleného Syna!
Libě ať se vznášejí
k tránu tvému výše,
duším věrným otevrou
brány nebes říše!

Sanktus.

5. Svatý, svatý, svatý Bůh,
Kráľ a Pán všech tvorů,
pozemských i nebeských,
archandělských sborů.
Klaň se všechno stvoření
nebeskému králi,
jenž je pro svou dobrotu
hoden cti a chvály.

Po pozdvihování.

6. Jezu Kriste, tělo tvé
budiž po vše časy
duším věrných zemřelých
zdrojem věčné spásy!
Kalich svatě krve tvé,
za hřích světa všeho,
vypros duším v očistci
milost Otce tvého!

Agnus.

7. Jezu, tichý Beránku,
rač je v ranách skrytí,
věčné světlo života
v nebi ať jim svítí!
K tobě touží z temnosti,
vyslyš jejich lkání,
odpusť tresty, které jim
k tobě přijít brání.

Přijímání.

8. S tebou ať jsou spojeni,
prosti všeho žalu,
tobě věčně zpívají
s nebešťany chválu!
V církvi Boží vítězné,
v ráje jasné záři
šťastní ať se radují
před tvou božskou tváří!

Závěr.

9. Odpočňte v pokoji
po pozemské cestě,
světlo věčné zasvíť vám
v Božím věčném městě!
V smrti naší hodině
proste za nás Pána,
aby palma vítězství
nám též byla dána.

Den ten hněvu.

„Dies irae“, složil Thomas de Celano v 13. stol. Podle k. svatojanského II, 816.

1. Den ten hně - vu, hrů - zy, tma - vý, ce - lý ve - smír v po - pel strá - ví,

Si - by - la i Da - vid pra - - ví. Ja - ká hrů - za po ob - zo - ru,

až Pán při - jde s ne - bes dvo - - ru sou - dit při - sně hří - šných tvo - - rů.

2. Hlahol mocný zazní temně

nad národy celé země:

Vstaňte, mrtví, pojďte ke mně!

Smrt se zdáš, zem i celá,

když se zvednou z hrobu těla,

aby na soud Boží spěla.

3. Předloží se kniha činů,

v níž lze čísti zemských synů

když i ctnost se chvěje v mlobě?

Na soudu když Soudec stane,

vše, co skryto, zjevně vzplae,

bez trestu nic nezůstane.

4. Co v té žalné řeknu době,

ochránce kde najdu sobě,

když i ctnost se chvěje v mlobě?

Králi hrozná velebnosti,

jenž jsi plný slitovnosti,

spas mno, zdroji útrpnosti!

5. Rozpomeň se, Jezu milý,

hříchy mé tě na kříž vbily,

neodsud mne v oné chvíli!

Hledal jsi mne do undlent,

křížem dala mi vykoupent,

kž to všechno marno nenil!

Podle chorálního nápěvu sekvence „Dies irae“.

6. Od-pušť, při-sný Soud-ce zlé-ho, v čem mě shle-dáš ne-pra-vé-ho, než den při-jde sou-du tvé-ho.



Pod tí-ží svých kle-sám či-nů, za-rdí-vám se pro svou vi-nu, Bo-že, ne-chať ne-za-hy-nu!

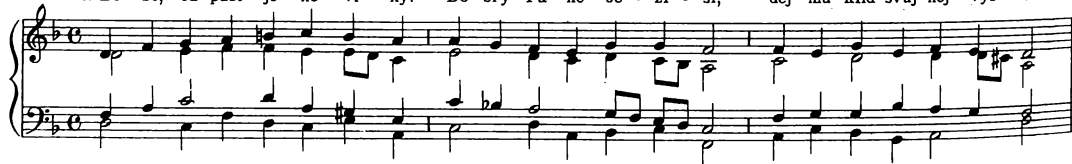


7. Marie jsi slyšel lkání,
kajícího lotra přání,
doufám též v tvé slitování.
Až tvých nejsem hoden darů,
Bože dobrý, chraň mne zmaru,
nedej zhytnout v ohně záru!

8. K ovečkám svým rač mne zváti,
trestů zlých mne zachovati,
po pravici přej mi státi!
A když pošleš zavržené
v oheň muky zasloužené,
veď mne mezi vyvolené!

9. K tobě duše má se vine,
litoší a žalem hyne,
dej, ať v tobě odpočine!
Bude pláče den a strachu,
až se člověk zvedne z prachu,
aby mzdu vzal za své činy.

10. Bo-že, od-pušť je-ho vi-ny! Do-brý Pa-ne Je-ží-ši, dej mu klid svůj nej-vyš-ší!



Za duše v očistci.

Matičko Kristova.

Edice „Nový život“, Prostějov. Nápěv a slova K. D. Lutinova.

1. Ma - ti - čko Kri - sto - va, kli - ční - ce ne - be, za du - še v o - či - stci pro - sí - me te - be.



Ma - teř - skou při - mlu - vou o - tevř jim brá - nu, o - ny už tou - ží tak po Kri - stu Pá - nu.



2. Chybily, zhržely,
zbloudily v scestí,
v lítosti ůpějí
po raišském štěstí.
Zhržely v slabosti,
chybily v zlobě,
v lásce však volají,
Matičko, k tobě!

3. Zdráva buď, Královno,
ztiš Boží hněvy,
vzdycháme vyhnání
synové Evy!
Syn tvůj nás vykoupil,
milosti plná,
dej, by nás obmyla
krev, spasná vlna!

4. Dej, ať se v srdce jím,
zármuťkem spiaté,
s oltářů vyřinou
krůpěje svatě,
ať se už zkonejší
touha a trýzeň,
ať se už ukojí
po Bohu žízeň!

5. Matičko, skloň se k nim
vládnou svou tvář,
nebeský mír ať jim
na věky září!
Ó, šťastné shledání
s Matkou a Synem!
Dej, ať se v blaženství
k sobě tam vinem!

6. Matičko, nechť tvůj plášť
hrdiny zhalí,
kteří své životy
za vlast svou dali:
Probuď je ze smrti
k novému žití,
věčné ať světlo jím
v nebesích svítí!

Odpočíněte v pokoji.

Nápěv podle Chorální knihy z r. 1847 ke Kancionálku královéhradeckému č. 17. a 18. Slova ve sbírce J. V. Kamaryta „České nář.
duch. písně“ z r. 1832. II, 86.

Od - po - čiň - te v po - ko - ji, po bo - ji, vše - chny věr - né du - ši - čky, ne - be - ské - ho krá - lov - ství

dě - di - čky! Na při - mlu - vu Ro - di - čky své při - jmi k so - bě du - še věr - né, Kri - ste, dejž jim mi - lost svou,

ať se k to - bě do - sta - nou, do - sta - nou! Na du - ši - čky vzpo - mí - nej - me, z o - čis - te jim

po - má - hej - me, bu - dou na nás vzpo - mí - nat, až my bu - dem u - mí - rat, u - mí - rat.

The musical score is written for piano in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of four systems of music, each with a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The lyrics are in Czech and are placed above the vocal line. The first system has three measures, the second and third have four measures each, and the fourth has five measures. The piano accompaniment features a steady eighth-note bass line and chords in the right hand.

Písňe při různých příležitostech.

Písňe ranní a večerní.

Minula noční hodina.

„Minula noční hodina“ v „Českém kancionále“, rkpe musea královéhradeckého z roku 1599, sign. B5, list 27b. „Děkujeme, ó Bože náš“ při druhé próze na pátek z ročníku v Dašicích z r. 1612, list 183a,

1. Mi - nu - la no - ční ho - di - na, kle - knouc na svá ko - le - na ve jmé - nu Ot - ce



i Sy - na, též i Du - cha sva - té - ho vše - je - dno - ho Ho - spo - di - na.



2. Děkujeme, ó Bože náš,
že jsi z lásky otcovské
této noci naše byl stráž
a že moci nad námi
neprovedl nepřítel náš.

3. Tebeť my, Otče, prosíme,
říd nás svatým Duchem svým,
před tebou ať nehřešíme,
ale tento celý den
tebe, Pána svého, ctíme.

4. Zažeň od nás ducha zlého,
vzdal též od nás člověka
lstivého a nepravého,
s nebe k naší ochraně
anděla nám sešli svého!

5. Poněvadž pak v potu tváří
chléb svůj jísti budeme,
Bože, dobrý hospodáři,
práci naší požehnej,
ať se nám všem dobře daří!

6. Na tvou lásku spoléháme,
poroučíme tobě vše,
co z tvé štedré ruky máme,
dejž, ať doby večerní
ve zdraví též dočkáme!

Buď, Bože, veleben.

Píseň večerní.

„Nápěvy k Oltáři“, str. 1.

1. Buď, Bo - že, ve - le - ben, dík za vše to - bě vzdá - vám, že dneš - ní
2. A kdy - bys du - ši zval dnes od - tud k sou - du své - mu, ó, kéž bys,

1. ten - to den zas šťa - stně do - ko - ná - vám. Kéž te - be, Pá - na, etím
2. Kri - ste, dal svou mi - lost ne - ho - dné - mu, bych s te - bou vě - čně byl,

1. vždy ce - lým srd - cem svým, jen za - to vrou - cně žá - dám.
2. kdes vlá - sce při - pra - vil ráj srd - ci ka - jí - cné - mu.

Anděl Páně.

Složil D. O. Po první tiskéno v „Nápěvch k Oltáři“.

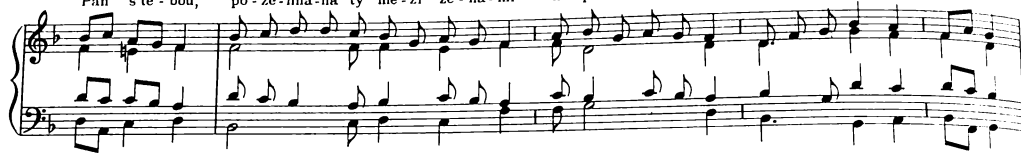
Ve jmé-nu Ot - ce i Sy - na i Du - cha sva-té - ho. A - men. An - děl Pá - ně zvě - sto - val Pan - ně Ma - ri - i* a o - no - po - ča - la z Du - cha sva-té - ho.

Zdrá - vas, Ma - ri - a, mi - lo - sti pl - ná, Pán s te - bou, po - že - hna - ná ty me - zi že - na - mi a po - že - hna - ný plod ži - vo - ta tvé - ho,

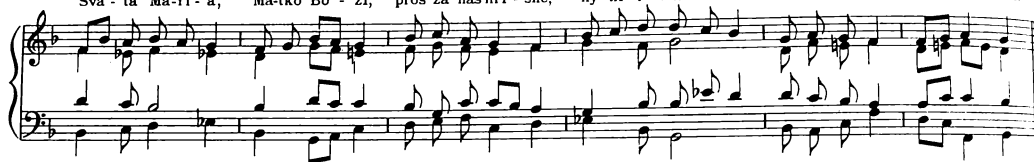
Je - žíš.* Sva - tá Ma - ri - a, Ma - tko Bo - ži, pros za nás hří - šné, ny - ni i v ho - di - nu smr - ti na - ši. A - - - men.

Aj, já dí - vka Pá - ně,* sta - niž m - se po - dle slo - va tvé - ho. Zdrá - vas, Ma - ri - a, mi - lo - sti pl - ná,

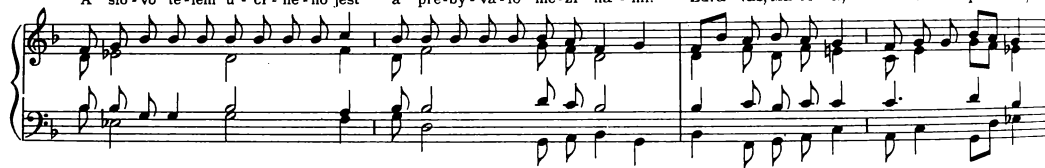
Pán s te - bou, po - že - hna - ná ty me - zi že - na - mi a po - že - hna - ný plod ži - vo - ta tvé - ho, Je - žíš .



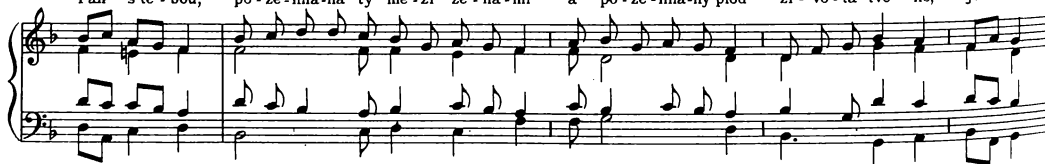
Sva - tá Ma - ri - a, Ma - tko Bo - ži, pros za nás hří - šné, ny - ní i v ho - di - nu smr - ti na - ší. A - - - men.



A slo - vo tě - lem u - či - ně - no jest* a pře - bý - va - lo me - zi ná - mi. Zdrá - vas, Ma - ri - a, mi - lo - sti pl - ná,



Pán s te - bou, po - že - hna - ná ty me - zi že - na - mi a po - že - hna - ný plod ži - vo - ta tvé - ho, Je - žíš.*



Sva - tá Ma - ri - a, Ma - tko Bo - ži, pros za náš hří - šné, ny - ni i v ho - di - nu . smr - ti na - ší. A - - - men.

Oroduj za nás, svatá Boží Ro - di - čko! Abychom hodni byli zaslibení Kristo - vých. Mo - dle - me se: Milost svou, prosíme,

Pane, rač v mysli naše vli - ti, bychom, kteří jsme andělem zvěstujícím vtělení Krista, Syna tvé - ho, po - zna - li,

skrze umučení jeho a kříž k slávě vzkříšení přivedení by - li. Skrze téhož Krista Pá - na na - še - ho. R. A - men.

Královno nebeská.

„Královno nebeská“, Regina caeli laetare. Podle Rozenplutova Kancionálu z r. 1601, str. 232.

Krí - lo - vno ne - be - ská, ra - duj se, Ma - ri - a, je - hož jsi po - ča - la,
 z mr - tvých vstal, chvá - la tvá, za nás pros Bo - ha, al - le - lu - ja.

♯ Raduj se a vesel se, Panno Maria, al - le - lu - ja. R. Z mrtvých v pravdě vstal Kristus Pán, al - le - lu - ja. ♯ Mo - dle - me se!

Bože, jenž jsi zmrtvýchvstáním Syna svého. Pána našeho, Ježíše Krista, svět o - bla - žil, uděl, prosíme, abychom na
 přímluvu Rodičky Boží, Pan - ny Ma - ri - e, dosáhli radosti vě - čné. Pro téhož Krista, Pána na - še - ho. R A - men.

Otče náš.

Podle českého Jistebnického kancionálu asi z r. 1420, str. 42, a podle tištěného Kancionálu Karlsperkova z r. 1620, str. 24.

Ot - če náš, jenž jsi na ne - be - sích, po - svět se jmé - no tvé, přijď krá - lov - ství tvé,
 buď vů - le tvá ja - ko v ne - bi, tak i na ze - mi; chléb náš ve - zdej - ši dej nám dnes
 a od - pusť nám na - še vi - ny, ja - kož i my od - pou - ští - me na - šim vin - ní - kům,
 a ne - u - vod' nás v po - ku - še - ní, a - le zbav nás od zlé - ho. A - men.

Zdrávas, Maria.

Upraveno podľa českého Jistebnického kancionálu asi z r. 1420, str. 43.

Zdrá - vas, Ma - ri - a, mi - lo - sti pl - ná, Pán ste - bou, po - že - hna - ná

ty me - zi že - na - mi a po - že - hna - ný plod ži - vo - ta tvé - ho,

Je - - zíš. Sva - tá Ma - ri - a, Ma - tko Bo - ži, pros - za nás

hří - šné, ny - ni i vho - di - nu smr - ti na - ši. A - - - - men.

Pod ochranu tvou.

„Nápěvy k Otáři.“ Složil D. O.

Pod o-chra-nu tvou* u - ti - ká-me se, — sva-tá Bo-ží Ro-di - čko! — Pros-ba-mi na-ši-mi ne-zhr-dej v po-tře-bách na - ších,

a - le o - de vše-ho ne-be-zpe-čen-ství vy-svo-bod' nás vždy - cky, ó sťa-vná a po-že-hna-ná Pan-no Ma-ri - a! —

Pa-ní na - še, pro-stře-dní-ce na - še, o - ro-do-vní-ce na - še, se Sy-nem svým nás smíř, — Sy-nu své-mu nás po-rou-čej, —

Sy-nu své-mu nás o - bě-tuj! — V Oroduj za nás, sva-tá Boží Ro-di-čko! R. Abychom hodni byli zaslíbení Kři-sto-vých.

Zdrávas, Královno, matko milosrdenství.

„Salve Regina“. Podle chorálního nápěvu V. „Laudes vespertinae“. str. 35.

Zdrá-vas, Krá-lo-vno,* ma-tko mi-lo-sr-den-ství, ži-vo-te sla-dko-sti a na-dě-je na-še, buď zdrá-va!

K to-bě vo-lá-me, vy-hna-ní sy-no-vé E-vy, k to-bě vzdy-chá-me, lka-jí-ce a pla-čí-ce

vtom-to sl-za-vém ú-do-li. I pro-tož, o-ro-do-vni-ce na-še, o-brať k nám své mi-lo-sr-dné o-či

a Je-ži-še, kte-rýž jest po-že-hna-ný plod ži-vo-ta tvé-ho, nám po tom-to pu-to-vá-ní u-kaž,

The musical score is written for voice and piano. It consists of four systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 4/4. The lyrics are in Czech and are written below the vocal line. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the right hand and a more complex, often syncopated, pattern in the left hand.

ó mi - lo - sti - vá, ó při - vě - ti - vá, ó pře - sla - dká Pan - no Ma - ri - a!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Ro - di - čko! R. Abychom hodni byli zaslibení Kri - sto - vých. V. Mo - dle - me se! Všemohoucí, věčný

Bože, jenž jsi tělo a duši přelavné Panny a Matky Marie moci Ducha svatého tak připravil, aby se stala

hodným příbytkem Syna tvé - ho, dejž nám, kteří se z její pa - má - tky tě - ší - me, abychom milostivou její

přímluvou vysvobození byli od nastávajícího zla i od smrti vě - čné. Pro téhož Krista, Pána na - še - ho. R. A - men.

Při vzývání Ducha sv.

Přiď, ó Duše přesvatý.

Antifona „Veni, sancte Spiritus“. Chorál podle „Laudes vespertinae“ 1914, str. 75.

Přiď, ó Du - še pře - - sva - tý. na - plň srd - ce svých věr - ných a o - heň lá - sky své v nich ro - zněť,

jenž jsi ná - ro - dy ro - zli - čných ja - zy - ků v je - dno - tě ví - ry shro - má - ždil.

V Sešli Ducha svatého a stvoření bu - dou. R. A obnovíš tvář ze - mě. V. Modleme se! Bože, jenž jsi Duchem svatým osvětil a poučil srdce

věřících, dej nám v též Duchu právě smýšleti a vždy se radovati z jeho ú - té - chy. Pro tétož Krista, Pána na - še - ho. R. A - men.

Přijď, ó Duše přesvatý.

Nápěv podle K. svatojanského I, 278 Hymnus „Veni sancte Spiritus“ z 12. stol., přel. K. D. Lutínov.

1. Přijď, ó Du - še pře - sva - tý, pra - men svě - tla bo - ha - tý se - šli v ze - mě do - li - nu!

Se - stup. Ot - če u - - bo - hých, dár - ce da - rů pře - mno - hých, o - svěť srd - ci hlu - bi - nu!

2. Božský Utěšiteli,
sladký duší příteli,
v tobě šťasten spočinu.
Ty mne v práci osvěžíš,
ty mne v pláči potěšíš,
v žáru pozveš do stínu.

3. Ó ty slunce blažené,
světlem lásky plamenné
naplň věrnou rodinu!
Bez tvé božské milosti
pusto v lidské bytosti,
všechnu ztrácí nevinu.

4. Smyj, co tření vina zlá,
zavlaž srdce vyprahlá,
rány zhoj, ať nezhytnu.
Osviž, co v nás chmurného,
nakloň, co je zpurného,
zbloudilé veď v otcínu!

5. Připrav nám, svým věřcím,
vroucně tebe prosícím,
sedmí darů hostinu.
Odměnu dej za ctnosti,
do věčné nás radosti
uved' v blahou hodinu!

Po díkůvzdání.

Lid tvůj tebe chválí.

„Tě Boha chválíme.“ Jako „Veselé zpíváme“. K. Šamotuleký R.VI.

1. Lid tvůj te - be chvá - li, Bo - že, vě - čný krá - li, Stvo - ri - te - le své ho
 pře - do - bro - ti - vé - ho, je - muž čest a slá - va od vě - ků se vzdá - vá.

2. Nebesa i země,
 národů všech plémě,
 andělů sbor skvělý,
 nebeský ráj celý
 zpěvují tobě
 slavně v každé době:

3. Svatý, třikrát svatý,
 zástupů Pán svatý,
 obor světa všeho
 pln je slávy jeho,
 požehnaný Pán náš,
 věky věčné Bůh náš!

4. Apoštolé slavní,
 prorokové dávní
 s mučedníků davy
 tebe ctí a slaví,
 tebe tvorstvo vzdává,
 Pánu svému zpívá:

5. Svatý, třikrát svatý,
 zástupů Pán svatý,
 obor světa všeho
 pln je slávy jeho,
 požehnaný Pán náš,
 věky věčné Bůh náš!

6. S nimi ctíme tebe,
 věčný vládce nebe,
 spolu Syna tvého,
 jednorozeného,
 rovněž Ducha pravdy,
 dárce síly, rady.

7. Kriste, králi slávy,
 Synu Boží pravý,
 od Otce jsi vyšel,
 v těle na zem přišel,
 zrozen z Panny čistě
 k spáse naší jisté.

8. Světa hřích jsi obmyl,
 osten smrti zlomil,
 vstoupils k svému Otci,
 plný slávy, moci,
 v nadehvězdáné výše,
 v blaho rajske říše.

9. V andělském až sboru
 přijdeš soudit tvorů,
 shlédni na své syny,
 odpusť nám vše viny,
 nerač soudit přísně
 činy naše hříšné!

10. Šťastní, v ráj kdo půjdou,
 s tebou věčně budou
 v kraji nebes krásném,
 v sboru duchů jasném,
 ke tvé ctí a chvále
 zpívající stále:

11. Svatý, třikrát svatý,
 zástupů Pán svatý,
 obor světa všeho
 pln je slávy jeho,
 požehnaný Pán náš,
 věky věčné Bůh náš!

Tebe Boha chválíme.

167

Tebe Boha chválíme. Nápěv Jana Děpolda Helda, pseud. Jana Orebského, lékaře a rektora pražské university (* 1770 v Třebčovicích, † 1851 v Praze). — Vitásek, Zpěvy duchovní 11., z r. 1833.

1. Te - be Bo - ha chvá - lí - me, te - be Pá - na sla - vi - me, to - bě ze - mě, svě - tlo hvězd
vzda - vá vrou - cně chvá - lu, čest, Ot - ci své - mu vě - čné - mu, nej - vyš - ší cti ho - dné - mu.

2. Tebe Pána velebi
sbory duchů na nebi,
tobě nebes výsosti,
trůny, síly, mocnosti
písně chvály zpívají,
s cherubíny plesají:

5. Tebe po všem oboru
církve svatá ve shoru
chválí Otce věčného,
Syna tvého milého,
Ducha, dárce milosti,
těšitele v žalosti.

8. Tebe vroucně vzýváme,
přispěj nám, tě žádáme;
jenž jsi světa všeho hřích
omyl v ranách přesvatých,
shlídní s nebe na lid svůj,
dědictví své vyvyšuj!

3. Svatý, svatý, svatý Bůh
Otec, Syn a svatý Duch,
Sabaoth je nazýván,
zástupů jsa mocný Pán,
slávy jeho ohlasem.
nebe zní a celá zem.

6. Kriste, králi vznešený,
Synu Boží vtělený,
ty jsi slávy své se vzdal,
člověkem se pro nás stal,
z Panny nám se narodil,
obětován za nás byl.

9. Tobě dobrořečíme,
tebe za vše chválíme,
na věky buď veleben,
tvory svými věčné ctěn,
hříchu všeho ochraň nás
tento den a všechen čas!

4. V plesu chvály radostném
apostolů slavný sněm
s mučedníky svatými,
s proroky též dávnými
tebe Pána vyznává,
svědectví ti vydává.

7. Nade smrtí zvítěziv,
vstal jsi slavně z hrobu živ,
na pravici Otce dlíš,
otvíráš nám nebes říš,
v soudu den, jak věříme,
tebe, Soudece, spatříme.

10. Hospodine, smiluj se,
nad svým lidem slituj se,
tvorů všech jsi naděje,
v tobě spása naše je,
v tebe, Bože, doufám jen,
nechť nejsem zahanben!

Tě Boha chválíme.

Podle chorálního „Te Deum“.

Tě Bo - ha chvá - lí - me, té Pá - na vy - zná - vá - me. Tě vě - éné - ho ot - ce cti ve - ške - rá spo - lu ze - mě.

To - bě vši - chni an - dě - lé, ráj ne - bes a mo - cno - sti vše - chny, sbor che - ru - bí a se - ra - fú vždy zpí - va - ji hla - sem zvu - čným:

Sva - - - - - tý. Sva - - - - - tý, Sva - tý Ho - spo - din, Pán Bůh zá - stu - pív. Ne - be - sa i ze - mě

jsou tvé ve - le - bné slá - vy pl - ny. Sbor a - po - što - lů pře - sla - vný te - be chvá - lí. I vel - ký po - čet pro - ro - ků ve - le - bi.

Těž mu-čed-ní - ků voj - sko tě chvá-li bě - lo - stné. A po ve-ške-rém svě - tě vy-zná - vá sva-tá cír - kev.

Ot - ce ne-smír-né ve-le - bno - sti, je-di-né-ho tvé-ho Sy - na cti nej-výš ho - dné-ho.

Du - cha ta-ké, U - té - ši - te - le sva-té - ho. Krá-li pře - slav-ný, — Kri - ste! Ty Bo - ha

Ot-ce jsi v pra-vdě vě - čný Syn. Ty's vy-kou-pil nás, při-jav tě-lo člo-vě-ka, a ne - bál ses ži-vo-ta pa-nen-ské-ho.

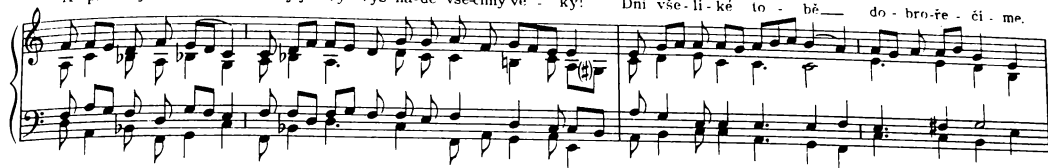
Ty o - sten smr - ti jsi pře - mo - hl a tak - to o - te - věřs svým věr - ným krá - lov - ství ne - bes. Ty na pra - vi - ej Bo - ži se - diš

ve slá - vě Ot - co - vě. Pe - - - vně vě - ři - me, sou - dít že při - jdeš. My te - be pro - sí - me,

věr - ným slu - hům rač při - spě - ti, jež jsi svou pře - dra - hou vy - kou - pil kr - ví. Dejž, by - chom též —

ktvým sva - tým při - po - čte - ní by - li v slá - vě vě - čné. Spas, Ho - spo - di - ne, ná - rod svůj a po - že - hnej dě - di - ctví své - mu!

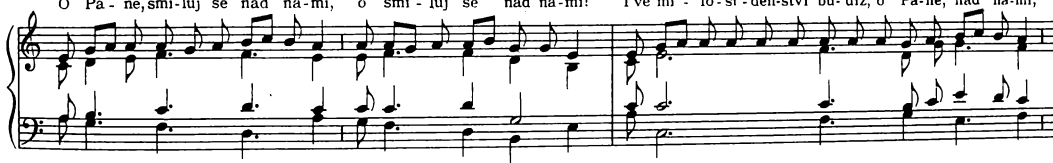
A pa - nuj nad ním — a joj vy - vyš na - de vše - chny vě - ky! Dni vše - li - ké to - bě — do - bro - ře - či - me.



A chvá - li - me jmé - no tvé pře - sva - té na vě - ky vě - kův. Rač, Ho - spo - di - ne, ve dni tom - to nás o - chra - ňo - vat o - de všech hří - chův!



Ó Pa - ne, smi - luj se nad ná - mi, ó smi - luj se nad ná - mi! Tvé mi - lo - sr - den - ství bu - diž, ó Pa - ne, nad ná - mi,



jakž pe - vně jsme dou - fa - li v te - be. Ó Pa - ne, v te - be jsem dou - fal, — ať ne - jsem ni - kdy za - han - ben!



Tobě, Bože, chvála, dík.

Nápěv z r. 1774—1780. Slova upravil Karel Dostál Lutinov.

1. To - bě, Bo - že, chvá - la, dík, vě - čný tvůr - ce vše - ho-mi-ra, ty jsi vě - ků pa - -no-vník,

to - bě já - sej ze - mě ši - rá, ne - bes ři - še, lid - stva stan ple - sej: Sva - tý, sva - tý Pán!

2. Proroci jdou před tebou,
apoštolé kloní hlavu,
sborem pěj slávu tvou
mučedníci v bílém hávu.
já sá církve, světa kruh:
Velký Otec, Syn a Duch!

3. Kriste, ty jsi slávy král,
od věčnosti světu daný,
abys klatbu s lidstva sňal,
sklonil jsi se v lůno Panny,
poraziv smrt křížem svým,
ráj jsi vrátil věčícím.

4. V září nebes přebýváš
po pravici Bohu Otci,
přijdeš zas jak soudce náš
věrným synům ku pomoci.
Pro krev pěti svatých ran
dej nám dojít rajských bran!

5. Slávu, spásu, pokoj dej
národu, jenž tobě slouží,
vod' jej, z prachu povznes jej,
dej mu život, po němž touží,
zapuď hřích a rozptyl klam,
světlo pravdy rozsviť nám!

Před kázáním a po něm.
Chvála buď Bohu našemu.

(Před kázáním.)

„Buď Bohu věčná čest.“ Řešátkův Kancionál z r. 1610, I, 21. Těž při patrem rorátním v rytmu třídobém.

1. Chvá - la buď Bo - hu na - še - mu, má - me již svě - de - ctví je - ho, jež dal nám

skr - ze Je - ži - še, Sy - na své - ho pře - mi - lé - ho, pů - vod - ce zá - ko - na vše - ho.

2. Dosvědčil o něm svatý Jan,
On že je Beránek Boží;
do jehož rukou nebes Pán
milost svou a pravdu složil,
poklad to vzácného zboží.

3. Jezu, jenžs v těle přišel k nám,
k zákonu tvému se známe,
vůdcem buď lidu svého sám,
v lásce tvé ať dokonáme,
příbytek u tebe máme.

Otče náš, milý Pane.

(Před kázáním.)

A) Slova písně složil Kliment Bosák v 15. nebo 16. stol. Starobylý text beze změny podle kancionálu podobojích. Nápěv bez rytmisace podle rožátníku Strahovského sign. DF IV 3, list 50a při písni „O milý Duše svatý“; původně při písni „Intueamur onixam virgunculam“ z husitského graduálu z r. 1512, sign. XIII A 2, list 161a, v muzejní knihovně pražské.

B) Týž nápěv rytmisovaný s textem upraveným.

Nápěv A.

1. Ot - če náš, mi - lý Pa - ne, dej nám Du - cha sva - té - ho, pro - si - me,

ať se sta - ne, pro Kri - sta, Sy - na tvé - ho, ať nás nau - čí bož - ské - ho

pra - vdu zá - ko - na zná - ti, pro - ro - ctví fa - le - šné - ho pi - lně se vy - stří - ha - ti.

2. Kriste, jenž jsi svým věrným
seslal Ducha svalého,
před věky vyvoleným
od Otce nebeského,
račíš nám této chvíle
téhoz Ducha seslati,
abychom tebe mile
mohli v slovu poznati.

3. Ó milý Duše svatý,
račíš nám hostem býti,
jenž jsi v dařích bohatý,
nemeškej k nám přijíti,
spravuj jazyk k mluvení,
dej nám dobré naučení,
nachyl uši k slyšení,
zapal srdce ke čtení!

Nápěv B.

1. Du - cha své - ho sva - té - ho nám se - šli, Ot - ěa mi - lý, dá - rce své - tla

pra - vé - ho, at' du - ši na - ši sí - li, by - chom mo - hli pra - vdy tvé

zá - kon sva - tý po - zna - ti, blu - du ce - sty ne - pra - vé se pi - lně vy - stři - ha - ti.

2. Kriste, jenž jsi věrným svým
dal podle slova svého,
spolu s Otcem nebeským
dar Ducha slíbeného,
račiž nám též s výsosti
též Ducha seslati,
bychom z jeho milosti
tě v slovu mohli znáti.

3. Milý Duše přesvatý,
rač hostem našim býti,
jenž jsi v darích bohatý,
uč nás zde zbožně žiti,
spravuj jazyk k mluvení,
osvět rozum k učení,
nachyl uši k slyšení
a zapal srdce k čtení!

Pochválen budiž Pán Bůh náš.

(Po kázání.)

Nápěv a slova beze změny z Karlsperkova Kancionálu z r. 1620, str. 294.

1. Po - chvá - len bu - diž Pán Bůh náš, kte - rýž ny - ni na - sy - til nás sva - tím slo - vem,

jenž jest po - krm na - šim du - šem. *) Al - le - lu - ja, Al - le - lu - ja, po - chvá - len buď Bůh, Al - le - lu - ja.

2. Pochválen buď i Syn Boží,
jenž jest duší našich zboží,
neboť On sám
vpravdě život vrátil zas nám.
Alleluja...

3. Pochválen buď i Duch svatý,
jenž nás učí právě znáti
Boha Otce
milého i jeho Syna.
Alleluja...

*) Alleluja... se vynechá od neděle Devátáku do Květné neděle včetně.

Litanie.

Litanie o svatých.

Nápěv chorální k latinské litanii o svatých upraven.

✠ Ho-spo-di - ne, smi-luj se nad ná-mi! R. Je - zu Kri-ste, smi-luj se nad ná-mi! ✠ Ho-spo-di - ne, smi-luj se nad ná-mi!

Je - zu Kri-ste, u - slyš nás! R. Je - zu Kri-ste, vy - slyš nás!

Otče s nebes,	Bo - že,	} smi-luj se nad ná-mi!
Synu, Vykupiteli světa,	Bo - že,	
Duchu svatý,	Bo - že,	
Svatá Trojice, jeden	Bo - že,	

Svatá Ma - ri - a,	} o - ro - duj za nás!
Svatá Boží Ro - di - čko,	
Svatá Panno pa - nen,	
Svatý Mi - cha - le,	
Svatý Gabri - e - li,	
Svatý Rafa - e - li,	

Všichni svatí andělé a archan - dě - lé, } o - ro - duj - te za nás!
 Všichni svatí blahoslavených duchů řá - do - vě,

Svatý Jene Křti-te - li, } o - ro - duj za nás! Všichni svatí patriarchové a pro-ro - ci, o - ro - duj-te za nás!
 Svatý Jo - se - fe, }

Svatý Pe - tře, }
 Svatý Pa - vle, }
 Svatý On - dře - ji, }
 Svatý Ja - ku - be, }
 Svatý Je - - ne, }
 Svatý To - má - ši, }
 Svatý Ja - ku - be, }
 Svatý Fi - li - pe, }
 Svatý Bartolo - mě - ji, }
 Svatý Ma - tou - ši, }
 Svatý Ši - mo - ne, }
 Svatý Tade - á - - ši, }
 Svatý Ma - té - ji, }
 Svatý Barna - bá - - ši, }
 Svatý Lu - cá - ši, }
 Svatý Mar - ku, }

o - ro - duj za nás!

Všichni svatí apoštolové a evange - li - sté, }
 Všichni svatí učedníci Pá - ně, }
 Všechny svaté nevinné di - tky, }

o - ro - duj-te za nás!

Svatý Ště - pá - ne, }
 Svatý Va - vřín - če, }
 Svatý Vin - cen - ci, }

o - ro - duj za nás!

Svatý Fabiáne a Šebesti - á - - ne, }
 Svatý Jene a Pa - vle, }
 Svatý Kosmo a Dami - á - - ne, }
 Svatý Gervázi a Pro - tá - zi, }
 Všichni svatí mučed - ní - ci, }

o - ro - duj-te za nás!

Svatý Sil - ve - stře, }
 Svatý Re - ho - ři, }
 Svatý Am - bro - ži, }
 Svatý Augu - sti - - ne, }
 Svatý Jero - ny - - me, }
 Svatý Mar - ti - ne, }
 Svatý Miku - lá - - ši, }
 o - ro - duj za nás!

Všichni svatí biskupové a vyzna - va - - či, }
 Všichni svatí učitelé cír - kev - ni, }
 o - ro - duj - te za nás!



Svatý Anto - ni - - ne, }
 Svatý Bene - dik - - te, }
 Svatý Ber - nar - de, }
 Svatý Domi - ni - - ku, }
 Svatý Fran - ti - šku, }
 o - ro - duj za nás!

Všichni svatí kněží a jáh - no - vě, }
 Všichni svatí mnichové a poustev - ni - - ci, }
 o - ro - duj - te za nás!



Svatá Maří Magda - le - - no, }
 Svatá Há - - to, }
 Svatá Lu - ci - e, }
 Svatá A - ne - žko, }
 Svatá Ceci - - li - - e, }
 Svatá Kate - - ři - - no, }
 Svatá Ana - - - stá - zi - e, }
 o - ro - duj za nás!

Všechny svaté panny a vdo - vy, }
 Všichni svatí a světice Bo - ží, }
 o - ro - duj - te za nás!



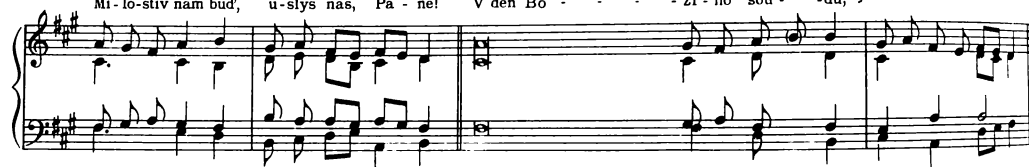
Ode vše - ho zlé - ho,
 Ode vše - ho hří - chu,
 Od hně - vu své - ho,
 Od náhlé a nena - dá - lé smr - ti,
 Od ú - kla - dů dá - blo - vých,
 Od hněvu, nenávisť a všeli - ké zlé vů - le,
 Od náklon - no - sti ne - či - sté,
 Od ble - sku - a bou - ře,
 Od metly ze - mě - lže - se - ni,
 Od moru, hla - du a vál - ky,
 Od smr - ti věč - né,
 Pro tajemství svatého vtě - le - ní své - ho,

vy - svo - bod' nás, Pa - ne!

Pro příchod svůj,
 Pro své na - ro - ze - ní,
 Pro křesť a sva - tý půst svůj,
 Pro kříž svůj a u - mu - če - ní své,
 Pro smrt svou a po - hřeb svůj,
 Pro své vzkří - še - ní,
 Pro své podivuhodné na - ne - be - vstou - pe - ní,
 Pro příchod Utěšitele Du - cha sva - té - ho,
 V den Bo - ži - ho sou - du,

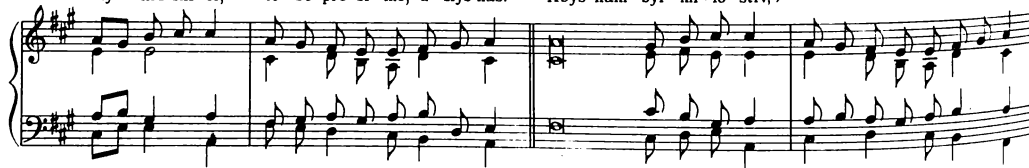
Mi - Jo - stiv nám bud', od - pusť nám, Pa - ne!
 Mi - Jo - stiv nám bud', u - slyš nás, Pa - ne!

Pro příchod Utěšitele Du - cha sva - té - ho,
 V den Bo - ži - ho sou - du,



My hří - šní - ci, te - be pro - si - me, u - slyš nás!

Abys nám od - pu - stil, } te - be pro - si - me, u - slyš nás!
 Abys nám byl mi - lo - stiv, }





Žalm 69.

Bože, k mé o - - - - - chra - ně při - spěj,*
 Nechť se han - bou zar - di,*
 Kéž zpět odejdou za - han - be - ni,*
 S hanbou a studem kéž se i - hned vzdá - lí,*
 Ať jása a plesá v to - bě ka - ždý,*
 Komu jest milá tvo - je spá - sa,*
 Já pak chudý jsem a nu - zný,*
 Tys ochrana má i po - moc,*
 Sláva Ot - - - - - ci i Sy - nu,*
 Jakož byla na počátku, budiž ny - ní i vždy - cky,*

Hospodine, pomoci mně po - spěj.
 kteří dychtí po mé du - ši.
 kteří z neštěstí meho se té - ší.
 kteří se mně smě - jí.
 kdokoli hledá te - be.
 vždyť at říká: „Pán buď sla - ven!“
 Bože, pomoci mně po - spěj!
 Hospodine, nepro - - - - - díle - vej!
 i svatému Du - chu.
 až na věky věkův. A - men.



K. Spas své služebníky, můj Bože,
L. kteří doufají v tebe.

K. Budíž nám, Pane, opevněnou
věží,

L. proti nepříteli!

K. Ničehož kéž nesvede proti nám
nepřítel,

L. a člověk nešlechtný kéž nám
již neublíží!

K. Pane, nečti nám podle hříchů
našich,

L. a neodplácej podle nepravosti
našich!

K. Modleme se za svého nej-
vyššího biskupa N.!

L. Pán ho chraň, život mu za-
chovej, na zemi ho oblažuj a ne-
vydej ho zvůli nepřátel jeho!

K. Modleme se za své dobrodince!

L. Odplatíš, Pane, životem věč-
ným všem, kteří pro jméno tvé nám
dobře čini!

K. Modleme se za věrné zemřelé!

L. Odpočinutí věčné dej jim,
Pane, a světlo věčné at jim svítí!

K. Odpočítež v pokoji!

L. Amen.

K. Modleme se za své bratry ne-
přítomné!

L. Spas své služebníky, kteří
doufají v tebe!

K. Sešli jim pomoc se svatyně!

L. A se Sionu jich ochraňuj!

K. Pane, vyslyš modlitbu mou!

L. A volání mé k tobě přijď!

K. Hospodin s vámi!

L. I s tvým duchem.

Modleme se!

Bože, jehož vlastností jest smilov-
vatí se vždycky a odpouštětí,
přijmiž prosbu naši, aby slitovná
dobrotivost tvá milostivě zprostila
vazby hříchův nás i všechny slu-
žebníky tvé.

Hospodine, prosíme tebe, abys
vyslyšel prosby pokorných a pro-
minul hříchy těm, kteří ti je vyzná-
vají, a nám rovněž odpuštění a po-
koje milostivě udělil.

Hospodine, prokaž nám milostivě
nevýslovné milosrdenství své,
zprost' nás všech hříchův i vysvo-
boď od zasloužené pókuty!

Bože, jenž hřichem urážen a po-
káním smířován býváš, shlédni mi-
lostivě na modlitby zkroušeného
lidu svého a odvrát od nás metly
svého hněvu, kterých zasluhujeme
za své hříchy!

Všemohoucí, věčný Bože, smiluj
se nad služebníkem svým, nejvyšším
biskupem naším N., a veď ho ve své
dobrotivosti na cestu věčné spásy,
aby pomocí tvou vyhledával a usi-
lovně vykonával, co se tobě líbí!

Bože, od něhož jsou svaté žádosti,
pravé úmysly a spravedliví skutky,
uděl služebníkům svým po-
koje, jehož svět dáti nemůže, aby
naše srdce přikázáním tvým byla
oddána a dni života našeho v bez-
pečí před nepřitelem pod ochranou
tvou byly pokojny.

Hospodine, ohném Ducha svatého
zapal ledví a srdce naše, abychom
sloužili tobě neposkvrněným tělem
a líbili se ti čistým srdcem!

Bože, všech věčích Stvořiteli a
Vykupiteli, uděl duším služebníků
a služebnic svých prominutí všech
hříchů, aby nábožnými prosbami
došli odpuštění, jehož si vždycky
žádali!

Činy naše, prosíme, Pane, milostí
předcházej a pomoci provázej, aby
všechny naše modlitby a skutky
tebou vždy se počínaly a tebou po-
čaté se dokonávaly!

Všemohoucí, věčný Bože, jenž pa-
nuješ nad živými i mrtvými a smi-
lováváš se nade všemi, o kterých
již předem víš, že tvoji budou pro
svou víru a skutky, pokorně tebe
žádáme, aby vědci, které jsme za-
hrnuli do modliteb svých a kteří
bud ještě dlejí na zemi, nebo již na
věčnost odesli, na přímluvu všech
svatých z milosti tvé došli odpuštění
hříchů. Skrze Pána našeho, Ježíše
Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ
jest a kraluje v jednotě Ducha sv.,
Bůh po všechny věky věkův. Amen.

K. Hospodin s vámi!

L. I s tvým duchem.

K. Vyslyš nás všemohoucí a milo-
srdný Hospodin!

L. Amen.

K. A duše všech věrných zemře-
lých pro milosrdenství! Boží odpo-
čítež v pokoji.

L. Amen.

Litanie o nejsv. jménu Ježíšově.

Nápěv chorální.

✠ Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! R. Je - zu Kri - ste, smi - luj se nad ná - mi!

✠ Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! Je - zu Kri - ste, u - slyš nás!

R. Je - zu Kri - ste, vy - slyš nás!

Otče s nebes,	Bo - že,	} smi - luj se nad ná - mi!
Synu, Vykupiteli světa,	Bo - že,	
Duchu svatý,	Bo - že,	
Svatá Trojice, jeden	Bo - že,	

Je - ži - ši,	Synu Boha	ži - vě - ho,
Je - ži - ši,	odlesku Boha	Ot - ce,
Je - ži - ši,	jasnosti světla	vě - čné - ho,
Je - ži - ši,	králi	slá - vy,
Je - ži - ši,	slunce spravedl	- no - sti,
Je - ži - ši,	Synu Marie	Pan - ny,
Je - ži - ši,	lásky	ho - dný,
Je - ži - ši,	podivu -	- ho - dný,
Je - ži - ši,	Bože	sil - ný,
Je - ži - ši,	Otče budoucího	vě - ku,
Je - ži - ši,	anděle veliké	ra - dy,
Je - ži - ši,	nejmoc - -	- něj - ši,
Je - ži - ši,	nejtrpěli -	- věj - ši,
Je - ži - ši,	nejposluš -	- něj - ši,
Je - ži - ši,	tichý a pokorný	srd - cem,
Je - ži - ši,	milovníku	či - sto - ty,
Je - ži - ši,	milovníku	du - ši,
Je - ži - ši,	Bože	po - ko - je,
Je - ži - ši,	původe	ži - vo - ta,
Je - ži - ši,	příklade	ctno - sti,
Je - ži - ši,	horlители	pro du - še,
Je - ži - ši,		Bo - že náš,
Je - ži - ši,	útočiště	na - še,
Je - ži - ši,	Otče	chu - dých,
Je - ži - ši,	poklade	vě - ři - cích,
Je - ži - ši,	pastýři	do - brý,
Je - ži - ši,	světlo	pra - vě,
Je - ži - ši,	moudrosti	vě - čná,
Je - ži - ši,	dobroto nesko -	- na - lá,
Je - ži - ši,	naše cesto a náš	ži - vo - te,
Je - ži - ši,	radosti	an - dě - lův,
Je - ži - ši,	králi patri -	- ar - chův,
Je - ži - ši,	mistře apo -	- što - lův,
Je - ži - ši,	učiteli evange -	- li - stův,
Je - ži - ši,	sílo mučed -	- ní - kův,
Je - ži - ši,	světlo vyzna -	- va - čův,
Je - ži - ši,	čistota	pa - nen,
Je - ži - ši,	koruno všech	sva - tých,

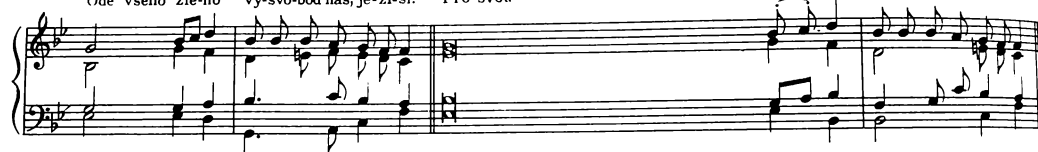
smi - luj se nad ná - mi!

Mi - lo - stiv nám buď, od - pusť nám, Je - ži - ši!
 Mi - lo - stiv nám buď, u - slyš nás, Je - ži - ši!

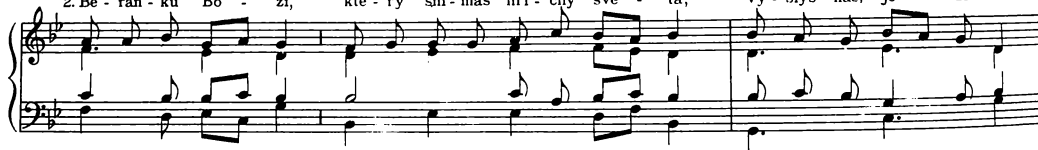


Ode všeho	hří - chu,	} vy-svo-boď nás, Je-ži-ši!
Od hněvu	svě - ho,	
Od úkladu	ďá-blo-vých,	
Od náklonnosti	ne - či - sté,	
Od smrti	vě - čné,	
Od zanedbání tvých	vnu-knu-tí,	
Pro tajemství svatého vtělení	svě - ho,	
Pro své naro - - - - -	ze - ní,	
Pro své	mlá - dí,	
Pro svůj božský	ži - vot,	
Pro své	prá - ce,	
Pro svou smrtelnou úzkost a své umu -	če - ní,	
Pro svůj kříž a svou opu - - -	ště - nost,	
Pro své	bo - le - sti,	
Pro svou smrt a svůj	po - hřeb,	
Pro své zmrtvých - - -	vstá - ní,	
Pro své nanebe - - -	-vstou-pe-ní,	
Pro své ustanovení velebné	svá-to-sti,	
Pro své	ra-do-sti,	
Pro svou	slá - vu,	

Ode všeho zlé-ho vy-svo-boď nás, Je-ži-ši!



1. Be - rán - ku Bo - ži, kte - rý sni - máš hří - chy svě - ta, od - pusť nám, Je - ži - ši!
 2. Be - rán - ku Bo - ži, kte - rý sni - máš hří - chy svě - ta, vy - slyš nás, Je - ži - ši!



3. Be - rán - ku Bo - ži, kte - rý sni - máš hří - chy svě - ta, smi - luj se nad ná - mi, Je - ži - ši!



Je - zu Kri - ste, u - slyš nás! *R* Je - zu Kri - ste, vy - slyš nás! *V* Mo - dle - me se: Pane Jezu Kriste, jenž jsi ře - kl:

„Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlucte a bude vám o - te - vře - no“, žádáme tebe, uděl nám,

prosím, vroucnosti své božské lásky, bychom celým srdcem, slovem i skutkem tebe milovali a chválili tebe nikdy

ne - u - stá - va - li. Dejž, ó Pane, abychom měli k svatému jmenú tvému úctu a spolu lásku usta - viě - nou,

poněvadž nikdy vésti ne - u - stá - váš, které v lásce své upev - ňu - ješ. Jenž žiješ a kraluješ na věky vě - kův. *R* A - men.

Litanie o nejsv. Srdci Páně.

✠ Ho-spo-di ne, smi-luj se nad ná-mi! R. Je - zu Kri-ste, smi-luj se nad ná-mi! ✠ Ho-spo-di ne, smi-luj se nad ná-mi!



Otče s nebes, Bo - že,
Synu, Vykupiteli světa, Bo - že,
Duchu svatý, Bo - že,
Svatá Trojice, jeden Bo - že,

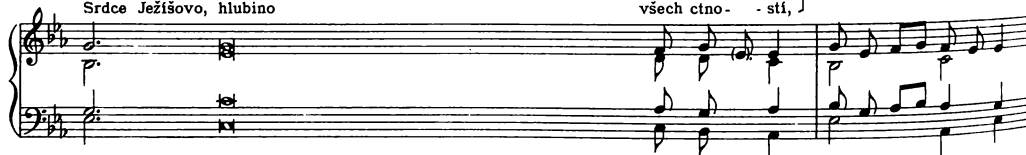
smi-luj se nad ná-mi!

Je - zu Kri-ste, u - slyš nás! R. Je - zu Kri-ste, vy-slyš nás!

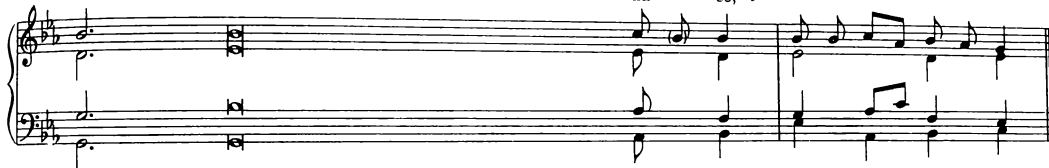


Srdce Ježíšovo, srdce Syna věčné	- - - - -	ho - Ot - ce,
Srdce Ježíšovo, v lůně panenské Matky od Duchu svatého u -	- - - - -	tvo - ře - né,
Srdce Ježíšovo, se slovem Božím podstat -	- - - - -	ně spo - je - né,
Srdce Ježíšovo, nekonečné ve -	- - - - -	leb - no - stí,
Srdce Ježíšovo, svatý chrá -	- - - - -	me Bo - ží,
Srdce Ježíšovo, stánku Boha nej -	- - - - -	vyš - ši - ho,
Srdce Ježíšovo, dome Boží a brá -	- - - - -	no ne - be - ská,
Srdce Ježíšovo, hořící vý -	- - - - -	hni lá - sky,
Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti	- - - - -	a lá - sky,
Srdce Ježíšovo, plné dobroty	- - - - -	a lá - sky,
Srdce Ježíšovo, hlubino	- - - - -	všech ctno - stí,

smi-luj se nad ná-mi!



Srdce Ježíšovo, veškeré chvály nejhod - - -	- něj - - ší,	
Srdce Ježíšovo, jež jsi králem a středem všech	srd - - cí,	
Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady moudrosti a	vě - - dy,	
Srdce Ježíšovo, v němž si Otec dobře	Bož - - ství,	
Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni	za - li - bil,	
Srdce Ježíšovo, žádosti pahrbků	při - ja - li,	smi - luj se nad ná - mi!
Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého slito	vě - - čných,	
Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří vzývají	vá - - ní,	
Srdce Ježíšovo, zdroji života a	te - - be,	
Srdce Ježíšovo, smíření za hříchy	sva - to - sti,	
	na - - še,	



Srdce Ježíšovo, potupami	na - - sy - ce - - né,	
Srdce Ježíšovo, pro hříchy	na - - še po - tře - né,	
Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušným	u - - či - ně - - né,	
Srdce Ježíšovo, kopím	pro - - bo - de - - né,	
Srdce Ježíšovo, zdroji	vše - li - ké ú - - tě - chy,	
Srdce Ježíšovo, živote náš a	na - - še vzkrí - še - ní,	smi - luj se nad ná - mi!
Srdce Ježíšovo, pokoji náš a	na - - še smí - ře - ní,	
Srdce Ježíšovo, oběti	za - hří - šní - - ky,	
Srdce Ježíšovo, spáso v tebe	dou - - la - ji - - cích,	
Srdce Ježíšovo, naděje v tobě	u - - ni - ra - ji - cích,	
Srdce Ježíšovo, všech	sva - - tých sla - - sti,	



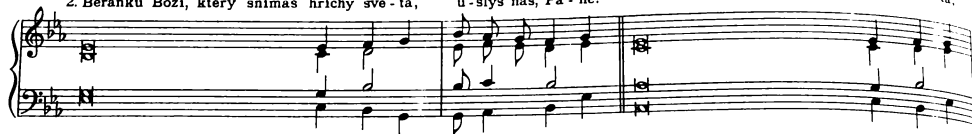
1. Beránku Boží, který snímáš hříchy své - ta,

2. Beránku Boží, který snímáš hříchy své - ta,

od - pust' nám, Pa - ne!

u - slyš nás, Pa - ne!

3. Beránku Boží, který snímáš hříchy své - ta,



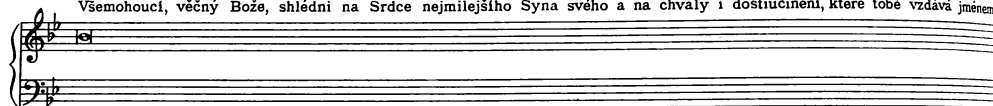
smi - lu - j se nad ná - mi!

✠ Ježíši, tichý a pokorný srd - cem.

R. Učiň srdce naše podle Srdce své - ho! ✠ Mo - dle - me se:



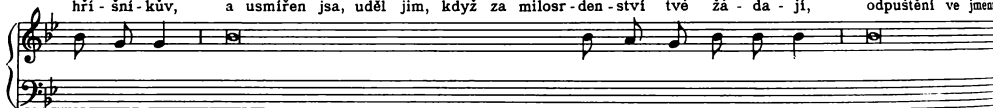
Všemohoucí, věčný Bože, shlédni na Srdce nejmilejšího Syna svého a na chvály i dostiučinění, které tobě vzdává jménem



hří - šní - kův,

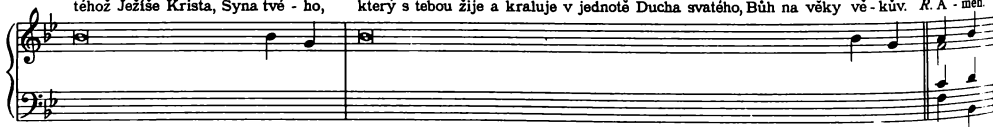
a usmířen jsa, uděl jim, když za milosr - den - ství tvé žá - da - jí,

odpuštění ve jménu



těhož Ježíše Krista, Syna tvé - ho,

který s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky vě - kův. R. A - men.



Litanie loretská o bl. Panně Marii.

V. Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! *R.* Je - zu Kri - ste, smi - luj se nad ná - mi!

V. Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! Je - zu Kri - ste, u - slyš nás!

	Otče	s ne - bes, Bo - že,	} smi - luj se nad ná - mi!
	Synů, Vykupiteli	svě - ta, Bo - že,	
	Duchu	sva - tý, Bo - že,	
	Svatá Trojice,	je - den Bo - že,	

R. Je - zu Kri - ste, vy - slyš nás!

Svatá Ma - ri - a,
 Svatá Boží Ro - di - čko,
 Svatá Panno pa - nen,
 Matko Kri - sto - va,
 Matko božské mi - lo - sti,
 Matko nej - čist - ší,
 Matko nejči - sto - tněj - ší,
 Matko nepo - skvr - ně - ná,
 Matko nepo - ru - še - ná,
 Matko lásky hod - ná,
 Matko podivu hod - ná,
 Matko dobré ra - dy,
 Matko Stvoři - te - lo - va,
 Matko Spasi - te - lo - va,
 Panno nej - mou - dřej - ší,
 Panno cti - hod - ná,
 Panno slav - ná,
 Panno moc - ná,
 Panno dobro - ti - vá,
 Panno věr - ná,

o - ro - duj za nás!

Zrcadlo spravedl - no - sti,
 Stolice mou - dro - sti,
 Příčina naší ra - do - sti,
 Nádobo du - chov - ní,
 Nádobo po - čest - ná,
 Vznešená nádobo pobož - no - sti,
 Růže du - cho - vni,
 Věže Davi - do - va,
 Věže ze slonové ko - sti,
 Dome zla - tý,
 Archo ú - mlu - vy,
 Bráno ne - bes - ká,
 Hvězdo ji - třní,
 Uzdravení ne - moc - ných,
 Utočiště hři - šní - kův,
 Potěšení zarmou - ce - ných,
 Pomocnice kře - sťa - nů,

o - ro - duj za nás!



Královno
 Královno patri - - -
 Královno
 Královno apo - - -
 Královno mučed - - -
 Královno vyzna - - -
 Královno
 Královno všech
 Královno bez poskvrny hříchu prvotního
 Královno posvátného
 Královno

an - dě - lův,
 ar - chův,
 pro - ro - ků,
 što - lův,
 ní - kův,
 va - čův,
 pa - nen,
 sva - tých,
 po - ča - tá,
 rů - žen - ce,
 po - ko - je,

o - ro - duj za nás!



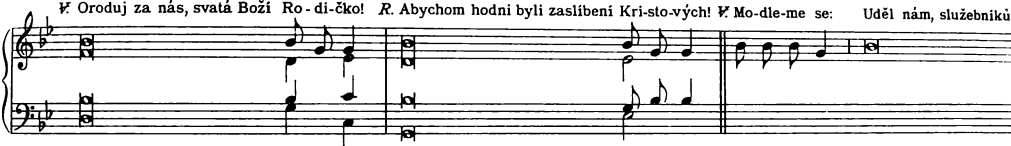
1. Be - rán - ku Bo - - ží, kte - rý sni - más hří - chy svě - ta,
 2. Be - rán - ku Bo - - ží, kte - rý sni - más hří - chy svě - ta, od - pust' nám, Pa - ne!
 u - slyš nás, Pa - ne!



3. Be - rán - ku Bo - - ží, kte - rý sni - más hří - chy svě - ta, smi - luj se nad ná - mi!



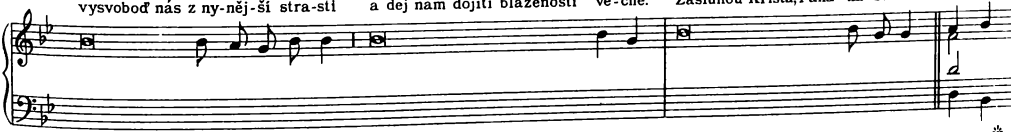
℥. Oroduj za nás, svatá Boží Ro - di - čko! R. Abychom hodni byli zaslíbeni Kri - sto - vých! ℥. Mo - dle - me se: Uděl nám, služebníkům



svým, prosíme, Pane Bože, stálého zdraví myslí i tě - la a na slavnou přímluvu blahoslavené a neporušené Panny Marie



vysvoboď nás z ny - něj - ší stra - stí a dej nám dojiti blaženosti vě - čné. Zásluhou Krista, Pána na - še - ho. R. A - men.



Litanie o sv. Josefu.

Složil Josef Cibulka, 1919.

✠ Ho-spo-di-ne, smi-luj se nad ná-mi! R. Je-zu Kri-ste, smi-luj se nad ná-mi! ✠ Ho-spo-di-ne, smi-luj se nad ná-mi!

Ot-če s ne - - - bes, Bo-že, }
 Sy-nu, Vykupiteli své - ta, Bo-že, } smi-luj se nad ná-mi!
 Du-chu sva - - - tít, Bo-že, }
 Sva-tá Trojice, je - - den Bo-že, }

Je-zu Kri-ste, u - slyš nás! R. Je-zu Kri-ste, vy-slyš nás!

Sva-tá
 Sva-tý
 Sla-vný potomku
 Svě-tlo patri -
 Snou-ben-če Boží
 Či - stý ochránce
 Pě-slou-ne Syna
 Be-dlí-vý strážce
 Hla-vo svaté
 Jo-se-fe, nad jiné
 Jo-se-fe, nad jiné
 Jo-se-fe, nad jiné
 Jo-se-fe, nad jiné

Ma-ri-a,
 Jo-se-fe,
 Da-ví-dův,
 Ro-di-čky,
 Pan - ny,
 Bo-ží-ho,
 Kri - stův,
 Ro-di - ny,
 či - stý,
 mou - dřv,
 sta-leč-ný,

o - ro-duj za nás!

Jo-se-fe, nad jiné
 Jo-se-fe, nad jiné
 Zr-ca-dlo trpěli - -
 Mi-lo-vníku
 Vzo-re
 O - kra - so rodinného
 O - chrán-ce
 Zá-šti - lo
 Ú - tě - cho
 Na-dě - je
 Pa-tro - ne umíra - -
 Je - hož strachují se duchové
 O - chrán-ce církve

po-sluš-ný,
 věr - ný,
 vo - stí,
 chu-do-by,
 děl-ní - kův,
 ži - vo - ta,
 pa - nen,
 ro - din,
 u - bo-hých,
 ne-moc-ných,
 ji - -cích,
 tem-no - stí,
 sva - - té,

o - ro-duj za nás!

1. Be - rán - ku Bo - ži. kte - rý sní - más hří - chy svě - ta.
 2. Be - rán - ku Bo - ži. kte - rý sní - más hří - chy svě - ta. od - pusť nám, Pa - ne!
 vy - slyš nás, Pa - ne!

3. Be - rán - ku Bo - ži. kte - rý sní - más hří - chy svě - ta. smi - luj se nad ná - mi!

✠ Ustanovil ho pánem domu své - ho. R. A vladařem všeho majetku své - ho. ✠ Mo-dle-me se: Bože, jenž jsi v nevystihlé

prozřetelnosti vyvolil svatého Josefa za snoubence své nejsvětější Ro - di - čky, dej nám, prosíme, aby přimluvcem

na - šim byl na ne - bi, jehož jako ochránce ctíme na ze - mi. Jenž žiješ a kraluješ na věky vě - kův. R. A - men.

Litanie o sv. patronech.

Nápěv podle „Hospodine pomiluj ny“ a „Svatý Václave“. D. O.

✠ Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! R. Je - zu Kři - ste, smi - luj se nad ná - mi!

✠ Ho - spo - di - ne, smi - luj se nad ná - mi! Je - zu Kři - ste, u - slyš nás! R. Je - zu Kři - ste, vy - slyš nás!

Ot - če, s ne - - bes	Bo - že,	} smi - luj se nad ná - mi!	Sva - tá Ma - ri - a,	} o - ro - duj za nás!
Sy - nu, Vykupiteli svě - ta.	Bo - že,		Svatá Bo - ží Ro - di - čko,	
Du - chu sva - - tý,	Bo - že,			
Sva - tá Trojice, je - den	Bo - že,			

Svatá pan - no pa - nen,
 Sva - tý Jo - se - fe,
 Sva - tý Voj - tě - še,
 Sva - tý Je - ne,
 Sva - tý Vi - te,
 Sva - tý Vá - cla - ve,
 Sva - tý Zik - mun - de,

o - ro - duj za nás!

Svatý Kosmo a Da - mi - á - ne,
 Svatý Benedik - te s bra - tří - mi,
 Svatý Cyrile a Me - to - de,

o - ro - duj - te za nás!



Sva - tý Nor - ber - te,
 Sva - tý Pro - ko - pe,
 Sva - tá Lid - mi - lo,
 Blahoslave - ná A - než - ko,

o - ro - duj za nás!

Všichni svatí patronové vla - sti na - ši, o - ro - duj - te za nás!



* Všichni svatí a světi - ce Bo - ži, při - mlu - vej - te se za nás!

* Mi - lo - stiv nám buď, od - pusť nám, Pa - ne!
 * Mi - lo - stiv nám buď, u - slyš nás, Pa - ne!



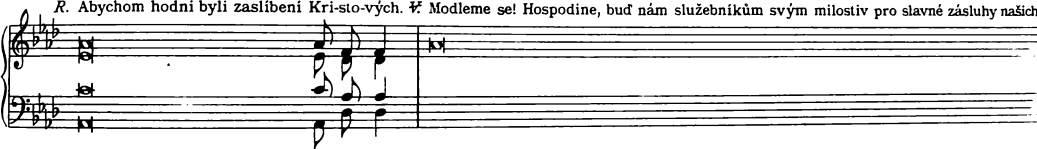
1. Be-rán-ku Bo - ži, kte-rý sni-máš hři-chysvě - ta, od - pusť nám, Pa - ne! 2. Be-rán-ku Bo - ži, kte-rý sni-máš hři-chysvě - ta,



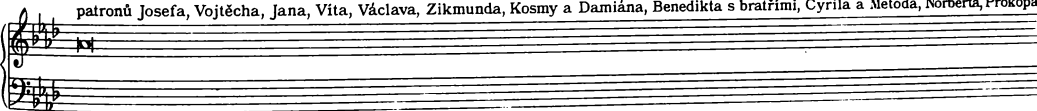
u - slyš nás, Pa-ne! 3. Be-rán-ku Bo - ži, kte-rý sni-máš hři-chysvě - ta, smi-luj se nad ná-mi! V. Orodujte za nás, svatí o-chrán-cové!



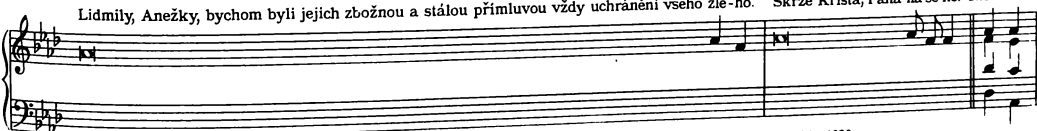
R. Abychom hodni byli zaslibení Kři-sto-vých. V. Modleme se! Hospodine, buď nám služebníkům svým milostiv pro slavné zásluhy našich



patronů Josefa, Vojtěcha, Jana, Vít, Václava, Zikmunda, Kosmy a Damiána, Benedikta s bratřími, Cyrila a Metoda, Norberta, Prokopa,



Lidmily, Anežky, bychom byli jejich zbožnou a stálou přímluvou vždy uchránění všeho zlé-ho. Skrze Krista, Pána na-še-ho. R. A-men.



Veliké i malé litanie o sv. patronech schválila kongregace posv. obřadů reskriptem z 9. března 1921 č. 35—1920.
Při malých litaních vynechají se prosby, označené hvězdičkou.

Nešpory o nejsvětější svátosti.

Vzorce žalmové podle chorálu vydání vatikánského; antifony na motivy chorálů a na staročeské písně o Božím Těle. Na slova dr. Jana Hojla, univ. profesora v Olomouci, nápěvy upravil D. O., 1919.

Otče náš . . . Zdravas Maria (potichu).

Kněz: Bo - že, ku mé o - chra - ně při - spěj! *Lid:* Ho - spo - di - ne, po - mo - ci mně po - spěj!

Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, ja - kož by - la na po - čá - tku.

bu - diž ny - ní i vždy - cky až na vě - ky vě - kův. A - - men. *Mimo púst.* Al - le - lu - - ja.

The musical score is written for piano and voice. It consists of three systems. The first system has two vocal parts: 'Kněz' (priest) and 'Lid' (people). The second system continues the vocal lines. The third system includes a 'Mimo púst.' (outside) section. The piano accompaniment is in G major (one sharp) and 4/4 time. The lyrics are in Czech and relate to the Eucharist.

1. Antifona. VIII. g.

Kněz na vě-ky* Kri-stus po-dle řá-du Mel-chi-se-de-cho-va chléb a ví-no v o-bět dal. 201

Žalm 109. ⁴⁾

1. Pra-vil Bůh Otec ke Kristu Pá-nu: „Zasedej po mé pra-vi-ci!“

Lid: 2. Za podnož tvých

3. Na Sionu vztýčím žezlo tvé	no - hou *	nepřá -	- te - le	po - lo - žím.
4. Panuj ve dnech své	mo - ci, *	vládni u -	- pro - střed	ne - přá - tel.
5. Zplodil jsem	slá - vy, *	panuj	v le - sku	pře - sva - tům.
6. Já, Hospodin, přísahu	te - be *	z lůna	své - ho	pře - de dnem.
7. „Podle Melchisedechova	sklá - dám *	a nebu -	- du ji	že - le - ti: *
8. Kristus bude. Otče, po pravici	řá - du *	budeš ty	kně - zem	na vě - ky: *
9. mezi národy soud	to - bě, *	v den hněvu bude	krá - le	po - ti - rat,
10. Z potoka ponižení bude	ko - nat, *	třištit hlavy	v čet - ných	kra - ji - nách.
11. Sláva Otci i	pí - ti, *	za to povznese	hla - vu	do vý - še.
12. jakož byla na po -	Sy - nu, *	také	Du - chu	sva - té - mu,
	čát - ku, *	budiž nyní i vždy -	- cky	až na vě - ky!

1. Antifona. VIII. g.

Kněz na vě-ky* Kri-stus po-dle řá-du Mel-chi-se-de-cho-va chléb a ví-no v o-bět dal.

⁴⁾ Při žalmech se zpívá počáteční melodie jen u verše prvního; u ostatních se vynechává.

2. Antifona. II. D.

Mi - lo - sti - vý Ho - spo - din* po - krm dá - vá těm, kdož se ho bo - jí, na pa - má - tku di - - vů svých.

Žalm 110.

1. Chci tě slavit, Pane, z celého srdce své - ho* ve sboru spravedlivých, jakož i v ob - ci.

Lid: 2. Veliká jsou Hospodinova

3. Slavná a velebná jest činnost

4. Ustanovil památku na své

5. Pokrm dává těm, kdož se ho

6. Moc svých skutků ukázal lidu

7. Díla rukou jeho jsou věrnost a

8. Je to utvrzeno na věky

9. Vykoupení seslal svému

10. Svaté jest a hrozné jméno

11. Blahé má poznání, kdokoliv tak

12. Sláva Otci i

13. jakož bylo na počátku, budež nyní i

dí - la,*

je - ho*

di - vy,*

bo - jí,*

svě - mu*

prá - vo*

vě - kův,*

li - du,*

je - ho;*

či - ní,*

Sy - nu*

vždy - cky,*

dokonalá podle všech je - - ho plá - nu.

a zůstává na věky spravedl - - nost je - ho.

milosrdný a milosti - - - vý jest Pán

na věky je pamětliv své smlou - vy.

odevzdav mu, čím pohané dědi - čně vlá - dli.

všecko, co ustanovil, je spo - - le - hli - vo.

vydáno upřímně a spra - - ve - dli - vě.

věčnou platnost udělil své smlou - vě.

počátek moudrosti je bá - - zeň Pá - ně.

chvála jeho zůstane na vě - - ky vě - kův.

i svaté - - - - mu Du - chu.

až na věky vě - - - - kův. A - men.

2. Antifona. II. D.

Mi - lo - sti - vý Ho - spo - din* po - krm dá - vá těm, kdož se ho bo - jí, na pa - má - tku di - - vů svých.

3. Antifona. III. a.

Ka - lich spá - sy zdvi - - hnu,* po - dám Bo - hu o - bět chvá - - ly.

203

Žalm 115.

I. V Bo - ha důvěru mám a pro - to mlu - vím,* ačkoliv jsem vel - - mi skli - čen.

Lid: 2. Říkám ve svém

roz - ru - še - ní:	„každý člo - - - věk zkla - me!“
Ho - spo - di - nu	za vše, co uči - - nil pro mne?
spá - su zdvi - hnu,*	a jméno Páně bu - du vzý - vat.
da - né spl - ním	před veškerým je - ho li - dem.
Ho - spo - di - nu,*	aby zemřel je - ho cti - tel.
jsem tvůj slu - ha,*	rozvázal jsi mo - je pou - ta.
o - bět di - ků	a jméno Páně bu - du vzý - vat.
da - né spl - ním	před zrakem všeho li - du je - ho.
Pá - na mé - ho,*	Jerusaleme, pro - - střed te - bu.
Ot - ci, Sy - nu	i sváté - - mu Du - chu,
jakož byla na počátku,	až na věky vě - kův. A - men.

3. Antifona. III. a.

Ka - lich spá - sy zdvi - - hnu,* po - dám Bo - hu o - bět chvá - - ly.

18

4. Antifona. IV. E.

Ja - ko mla - dé o - li - vy* buď - tež sy - no - vé cír - kve ko - lem sto - lu Pá - - né!

Žalm 127.

1. Bla - ze každému, kdo se bo - ji Pá - - na,* kdo chodí po je - ho ce - stách.

Lid: 2. Uživati smíš z prá - - - - - ce svých ru - kou,* blaze a do - bře je to - bě.

3. Manželka tvá jest jako kmen vinný ve zdech do - mu tvé - ho,* synové tvoji jako mladé olivy ko - - - - - lem sto - lu tvé - ho.

4. Ejhle, tak dochází pože - - - - - hná - ní kaž - dý,* kdo se bo - ji Pá - na.

5. Žehnej tobě Hospodin se Si - o - na,* bys viděl blaho Jerusalema všechny dny ži - vo - ta své - ho,

6. abys viděl sy - - - - - ny svých sy - nů,* a Isra - - - - - e - lo - vo ště - stí.

7. Sláva budiž Ot - - - - - ci i Sy - nu* též sva - té - mu Du - chu,

8. jakož byla na počátku, budiž ny - - - - - ní i vždy - cky* až na vě - - - - - ky vě kův. A - men.

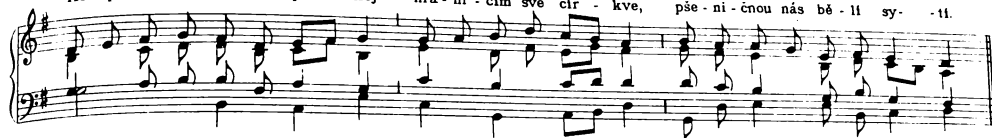
4. Antifona. IV. E.

Ja - ko mla - dé o - li - vy* buď - tež sy - no - vé cír - kve ko - lem sto - lu Pá - - né!

5. Antifona. VII. a.

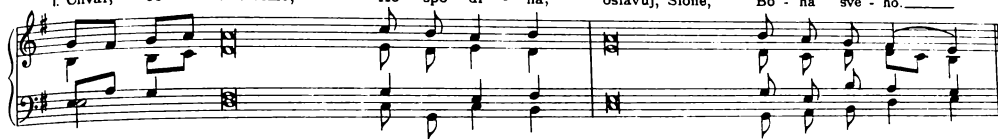
205

Ho - spo - din, jenž dá - vá po - koj* hra - ni - cím své cír - kve, pše - ni - čnou nás bě - li sy - - tí.



Žalm 147.

1. Chval, Je - - rusaleme, Ho - spo - di - na,* oslavuj, Sione, Bo - ha své - ho. —



Lid: 2. Závorám bran tvých

3. Zjednáva pokoj

4. Posilá na zemi

5. Dává snih

6. Led metá

7. Vysílá slovo své a

8. Zjevuje své slovo

9. Žádému národu tak

10. Sláva budiž

11. jakož byla na počátku,

pev - nost dá - vá,*

hra - ni - cím tvým,*

roz - ka - zy své,*

ja - ko vl - nu,*

v kru - po - bi - ti,*

roz - pou - ští vše,*

Ja - ko - bo - vi

ne - u - či - nil,

Ot - ci, Sy - nu

bu - diž vždy - cky

dětem tvým

pšeničnou tě

rychle spěje

rozsévá jini

kdož vydrží

vitr jeho vane a hned

a Israeli svá práva i

svých zákonů jim

i sva -

až na věky

v to - bě že - hná. —

bě - li sy - tí.

slo - vo je - ho.

ja - ko po - pel.

je - ho mra - zu?

te - kou vo - dy.

roz - hod - nu - ti.

ne - o - zná - mil.

řez - mu Du - chu.

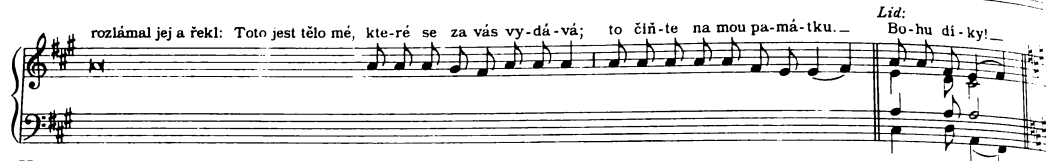
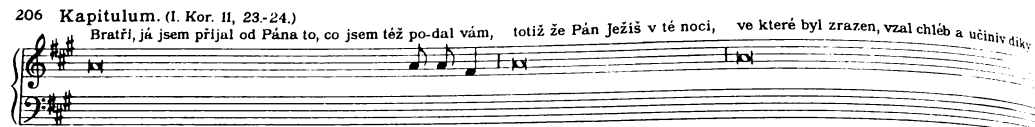
vě - kův. A - men.



5. Antifona. VII. a.

Ho - spo - din, jenž dá - vá po - koj* hra - ni - cím své cír - kve, pše - ni - čnou nás bě - li sy - - tí.





Hymnus. III.

Lid: 1. Chval-te, ú - sta, pi - sni vrou - ci Tě - lo Pá - ně v prů - vo - du, — chval-te ka - lich kr - ve skvou - ci,



2. Nám byl dán i zrozen z Panny,
tělo čisté na se vzal,
bydle mezi pozemšťany,
símě slova rozšíval,
než se vrátil v rajske stany,
divuhodný zákon dal.

3. Za večere sedá k stolu
v posled s bratři družinou,
po zákonu jedí spolu
krmi svatou, povinnou,
dvanáctu apoštolů
sebe dává hostinou.

4. Slovo z chleba Tělo chystá,
jež má lidstvo k nebi vznést,
vino mění ve krev Krista,
a kde smysl zmaten jest,
přesvědčiti srdce čistá
stačí pouhá víry zvěst.

5. Před svátostí touto slavnou
ve prach kloňme kolena,
bohoslužbu starodávnou
nahraď nová vznešená;
tam, kde lidské smysly slábnou,
všechno víra znamená.

6. Otci Tvůrci, Zrozenému
zazní chvála, dík a ples,
čest a spása, síla Jemu,
žehnání se vznášej dnes,
Duchu z obou zyslanému
hlahol zpěv až do nebes! Staň se!

F. Chléb s nebe dával jsi jim, alle - lu - ja.

R. Všechnu líbeznost v sobě mající. alle - lu - ja.

207

Antifona k „Magnificat“ VI F.

Ó, jak při - je - mný jest,* Pa - ne, duch tvůj, kte - rý ch - tě - je do - ká - za - ti, jak jsi slad - ký na své sy - ny, chle - bem něj - chut - nej - šim,

s ne - be da - ným, chu - dé do - bro - di - nim za - sy - pá - váš, sy - té bo - há - če pro - pou - šte - je s ru - kou práz - dnou.

Magnificat.¹

1. Ve - le - bí duše má
2. Shlé - dl na nízkost své
3. Ve - li - ké věci učinil mi
4. Je - ho mi - losrdenství jest od pokolení k po - ko - le - ní
5. Ra - me - nem svým moc
6. se - sa - zuje
7. Chu - dé statky
8. U - jal se Israele, svého
9. mi - lo - srdným že bude
10. Slá - va budiž
11. ja - kož byla na počátku,

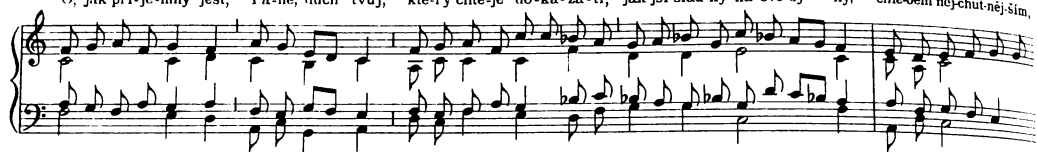
Ho - spo - di - na * a v Bohu, mém Spasiteli
slu - žeb - ní - ce, hle, od této chvíle mi žehnati budou všichni
ten, jenž mo - cný,* jehož jest
s těmi, kteří
vy - ko - ná - vá,* rozplytuje v srdcích svých pyšně
mo - cné strů - nu,* nízké však
za - sy - pá - vá,* boháče však propouští
slu - žeb - ní - ka,* pamětliv jsa slibu daného
k A - bra - ha - mu,* a potomstvu jeho
Ot - ci, Sy - nu,* i sva -
teď i vždy - cky,* až na věky

duch můj ple - sá.
ná - ro - do - vě.
jmé - no sva - té.
bo - ji se ho.
smý - ále - ji - ci,
vy - vy - šu - je.
s ru - kou práz - dnou.
ot - cům na - šim,
na čas vě - čný.
tě - mu Du - chu,
vě - kův. A - men.

¹⁾ Př. „Magnificat“ zpívá se počáteční melodie u všech verzí.

Antifona k „Magnificat“ VI. F.

Ó, jak při-je-mný jest,* Pa-ne, duch tvůj, kte-rý chlé-je do-ká-za-ti, jak jsi slad-ký na své sy - ny, chle-bem nejchut-něj-sím,



s ne-be da - ným, chu-dé do-bro-di-ním za-sy - pá - váš, sy-té bo-há-če pro-pou-ště - je s ru-kou práz-dnou.



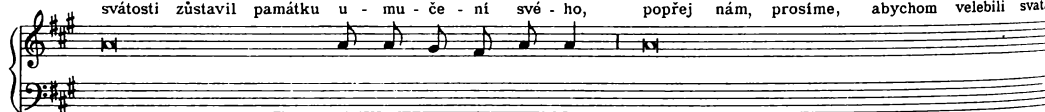
✠ Ho - spo - din s vá - mi!

R I s tvým du - chem.

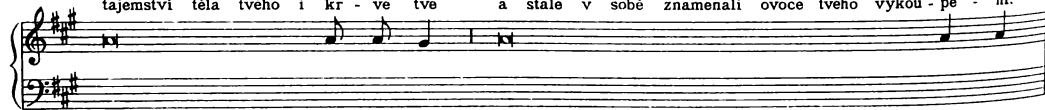
✠ Modleme se! Bože, jenž jsi nám v podivuhodné



svátosti zůstavil památku u - mu - če - ní své - ho, popřej nám, prosíme, abychom velebili svatá



tajemství těla tvého i kr - ve tvé a stále v sobě znamenali ovoce tvého vykou - pe - ní.



Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Du-cha sva-té-ho Bůh po všechny věky vě-kův. *R. A - men.*

✚ Ho - spo - din s vá - mi! *R. I* s tvým du-chem. ✚ Do - bro - řeč - me Pá - nu. *R. Bo - hu* dí - ky!

✚ Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží odpočínej v po - ko - ji! *R. A - men.*

Otče náš... (potichu). ✚ Hospodin udeľiž nám svého po - ko - je, *R. a života věčného!* A - men.

Konec.

Pomoc Boží zůstávej vždy s ná - mi! *R. A - men.*

„Královno nebeská“, str. 158. } *Potom konec.*
nebo
„Zdrávas, Královno“, str. 162.

Nešpory mariánské.

Slova Jana Hejčla, hudba D. O. Editio „Cyril“ 1912.

Kněz:
Bo - že, ku mé o - chra - ně při - spěj!
Lid:
Ho - spo - di - ne, po - mo - ci mně po - spěj!

Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, ja - kož by - la na po - čá - tku,

bu - diž ny - ní i vždy - cky, až na vě - ky vě - kův. A - men. *Mimo púst.* Al - le - lu - ja.

1. Antifona. II. D.

V ne - bi, kde král sto - lu - je,* na - rdem tvá pro - sba dý - chá.

211

Žalm 109.

1. Pra - vil Bůh Otec ke Kristu

Pá - nu:* „Zasedej po mé pra - vi - ci!

Lid: 2. Za podnož tvých

3. Na Sionu vztyčím žezlo tvé

4. Panuj ve dnech své

5. Zplodil jsem

6. Já, Hospodin, přísahu

7. „Podle Melchisedechova

8. Kristus bude, Otče, po pravici

9. mezi národy soud

10. Z potoka ponižení bude

11. Sláva Otci i

12. jakož byla na po - - - - -

no - hou*

mo - ci.*

slá - vy.*

te - be.*

sklá - dám*

řá - du.*

to - bě.*

ko - nať,*

pí - ti;*

Sy - nu*

čá - tku,*

nepráte - -

Vládní upro -

panuj v le -

z lůna své -

a nebudu

budeš knězem

v den hněvu bude krá -

trřísti hlavy v čet -

za to povznese hla -

také Du - - - - -

budiž nyní i vždycky

- le po - lo - žím.

- střed ne - prá - tel!

- sku pře - sva - těm.

- ho pře - de dnem.

ji že - le - ti:

ty na vě - ky!

- le po - tí - rať,

- ných kra - ji - nách.

- vu do vý - še.

- chu sva - té - mu,*

až na vě - ky!

1. Antifona. II. D.

V ne - bi, kde král sto - lu - je,* na - rdem tvá pro - sba dý - chá.

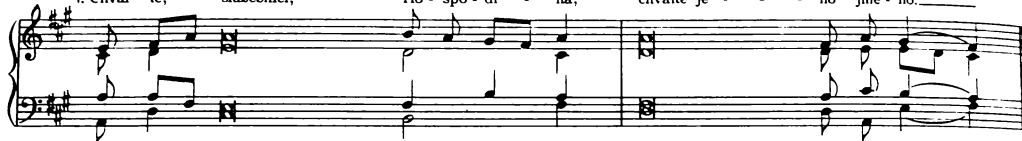
2. Antifona. III. a.

Le - vi - ce Bo - ha pod hla - vou tvo - ji jest,* pra - vi - ce je - ho tě ob - ji - má.



Žalm 112

1. Chval - te, služebníci, Ho - spo - di - na,* chvalte je - - - ho jmé - no.

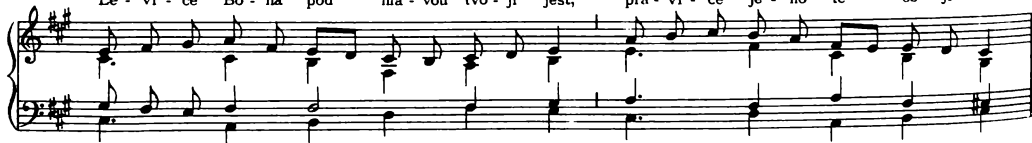


- Lid:*
- | | | | | |
|----------------------------|-----------------------|-------------------------|-------------|------------------|
| 2. Budiž jméno Páně | po - chvá - le - no * | nyní i po všech | - - - - | ny vě - ky. |
| 3. Od východu slunce až | do zá - pa - du,* | chváleno buď jmé | - - - - | no Pá - ně! |
| 4. Nade všechny národy Bůh | vy - vý - šen jest * | a nad nebesa je | - - - - | ho slá - va. |
| 5. Kde jest Bůh náš? Sídli | na vý - ši - nách * | a přec o nízkého pečuje | zde na zemi | i v ne - bi. |
| 6. Nuzného z prachu | vy - vy - šu - je * | a chudáka zve | - - - - | dá z bí - dy. |
| 7. Posazuje ho | ve - dle kní - žat,* | vedle knížat li | - - - - | du své - ho. |
| 8. Nemající dítě | u - klid - ňu - je,* | učiniv ji mat | - - - - | kou šťa - stnou. |
| 9. Sláva budiž | Ot - ci, Sy - nu * | i svatě | - - - - | mu Du - chu, |
| 10. jakož byla na počátku, | teď i vždy - cky * | až na věky vě | - - - - | kův. A - men. |



2. Antifona. III. a.

Le - vi - ce Bo - ha pod hla - vou tvo - ji jest,* pra - vi - ce je - ho tě ob - ji - má.



Jsi pl-na ho - ře,* a - však krá - sná me - zi vše - mi že - na - mi, pro - to mi - lo - val tě Bůh a do svých sí - del u - ve - dl.

Žalm 121.

1. Ple - sal jsem, když se mi ře - klo:* „Jdeme k sí - dlu Pá - ně.“

Lid: 2. Již stojí nohy

3. Jerusaleme, ty jsi vybudován

4. K tobě stoupají

5. Pro Israele jest to

6. Stojí v něm trůn

7. Vyprošujte Jerusalemu

8. Pro bratry, kteří v něm

9. Pro chrám Hospodina, našeho

10. Sláva Otci i

11. jakož bylo na počátku, budiž nyní i

na - - še,*

v mč - sto,*

kme - ny,*

zá - kon,*

krá - lův,*

ště - stí,*

bv - dlí,*

Bo - ha,*

Sy - nu,*

vždy - cky,*

Jerusaleme,

dokonale jsi

pokolení to, jež

aby slavil

Davidova

a blaze budiž těm, kdož

přeji

vyprošuji

i Duchu

až na věky

ve tvých sí - nich,

u - spo - řá - dán,

pa - tří Bo - hu,

jmé - no Pá - ně.

do - mu sto - leč.

mi - lu - jí ho.

po - koj je - mu.

zda - ru je - mu.

pře - sva - té - mu.

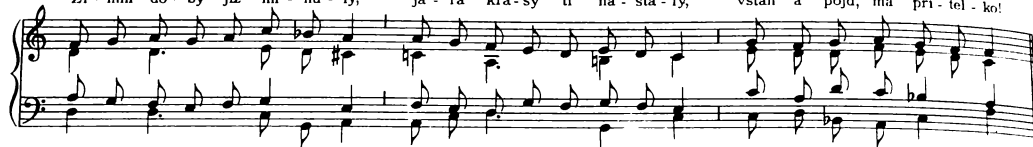
vě - kův. A - men.

3. Antifona. V.

Jsi pl-na ho - ře,* a - však krá - sná mo - zi vše - mi že - na - mi, pro - to mi - lo - val tě Bůh a do svých sí - del u - ve - dl.

4. Antifona. VI. F.

Zi - mní do - by již mi - nu - ly,* ja - ra krá - sy ti na - sta - ly, vstaň a pojď, má při - tel - ko!



Žalm 126.

1. Ho - spo - din-li domu ne - bu - du - je,* nadarmo pracuji. kdož ho sta - vi.



Lid: 2. Hospodin-li města

ne - o - stří - há,*

nadarmo

bdi v něm strá - žce.

3. Marno jest ráno vstávati

pře - de svě - tlem,*

po krátkém

od - po - čin - ku.

4. Perně chléb vydělávají Boha

ne - dba - ji - ci,*

milujícím ho však v kldu chleba hojně

do - sta - vá se.

5. Darem Hospodinovým

po - tom - stvo jest,*

odměnou pak

syn i dce - ra.

6. Jako stěly odrážejí

ne - při - te - le,*

tak chrání otce

dě - ti zda - tně.

7. Blažen jest, komu se plní touha

mi - ti dít - ky,*

když bude napaden nepřáteli,

u - jmou se ho.

8. Sláva budiž

Ot - ci, Sy - nu,*

i Duchu

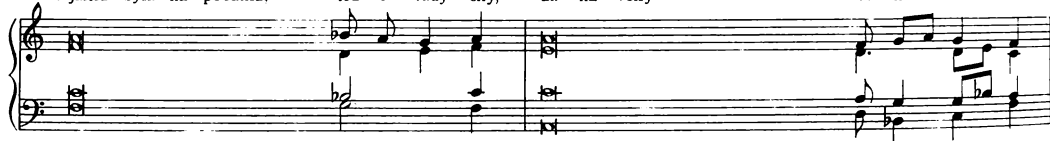
pře - sva - té - mu,

9. jakož byla na počátku,

teď i vždy - cky,*

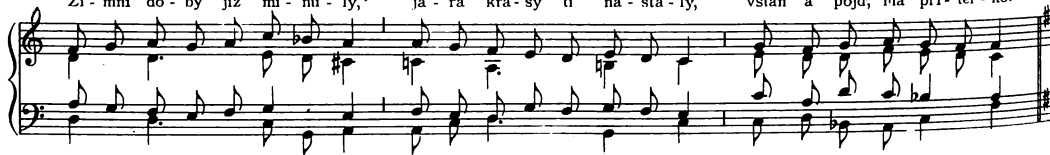
až na věky

vě - kův. A - men.



4. Antifona. VI. F.

Zi - mní do - by již mi - nu - ly,* ja - ra krá - sy ti na - sta - ly, vstaň a pojď, má při - tel - ko!



5. Antifona. VII. a.

Krá - sná a sli - čná*

u - či - ně - na jsi

ve svých pú

va - bech,

sva - tá Bo - ži

Ro - di - čko!

215

Žalm 147.

1. Chval. Je - rusalem,

Ho - spo - di - na,*

oslavuj, Sione,

Bo - ha své - ho! —

Lid: 2. Závorám bran tvých

3. Zjednává pokoj

4. Posílá na zemi

5. Dává snih

6. Led metá

7. Vysílá slovo své a

8. Zjevuje své slovo

9. Žádnému národu tak

10. Sláva budiž

11. jakož byla na počátku,

pe - vnost dá - vá,*

hra - ni - cím tvým,*

ro - zka - zy své,*

ja - ko vl - nu,*

v kru - po - bi - tí,*

roz - pou - ští vše,*

Ja - ko - bo - vi,*

ne - u - či - níl,*

Ot - ci, Sy - nu,*

bu - diž vždy - cky,*

dětem tvým

pšeničnou tě

rychle spěje

rozsévá jíní

kdož vydrží

vítir jeho vane a hned

a Israeli svá práva i

svých zákonův jim

i sva - -

až na věky

v to - bě že - hná. —

bě - lí sy - tí. —

slo - vo je - ho. —

ja - ko po - pel. —

je - ho mra - zu? —

te - kou vo - dy. —

roz - hod - nu - tí. —

ne - o - zná - mil. —

- té - mu Du - chu. —

vě - kův. A - men. —

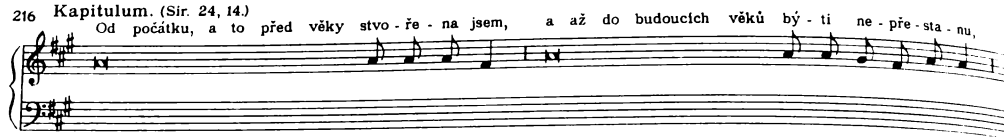
5. Antifona. VII. a.

Krá - sná a sli - čná*

u - či - ně - na jsi

ve svých pú - va - bech,

sva - tá Bo - ži Ro - di - čko!



Hymnus.



2. Přijímajce „Ave“
ze rtů Gabriele,
upevni v nás pokoj
a změň jméno Evy.

5. Panno nejzácnější,
nade všechny tichá,
zbav nás viny, učiň
tiché nás a čisté!

3. Rozvaž pouta vinným,
přines světlo slepým,
zlo vše od nás zapuď,
dobro všechno vypros!

6. Nevinný dej život,
cestu uprav jistou,
bychom zříce Krista,
plesali s ním vždycky.

4. Ukaž, že jsi matkou,
přijmiž tebou prosby
pro nás narozený,
který tvým být ráčil.

7. Chvála Bohu Otci,
nejvyššímu Kristu,
svatému čest Duchu,
všem buď sláva jedna!



Antifona k „Magnificat“ I. k.

Sva-tá Ma-ri-a,* u-bo-hým při-spěj, ma-lo-my-sl-ných se-u-jmi, sl-zí-cí zas 217

k srd-ci při-viň, za lid vě-ří-ci se při-mluv, du-cho-vní rač pod-po-ro-vat; za že-ny pros

za svě-ce-né, po-moc tvou ať vši-chni ci-tí, kdož-ko-liv sla-ví tvou sva-tou sla-vnost.

Magnificat.

1. Ve-le - bí duše má
2. Shlé-dí na nízkost své
3. Ve-li - ké věci učinil mi
4. Je-ho milosrdenství jest od pokolení k
5. Ra-me - nem svým moc
6. se-sa - zuje
7. Chu-dé statky
8. U - jal se Israele, svého
9. mi-lo - srdným že bude
10. Slá-va budiž
11. ja - kož byla na počátku,

Ho-spo-di-na * a v Bohu, mém Spasiteli,
 slu-žeb-ni-ce, * hle, od této chvíle mi žehnatí budou všichni
 ten, jenž mo-cný, * jehož jest
 po-ko-le-ni * s těmi, kteří
 vy-ko-ná-vá, * rozptyluje v srdcích svých pyšně
 mo-cné strú-nu, * nízké však
 za-sy-pá-vá, * boháče však propouští
 slu-žeb-ni-ka, * pamětliv jsa slibu daného
 k A-bra-ha-mu * a potomstvu jeho
 Ot-ci, Sy-nu, * i sva -
 teď i vždy-cky, * až na věky

duch můj ple - sá.
 ná-ro-do - vě.
 jmé-no sva - té.
 bo-jí se ho.
 smý-sle-jí - ci,
 vy-vy-šu - je.
 s ru-kou prá-zdnou.
 ot-cům na - šim,
 na čas vě - čný.
 té-mu Du - chu.
 vě-kův A - men.

Sva - tá Ma - ri - a,* u - bo - hým při - spěj, ma - lo - my - sl - ných se u - jmi, sl - zi - ci zas

k srd - ci při - viň, za lid vě - ři - ci se při - mluv, du - cho - vni rač pod - po - ro - vat; za že - ny pros

za - svě - ce - né, po - moc tvou ať vši - chni cí - tí, kdož - ko - liv sla - ví tvou sva - tou sla - vnost.

✠ Ho - spo - din s vá - mi! R. I s tvým du - chem. ✠ Modleme se: Uděl nám, služebníkům svým, Pa - ne Bo - že, stálého zdraví mysli i těla a na

slavnou přímělu blahoslavené Marie Panny vysvobod' nás z nynějších stra - stí, i dej nám dojiti radosti vě - čné. Zásluhou Pána našeho

Ježíše Krista, Syna tvé - ho, který s tebou žije a kraluje v jednotě Du - cha sva - té - ho Bůh po všechny věky vě - kův. *R. A - men.*

✠ Ho - spo - din s vá - mi! *R. I* s tvým du - chem! ✠ Blahorečme Pá - nu! *R. Bo - hu* dí - ky!

✠ Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží odpočiňtež v po - ko - ji! *R. A - men.*

Otče náš... (potichu). ✠ Hospodin udělíž nám svého po - ko - je, *R. a* života věčného! *A - men.*

Následuje mariánská ant. „Královno nebeská“, str. 158.

nebo
„Zdrávas, Královno“, str. 162.

Potom konec.

Konec.
Pomoc Boží zůstávej vždy s ná - mi! *R. A - men.*

Píseň při pobožnosti křížové cesty.

Podle k. svatojanského 11, 783.

1. Roz - - jí - - mej, kře - - sťa - - ne, o sinr - - ti Kri - - sto - - vě,

v lá - - sce jej pro - - vá - - zej na ce - - stě kří - - žo - - vě!

Pán tvůj a Bůh, Be - - rá - - nek ne - - vin - - ný,

na smrt jde za te - - be, Bo - - ží Syn je - - di - - ný.

1. zastavení.

Kristus Pán v zahradě
vydal se v ruce zlých,
na smrt byl odsouzen
od soudce nepravých.
Pilát ortel
stvrdil a prohlásil.
Pán se mu podvolil,
aby hřích světa smyl.

2. zastavení.

Kříž, hle, jest připraven,
slávy král chce jej nést,
na něm by zahladil
krví svou hříchu trest.
Ježíš, Pán náš,
v pokoře klade již
na svoje ramena
bolestnou kříže tíž.

3. zastavení.

K smrti až utýrán,
do krve zbičován,
snížen a potupen,
na horu kráčí Pán.
Rámě svatě
tíží mu kříže kmen,
pod jeho břemenem
klesá Pán přemožen.

4. zastavení.

Z prachu Pán povstává,
s křížem dál odchází,
v ústřety Matička
v slzách mu přichází.
Syna svého,
dítě své jediné,
vidí tu na smrt jit
v přetěžké hodině.

5. zastavení.

Když Pán již na smrt byl
pod křížem znavený,
přivedli člověka
Simona z Cyreny:
Kristův vzal kříž
na svoje rameno.
Pánu by pomohl
těžké nést břemeno.

6. zastavení.

S potem krev smíšená
řine se bohatě
po čele Kristově,
po tváři přesvaté.
Žena zbožná
k Pánu tu spěchala,
z lásky a soucitu
roušku mu podala.

7. zastavení.

Ach, jak je daleký
křížové cesty cíl
pro tělo zmučené,
v němžto víc není sil.
Opět Ježíš
pod křížem poklesá,
bolesti chvějí se
země i nebesa.

8. zastavení.

Ženy, jež za Kristem
z města se vydaly,
patrice na něho,
žalostně plakaly.
Volá k nim Pán:
Neplačte nade mnou,
zaplačte v bolesti
nad syny, nad sebou!

9. zastavení.

Zemden a vysilen
dochází k hoře blíž,
tam, kde ho čekají
muky a smrti kříž.
Na té cestě
k přesvaté oběti
pod křížem přetěžkým
klesá již po třetí.

10. zastavení.

Na hoře Golgotě
roucho mu odňali,
bez citu, bez úcty
v posměch ho vydali.
Svatý Pán náš
na smrt již připraven,
valnému zástupu
na odív postaven.

11. zastavení.

Přetěžká chvíle již
Ježíši nastává,
k mučení ruce své,
nohy své podává.
Hřeby vbíjí
do rukou, do nohou,
ozvěny úderů
nesou se oblohou.

12. zastavení.

Na kříži v bolu pni
do třetí hodiny,
za všechny modlí se
z golgotské výšiny.
Otcí svému
poručí duši svou,
dokonav dílo své,
strastnou pout pozemskou.

13. zastavení.

Tělo, jež pro spásu
naši je raněno,
Matičce bolestné
na klín je vloženo.
Rány svatě
Maria počítala,
slzami obmyla,
vroucně je líbala.

14. zastavení.

Ježíše mrtvého
přátelé přemili
do plátna čistého
uctivě vložili.
V hrobě novém,
ve skále tesaném,
pláčící pohřbili,
přikryli kamenem.

Na cestě k oltáři
s nejsvětější svátostí.

Díky ti vzdáváme,
Pane náš nejdražší,
za dary, které nám
lásky tvá přináší.
Život věčný,
v ráji jenž ztracen byl,
smrti svou na kříži
lidem jsi navrátil.

Před nejsvětější svátostí.

V tebe, ó Ježíši,
v svátosti věčím,
s úctou a děčností
tobě se kořím.
Pro kříž svatý,
pro smrt a bolest svou,
smiluj se, Ježíši,
nad duši kajenčou!

Písně při pobožnosti růžencové.

I. Růženec radostný. *)

K úvodu:

Geissler, „Zvuky nebeské“ z r. 1878.

Ra - do - stný rů - že - nec vi - je - me u vě - nec, Ma - ri - a, hří - chu ne - zna - lá,

Bo - ži - ho Sy - na po - ča - la. Ra - do - stný rů - že - nec vi - je - me u vě - nec.

Po úvodu a po každém desátku:

Starý kostelní nápěv: „Sláva buď Bohu našemu.“

Slá - va buď Ot - ci vě - čné - mu, je - ho i Sy - nu mi - lé - mu, spo - lu i Du - chu sva - té - mu, je - dno - mu Bo - hu vě - čné - mu!

*) Uvedené nápěvy patří též k růženci bolestnému a slavnému.

K tajemstvím:

223

I. tajemství.

Nápěv podle k. svatojanského I, 973 „Chudá dívka městem kráčí“.

An - děl Pá - ně sstou - pil s ne-be, ra - do-stnou ti hlá - sal zvěst, květ že spá - sy vze - jde z te-be,

kte - rý své - tu sli - ben jest. Vdu - ši své jsi zple - sa-la, Kri - sta Pá - na po - ča-la, Ma - tko Pá - ně, Ma - ri - a!

II. tajemství.

Zdráva buď, ó Panno milá,
Alžběta ti vyšla vstříc,
tebe s úctou pozdravila,
v srdci svém se radujíc.
Veleben buď věčně Bůh,
s tebou plesej zbožné duch,
Matko Páně, Maria!

III. tajemství.

Nad Betlemem andělové
Synu tvému zpívali,
Pána svého v písní nově
na svět slavně vítali.
Spásy květ jsi vydala,
Pannou vždycky zůstala,
Matko Páně, Maria!

IV. tajemství.

V chrám jsi, Matko, nesla Pána
Oci v obět převzatou,
Simeonem zvěst ti dána,
meč že zraní duši tvou.
Pánu nás též zasvěcuj,
k službě jeho rozněcuj,
Matko Páně, Maria!

V. tajemství.

Srdce tvé jak zaplakalo,
když jsi Syna ztratila,
a jak opět zaplesalo,
když ho v chrámu spatřila!
Pros, ať kdož ho hledají,
v nebi s ním též zplesají,
Matko Páně, Maria!

II. Růženec bolestný.

Nápěv str. 662.

K tajemstvím.

Nápěv str. 663.

K úvodu:

Bolestný růženec
víjeme u věnec
ze květů růže trnové,
z Kristovy cesty křížové;
bolestný růženec
víjeme u věnec.

Sláva buď Otci... po úvodu a po každém desátku. Nápěv str. 663.

III. tajemství.

Jemuž Otec v ruce složil
vládu říše blažené,
korunu On nese z hloží
kolem hlavy ztrýzněné.
Hřichu, jenž mu zranil skrání,
srdce lidu svého chraň,
Matko Páně bolestná!

I. tajemství.

K smrti smuten v stínu noci
sklonil Kristus k zemi skrání,
teskně zní hlas jeho k Otci:
„Otče, vůle tvá se staň!“
Krvě jeho křtěpěje
jsou nám zdrojem naděje,
Matko Páně bolestná!

IV. tajemství.

Kříž, hle, zloba Pánu dala,
aby břímě jeho nesl,
duše tvá jak zaplakala,
když On zemdlon na zem klesl.
Uč nás nésti s Kristem kříž,
strasti světa, žal a tíž,
Matko Páně bolestná!

II. tajemství.

Vizme krále světa všeho,
jak je krutě zbičován,
kde je krása tváře jeho,
ó, jak snižen slávy Pán!
Pros, ať jeho žalosti
pohnou duši k litości,
Matko Páně bolestná!

V. tajemství.

V bolu pní již rozeptatý
Syn tvůj, Matko, milný,
Spása světa, Pán náš svatý,
pro hřích lidstva zraněný.
Pros, ať dá nám pro smrt svou
milost hříchem ztracenou,
Matko Páně bolestná!

III. Růženec slavný.

Nápěv str. 662.

K tajemstvím.

Nápěv str. 663.

K úvodu:

Slavný dnes růženec
víjeme u věnec
královně říše nadhvězděné,
Marii, Panně vítězné;
slavný dnes růženec
víjeme u věnec.

Sláva buď Otci... po úvodu a po každém desátku. Nápěv str. 663.

III. tajemství.

Kristus, Pán náš dobrotivý,
seslal Dárce moudrosti,
jenž je pramen spásy živý,
utěšitel v žalosti.
Nechť Pán tvou přimlouvou
sešle nám i pomoc svou,
Matko naše nebeská!

I. tajemství.

Bleskem slávy země hoří,
Kristus právě z hrobu vstal,
vše se jemu v účtě koří:
Zdráv buď, Kristus, Bůh a král!
Shlédni k prosbě dítek svých,
z hrobu hřichu vzkříšených,
Matko naše nebeská!

IV. tajemství.

Kristus vzal tě, Panno šťastná,
v nebes zářnou svatyni,
tam se skvíš jak hvězda jasná,
zpěv tvé chvály rájem zní.
V nebi slyš svých dítek hlas,
k Synu svému uveď nás,
Matko naše nebeská!

II. tajemství.

Pán, hle, slavně na nebesa,
v říši svoji vstupuje,
duše tvá jak blažem plesá,
s ním se šťastna raduje.
Tam, kde v slávě sídlí Bůh,
s tebou touží vroucně duch,
Matko naše nebeská!

V. tajemství.

Korunou již slávy zlatou
ozdobil tě Kristus Pán,
tebe, Pannu, Matku svatou,
chválí zem i ráje stan.
K tobě písní našich ples
zní dnes, Matko, do nebes:
Zdravas, Panno Maria!

VĚCNÝ OBSAH.

Písň obecné.

Recitativy mešní	1
Mešní odpovědi	6

Mešní písň obecné.

Hospodine, studnice dobroty	11
Hospodine, všech věcí Pane	17
Hospodine všemohoucí	26
Spěj, duše, k nebes výšině	32
Hospodine, rozpočen se zme	39
Bože, před tvou velobností	48
Bože věčný, trojjediný	49
Jako dítka k Otci svému	50
Pozdvihni se, duše, z prachu	52
Ó shlédni, Bože věčný	54
Shlédni, Bože, s trůnu na výsosti	56
Ve tvém chrámě zbožně dříve	58

Písň k Pánu Ježíši.

Ježíši, lékáři milý	60
Kde jsi, můj Ježíši	60
Ó Jezu Kriste nejdražší	61
Ó Jezu, Pane můj	62
Tobě, ó Kriste Ježíši	62
Ó Jezu, spáso moje	63
Ó Jezu, spáso moje	63
Ó Jezu, spáso moje	64

Písň k nejsv. Srdci Páně.

Lide Boží, zdo tvůj Pán	65
Ó Srdce Páně (mešní p.)	66
Ó Srdce Páně nejvyšší	68
Poklad nebes nevyšší	69
Vzhůru srdce, vlasti má	69
Zajásajte, zpěvy vděčné	70

Písň o nejvyšší svátosti.

K pozhánání v době vánoční	71
Vítej, milý Jezu Kriste, narozený	71
K pozhánání v době postní	71
Pro své rány pozhánané	71
Svatý Ježíši, svatý, silný	72
Svatý, svatý, svatý	72
Nejladší Ježíši	73

K pozhánání v době velikonoční.

Chvála buď Bohu	74
Vítej, duše věřící	74

K pozhánání v době svatoúční.

Klaň se Bohu věčnému	75
Na kolena padejme	75
Ó Ježíši, my v tebe věříme	76
Svatý, svatý, svatý	76
Stvořce světa dobroty	77
Věčný král nás pozhnej	78

Písň k sv. přijímání.

Vyznávám (Confiteor)	79
Ejhle, Beránek, Pane, nejsem hoden	79
Duše Kristova (Anima Christi)	79
Ó Jezu, vzácný duše hosti (při přijímání dítěte)	80
Předobry můj Ježíši (o příj. věřících)	81
Přiď, můj Spasiteli	81
Vzloť, ó duše, k výšině	82

Písň adorační.

Ježíši, Bože vtělený	82
Klaním se ti v úctě	83
Mocný světa Králi	84
Ó Jezu, hosti nebeský	84
Ó Jezu, hosti Jezu Krista	85
Chvalte, ústa	86
Vítej, vítěj, přezáračné tělo	87
Zdo nebeská je maza	88
Zdráv buď, chlebe	88

Písň mariánská.

Jakožto růžička krásná	89
Královno všech ctostí	90
Matko Boží, neslýchána	91
Matko převať	92
Matko spásky, holubice	92
Ó Maria, útočiště naše	93
Panno blahoslavená	95
Vítej, každno rajských stanů	95
Srdce Krista, Boha svého	96

Písň zvláštní na svátky P. M.

Boží Rodičko (Zvěstování P. M.)	97
Veselými hlasy (Narození P. M.)	98
Chvalme v písni veselé (Jména P. M.)	99
Buď zdráva, panen koruno (Nanebevstání P. M.)	100

Písň k májové pobožnosti.

Maria, tys naše radost	101
Matko Boží, kněžno máje	102
Matko Páně, neslýchána	103
Matko Krista, matko spásky	104
Neopomutě ná	104
Ó Maria přemilostná	105
Před obraz Panny Marie	105
Zněte zvučně, písň slávy	106

Písň poutní k Panně Marii.

Horo krásná, spanilá	107
Jaký to nad řekou jásot a ples (lurdská)	108
Nad Hostýnskou horou (hostýnská)	109
Tisíckrát pozdravujme tebe	110
Tisíckrát pozdravujme tebe	111
V milé Očích svatyni (staroboleslavská)	112
V touze dušo spěchá	113

Písň k sv. andělům strážným.

Andělo Boží, strážce můj	114
V nobes jasné vyři	115

Písň k svatým.

Zdráv buď, strážce (k sv. Josefu)	116
Já jsem si vyvolil (k sv. Anně)	117

K patronům českým.

K oltáři Páně (mešní p.)	118
------------------------------------	-----

K sv. Vojtěchu.

Hospodine, pomiluj ny	119
Hospodine, ulituj nás	119
Přeslavná knížeť koruno	120

K sv. Janu Nepomuckému.

Když mile máj zavírám	121
Vzhůru ať k nebes výšinám	122
Vroucné vítání budí, Jone svatý	123

K sv. apoštolům slovanským.	
Ejhle, oltář	124
Bože, cos ráčil (velehradská poutní)	126
Ozdobná světla otěny	127

K sv. Václavu.	
V zemi věrných Cechů (mošní p.)	128
Svatý Václave (nejstarší nápěv)	130
Svatý Václave (novější nápěv)	133
Svatý Václav, české kníže	135
Zdráv buď, Otče dobrotivý	135

Písňe za zemřelých.	
V domě.	
Přistupte blíže	137
Zapěj, srdce zarmoucené	138
Život náš je plavba k hrobu	139

V kostele.	
Vyvrobod' mne (Libera)	140
Zdravas, Královno	162

Před odchodem z kostela.	
Do ráje nebes (In paradisum)	142

U hrobu.	
Můj mladý život dokonán	143
Pojď, ó duše vyvolená	144
S mrtvým se tělem rozlučme	144

Mošní písňe za zemřelých.	
Bože, věrným zemřelým	145
Otče lásky na výsošti	147
Lehké odpouštění	148
Den ten hněvu	149

Za duše v očišti.	
Matičko Kristova	151
Odpočíňte v pokoji	152

Písňe při různých příležitostech.

Písňe ranní a večerní.	
Minula noční hodina	153
Buď, Bože, veleben	154

Modlitby.	
Anděl Páně	155
Královno nebeská (Regina caeli)	158
Otče náš	159
Zdravas, Maria	160
Pod ochranu tvou	161
Zdravas, Královno (Salve Regina)	162

Při vzývání Ducha sv.	
Přijď, ó Duše přesvatý, naplň (antifona „Veni sancte“)	164
Přijď, ó Duše přesvatý, pramen (hymnus „Veni creator Spiritus“)	165

Při děkování.	
Lid tvůj tebe chválí	166
Tebe Boha chválíme	167
Tě Boha chválíme (Te Deum laudamus)	168
Tobě, Bože, chvála dík (původně „Bože, chválime tebe“)	172

Před kázáním a po něm.	
Chvála buď Bohu našemu	173
Otče náš, milý Pane (původní slova)	174

Ducha svého svatého	175
Pochválen buďž Pán Bůh náš	176

Litanie.	
Litanie o svatých	177
Litanie o nejsv. jménu Ježíšově	184
Litanie o nejsv. Srdci Páně	188
Litanie loretcká o bl. Panně Marii	191
Litanie o sv. Josefu	194
Litanie o sv. patronech	196

Nešpory.	
Nešpory o nejsvětější svátosti	200
Nešpory mariánské	210

Písň při pobožnosti křížové cesty.	
Rozjímej, křesťane	220

Písň při pobožnosti růžencové.	
Růženec radostný.	
Radostný růženec víjeme	222
Sláva buď Otci věčnému (po desátku)	222
Anděl Páně sestoupil s nebe (k tajemství)	223

Růženec bolestný.	
Bolestný růženec víjeme	224

Růženec slavný.	
Slavný dnes růženec víjeme	224
Bleskem slávy země hoří	224

PRŮVOD VARHAN

k nově zařaděným písním do V. lid. vyd. Českého kancionálu.

K svatě Lidmile.

VI. Hornof – O. A. Tichý.

Ple-sej pl-sní, če-ská ze-mě, zbož-ných Če-chů věr-né plé-mě, Ho-spo-di-na vdě-čné chval! V nadhvězděné své
ří-ši krá-sné Li-dmi-le, tvé kně-žné ja-sné, ú-děl slá-vy věc-né dal, ú-děl slá-vy věc-né dal.

2. Jako zora, jež noc mění, - příchodem svým
v úsvit denní, - ze sna budíc květný luh, - vzešlo
Čechům světlo kříže, - které rozžeh' věků kněže, -
Ježíš Kristus, věčný Bůh.

3. A hle, v jeho božské kráse - k lidu svého
věčné spásy, - k ozdobe a slávě Čech - Lidmila,
máť naše milá, - rodné zemi zasltila, - těšitelka
srdcí všech.

4. Slepych byla zřetelníci, - chudých sestrou
milující, - štítem sirotků a vdov; - pro Boha a
lid svůj žila, - viru skutkem naplnila - podle
Ježíšových slov.

5. V lásce její dobrotivě - vzácný příklad víry
živé - dědic České země měl; - v duši jeho s pečli-
vostí - kladla zlaté semě etnosti, - jímž ráj si
otevřel.

6. Lidu svému byla matkou, - pro Kristovu
viru sladkou - život dala na oltář; - nyní v sboru
světců Páně - zdobí její svatě skráně - mučed-
níků svatozář.

7. Při památce její drahé - chraňme klenot
víry blahé - jako poklad v srdci svém; - nad
zlato a všechny statky - ceňme odkaz milé
matky - s dědicem svým Václavem!

8. Věrných Čechů zbožná máti, - rač se v nebi
přimlouvat - za lid, který tebe ctí, - pros, ať pro
tvé umučení, - věrou pravou sjednotení, - dojdeme
Boží milosti!

K blahoslašené Anežce Přemyslovně.

VI. Hornof – O. A. Tichý

Hvě - zdi - čko jas - ná, kně - žno Bo - hu mi - lá, A - ne - žko Če - ská,

slá - vo rod - ných niv, pa - měť tvá ot - cům na - šim dra - hou by - la,

ne - zem - řel, kdo je vsrd - ci li - du živ. Přes vě - ky dáv - né lás - ka tvá

zá - ři, vl - tav - ské bře - hy šu - mí je - ji zvěst, ná - rod tvůj vdě - čný

před Bo - ži tvá - ři zpí - vá ti v pí - sni chvá - ly věč - nou čest.

2. V milostné krásě z Přemyslova rodu - rozpuť církví bělostný tvůj květ, - z nádhery světa, z lýchých jeho svodů - k nebi duch toužil v náruč Boží spět, - Odmítáš lesk a knížecí slávu, - Františka otce voláš svatý řád, - pohrdáš zlatem dvorského hávu, - v řehole chudé odíváš se šat.

3. V pokoe tiché sloužíš nebes Pánu, - věno své dáváš chudým v lásky dar, - útulku svého otvíráš jim bránu, - nemocné voláš, mírníš bojů žár, - K tobě se vine chudina bídná, - světuje tobě srdce svého žal, - ó, jak je slíli slova tvá vlnitá, - jak by dech ráje v srdce jejich vál.

4. Václava světce plníš odkaz svatý, - Lidmila pramat' je tvůj vzácný vzor, - sirotkům sloužíš, spěcháš v nuzné chaty, - v zemi když zuří válka, hlad a mor, - K trpícím láska tvoje se sklání, - v bolestech jejich Spasitele zřít, - korunu hloří v zbrocené skráni, - na bedrech svatých nesoucího kříž.

5. V mateřské lůsce vineš národ k sobě, - roz-
broje tiší milostný tvůj hlas, - moudrostí avtíš
vlasti v těžké době - jako v den chmurný slunka
zlatý jas - V postech a bdění v tichu své cely, -
pod křížem kloníš v modlitbách svou skrání, -
ó, jak se z duše prosby tvé chvěly: - „Bože, mou
zemi, národ drahý cebraň!“

6. Pokorná, čistá, plná rajske něhy, - rozaséváš
květy lásky v srdce všech, - k sobě té zvou již
světů věčných břehy, - k Ježíši plně poslední
tvůj vzdech - Za to, žeš korun světa se vzdala, -
s chudými chtěla kříž a hloží nést, - Kristova
láska slávu ti dala, - zářící v nebi světlem jas-
ných hvězd.

7. Anežko naše, rozněť lásku vroucí, - kterou
tak hořel andělský tvůj duch, - srdce ať vznítí
oheň její žhoucí, - zasvítí světlem ráje v český
luh, - Jako jsi za vlast spíнала dlaně, - důvěrně
prosíc Boha v čase zlé, - orodj za nás u trůnu
Páně, - národ svůj chraň a rodnou svoji zem.

K svaté Terezii Ježíškově.

VI. Hornof - O. A. Tichý.

Mi - lost - ný kvít - ku, jenž jsi di - vem krá - sy vy - pu - čel své - tu

ve vá - no - ční čas, s an - dě - ly ny - ni chvá - liš Pá - na spá - sy

v ne - be - ském dvor - stvu, v kra - ji več - ných krás. S dů - vě - rou pev - nou

ka - žďy k to - bě chvá - tá, cti - te - lů svých slyš zbo - žný vzdech:

Se - šli děst' rů - ži, Te - re - zič - ko sva - tá, s vý - ši - ny hvěz - dné v srd - ce všech!

2. Dívenko nězná, k tobě v útlém věku - za -
vítal Kristus, slávy věčné Pán, - srdceko tvoje,
plné rajsých vědků, - proměnil v lásky zátný
svatostan. - Ó, jak se duše tehďa rozletěla - k ne -
besům v hymnu Jásavém, - jediná touha nitrem
čistým chvěla: - Věčné mít Pána v srdci svém.

3. Bolestnou cestou s ním jsi jítí měla, - od
svého mládí nésti mnohý kříž, - Matička Boží
nad tebou však bděla, - vedouc tě k cíli touže -
nému blíž. - Z nemocí těžké pozvedla své dítě, -
chránila duše něžný květ, - k oslavě Boží aby
rostl skrytý, - dívem své krásy blažil svět.

4. Srdce se netkly tužby světa liché, - Bohu se
chtělo v obět zcela vzdát, - Karmelu stěny vábíly
je tiché - v lilii vzácných bělokvoucích sad. - Pre -
kážkou mnohou dospěla jsi k cíli, - brány své
Karmel otevřel, - zaplesal duch tvůj v blažené té
chvilí, - andělů zpěv ti v duši zněl.

5. Kvítečku bílý, járem prvním zkvětý, -
v touze proč spěcháš v cely tiché skryt, - opoustiš
svět, kde růže tobě kvetly, - pod kázni přístnou
v samotě chceš žít? - Za kněze Boží, rozsevače
slova, - v kajících slzách prosit chci, - za duše
všechny stádcé Ježíšova, - za bratry, sestry
bloudící.

6. Devět let blahých v karmelitaké cele. ses -
trám všem zátil vzoru tvého jas, - po cestě kříže
kráčela jsi smle - k nebesům, kam tě volal Boží
hlas. - V srdci tvém touha věčných světů plála, -
Kristus jen byl tvé duše cíl, - mláčku Boží, Tere -
zičko malá, - na cestě spásy slabé síl!

7. Důvěra v Boha s oddaností vroucí, - nebeské
lásky nehasnoucí žár - horely v duši jako hvězdy
skvoucí, - v kříži jsi cítila nebes vzácný dar. -
Nauč nás kříž též s oddaností nésti, - za Kristem
Pánem věrně jít, - na Srdci jeho hledat pravé
štěstí, - blaženost svou a duše klid.

8. V zápalu lásky vše jsi v obět dala, - nebeský
Ženich spěchal k tobě již: - „Miluji tebe“ — duše
zaplesala, - a Kristem jsi vešla v slávu věčné
říš. - Světlíce jašaná, s nadhvězdného kraje - v ho -
dinu smrti vstříc nám spěj, - tajemně růže Ježí -
šova ráje - v poslední naší cestu se!

B úchvalou Kně. arcibiskupského ordinariátu pražského ze dne 16. dubna 1937, č. 5449.

Nákladem Ochráněného družstva v Pelhřimově.

Tiskem v Státním nakladatelství v Praze.